

Butlletí del Consell General

Núm. 102/2014

Casa de la Vall, 9 de desembre del 2014

SUMARI

2- PROCEDIMENT LEGISLATIU COMÚ

2.1 Projectes de llei

Publicació de l'informe de la Ponència i l'informe de la Comissió Legislativa d'Interior en relació al **Projecte de llei del saig.** *pàg. 2*

Publicació de l'informe de la Ponència i l'informe de la Comissió Legislativa d'Interior en relació al **Projecte de llei de l'embargament.** *pàg. 50*

2- PROCEDIMENT LEGISLATIU COMÚ

2.1 Projectes de llei

Edicte

El síndic general, d'acord amb les previsions de l'article 100.2 del Reglament del Consell General,

Disposa

Publicar l'informe de la Ponència i l'informe de la Comissió Legislativa d'Interior en relació al **Projecte de llei del saig**.

Tot el que es fa públic per a general coneixement i efectes.

Casa de la Vall, 9 de desembre del 2014

Vicenç Mateu Zamora
Síndic General

Informe de la Ponència de la Comissió Legislativa d'Interior

El M. I. Sr. Gerard Barcia Duedra, del Grup Parlamentari Mixt, nomenat ponent per la Comissió Legislativa d'Interior el dia 29 de setembre del 2014, a la vista del **Projecte de llei del saig**, proposa, segons el que disposa l'article 97 del Reglament del Consell General, l'informe següent:

Projecte de llei del saig

Exposició de motius

L'execució de les resolucions judicials en matèria civil al Principat d'Andorra ha estat atribuïda des de sempre als batlles, en la seva condició d'òrgans jurisdiccionals de primera instància. Així es desprèn dels capítols IV i VI del Llibre II del *Manual Digest*, redactat l'any 1748, en què Antoni Fiter i Rossell posa de manifest que “En las Causas Civils [...] preseheix dels dos Batlles aquell que es previngut per les parts [...] portant la sentència a son degut efecte, y Execucio dins lo termini, y Espay de 13 dias de Justicia, y 3 de Gracia, que se Consedixen atots [...]”, o que “Sidintre los referits 13 dias o diae latae sententiae no demanan les parts lletras de Apell, Expirats estos, a instancia dela part, passaran los Batlles en posar la sentència en execució [...]”.

A banda del Decret dels veguers del 6 de maig de 1916, que va introduir unes normes de mínims per garantir la proporcionalitat en l'embargament dels béns del deutor i la valoració justa i adequada dels béns subhastats o adjudicats posteriorment al

creditor, no és fins setanta anys més tard que, per primera vegada, es regula de manera més detallada el procediment d'execució de les resolucions judicials en matèria civil, en virtut de l'annex III del Decret dels veguers del 4 de febrer de 1986. Aquesta regulació confirma l'atribució de la competència executòria al jutgador de primera instància, que, tanmateix i amb independència de les modificacions molt puntuals que van introduir els articles 93 al 96 de la Llei transitòria de procediments judicials, del 21 de desembre de 1993, fa anys que ha esdevingut insuficient i poc adaptada a les circumstàncies econòmiques i socials actuals.

En matèria administrativa, l'execució de les resolucions judicials no adquireix carta de naturalesa fins a l'aprovació de la Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal, el 15 de novembre del 1989, que fa possible per primera vegada la tutela jurisdiccional dels drets de les parts en les relacions de les persones administrades amb les administracions públiques, i de les administracions públiques entre elles. El títol V de la Llei esmentada regula el procediment d'execució de les resolucions judicials administratives, però també dels actes administratius, per part del batlle ponent de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, d'acord amb les modificacions puntuals que dimanen dels articles 182 i següents de la Llei transitòria de procediments judicials. Aquesta regulació, que una vegada més confia a la jurisdicció la potestat d'executar en matèria administrativa, presenta igualment algunes llacunes derivades del temps transcorregut d'ençà de l'aprovació de la Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal.

Més enllà de les mancances o inadaptacions que presenten les normes reguladores de l'execució esmentades, d'ençà de l'any 1993 s'ha anat constatant que el model establert amb caràcter general a l'apartat 1 de l'article 9 de la Llei qualificada de la Justícia, del 3 de setembre de 1993, que atribueix als batlles i tribunals la competència exclusiva per executar i fer complir les decisions judicials, no permet donar una resposta satisfactòria a la problemàtica derivada del nombre cada cop més important de resolucions judicials civils i administratives i d'actes administratius que requereixen, per tal de ser executats per la via forçosa, la tutela jurisdiccional. Es tracta d'una realitat que, d'altra banda, ha empitjorat en els darrers anys com a conseqüència de la crisi econòmica i que, sense un increment substancial dels recursos humans i materials destinats a l'Administració de Justícia, una alternativa poc oportuna en els temps actuals en què cal contenir les despeses públiques, no sembla que es pugui resoldre o mitigar. De tot plegat en resulta que sovint les

resolucions i els actes esmentats no poden ser executats forçosament o no ho són en un termini raonable.

L'execució d'una resolució judicial integra el dret de tenir un procés equitable en un termini raonable, reconegut a l'article 6 de la Convenció europea per a la salvaguarda dels drets humans i les llibertats fonamentals, que forma part de l'ordenament jurídic andorrà, però també el dret fonamental a la jurisdicció i a un procés degut, que consagra l'article 10 de la nostra Constitució. Així doncs, l'Estat andorrà té el deure de garantir a tota persona beneficiària d'una decisió de justícia ferma, el dret que sigui executada en un termini raonable.

És per aquest motiu que calia promoure una reforma cabdal del model existent, seguint les indicacions que ja assenyalava de forma premonitòria l'exposició de motius del Decret dels veguers del 4 de febrer de 1986, segons la qual: "Una nova regulació de les execucions de les resolucions judicials fermes pretén evitar les demores que sovint es produeixen en aquest àmbit i a la vegada alliberar el Batlle d'unes funcions perfectament delegables."

Així doncs, s'ha considerat oportú traslladar la competència per executar les resolucions judicials civils i administratives fermes i els actes administratius que siguin executoris, i que consisteixen en tots els casos en el pagament d'una suma de diners, o bé en el compliment d'obligacions que puguin ser acomplertes per una persona distinta de la persona obligada, a un executor especialitzat i independent, que actuï tanmateix per delegació i sota el control de l'autoritat judicial o administrativa competent, d'acord amb l'opció cada dia més estesa als països del nostre entorn, a l'efecte de racionalitzar les despeses públiques i reduir els terminis d'execució de les decisions judicials.

El nom de *saig* que es dona a l'executor és un terme manllevat d'una figura existent en la nostra tradició jurídica històrica, de la qual es fan ressò tant el *Manual Digest* com el *Polítar Andorrà*, escrit el 1763 per Antoni Puig, i també *La Coutume d'Andorre*, publicat el 1904 per Jean-Auguste Brutails. Es desprèn d'aquestes obres que, històricament, els batlles van succeir els saigs, però no és menys cert que el terme llatí de *saio* es tradueix sovint per *uixer*, que és un agent executiu, motiu pel qual s'ha considerat que es tracta d'un referent oportú.

Per tant, amb la finalitat de regular la figura del saig i el procediment d'execució forçosa en relació amb el qual esdevé competent, i també per actualitzar mínimament la normativa reguladora en matèria d'execucions de les resolucions judicials civils, en l'espera de l'aprovació d'un Codi de procediment civil, s'ha promogut la Llei del saig. Aquesta Llei es

divideix en dos títols, el primer dels quals consta de sis capítols, que es desglossen en quaranta-cinc articles, tres disposicions transitòries, una disposició derogatòria i sis disposicions finals.

El capítol primer del títol I regula les disposicions generals relatives a la professió del saig. El saig es defineix com el professional del dret investit de funció pública al qual es confereix autoritat per executar per la via forçosa les resolucions judicials civils i administratives i els actes administratius executoris, sota el control de l'òrgan que ha dictat aquests actes i resolucions. Seguidament, s'enumeren les altres funcions de caràcter accessori, que pot dur a terme el saig; s'estableix l'àmbit territorial d'actuació del saig i es desenvolupa el concepte d'obligatorietat del servei en relació amb la funció principal que té encomanada, i també pel que fa a una de les funcions accessòries. Després de fixar les causes d'abstenció del saig, exigents i pròpies de la seva condició, se'n regula la remuneració, sota la forma d'honoraris, i es tenen en compte les despeses originades per l'exercici de les seves funcions, que en tots els casos són impugnables davant la jurisdicció.

El capítol segon del títol I determina el procediment de fixació del nombre de saigs, els requisits que cal complir per exercir la professió, que abasten la formació acadèmica, la bona conducta i l'aptitud tècnica i la capacitació, i el règim rigorós d'incompatibilitats al qual estan sotmesos. A continuació es detalla el procediment de selecció, basat en els principis d'objectivitat, publicitat i transparència, es disposa com es duu a terme el seu nomenament i quines són les causes de cessament, i s'estableixen també les formacions inicial i continuada exigibles al saig.

El capítol tercer del títol I crea la Cambra de Saigs com a organisme de dret públic i de caràcter professional, al qual han de pertànyer obligatòriament tots els saigs, i en detalla les funcions.

El capítol quart del títol I incideix pròpiament en l'exercici de la professió del saig, establint la prohibició d'associacions per garantir la lliure elecció del professional, així com un ventall d'obligacions que pretenen assegurar l'exercici adequat de les funcions públiques que tenen encomanades els saigs. A tall d'exemple, aquestes obligacions consisteixen en la custòdia i la conservació dels expedients que tramiten, en el dipòsit en un breu termini de temps de les quantitats que perceben en l'execució de resolucions judicials o els actes administratius, o en el deure d'assegurança.

En relació amb el capítol cinquè del títol I, dedicat al control de l'activitat, es distingeix el control de les activitats d'execució que efectuen els òrgans

jurisdiccionals o administratius que han dictat les resolucions o els actes executats, del control de l'activitat del saig, que és a càrrec del ministeri competent en matèria de justícia, i que es materialitza en les inspeccions corresponents i en la possibilitat de promoure un procediment disciplinari.

En aquest sentit, el capítol sisè del títol I es refereix al règim de responsabilitat. En concret, subjecta el saig a responsabilitat disciplinària i defineix l'òrgan competent per deduir aquesta responsabilitat, així com la seva composició. També s'enumeren els drets del saig que és objecte d'un procediment disciplinari, i es regula aquest procediment i les mesures cautelars que es poden adoptar, sempre des de la perspectiva del respecte dels principis generals del dret sancionador administratiu. A continuació s'enumeren les infraccions que pot cometre el saig en l'exercici de les seves funcions, que poden ser molt greus, greus i lleus, com també les sancions corresponents. Igualment es fixa el règim de la prescripció de les infraccions i les sancions esmentades, la graduació d'aquestes sancions, l'extinció de la responsabilitat i el procediment d'anotació i comunicació de les sancions, i també com s'esdevé la rehabilitació.

El títol II està dedicat a la regulació del procediment d'execució forçosa que duu a terme el saig. En aquest sentit es palesa, amb caràcter inicial, que li correspon executar les resolucions judicials civils i administratives i els actes administratius executoris que consisteixen en el pagament d'una quantitat líquida o que puguin ser acomplerts per una persona distinta de la persona obligada.

Seguidament, es detalla el procediment d'execució forçosa pròpiament dit, que s'inicia amb la sol·licitud d'execució per part de la persona executant. A partir d'aquí, el saig adreça un requeriment detallat a la persona executada i, en cas d'incompliment, dicta un acord d'embargament, que pot ser impugnat judicialment. A continuació es practica l'embargament dels béns i drets de la persona executada i, un cop resolta la impugnació de l'acord d'embargament, si és el cas, s'alienen aquests béns i drets, d'acord amb la normativa aplicable en aquesta matèria. Finalment, s'enumeren els supòsits d'acabament del procediment d'execució forçosa.

En darrera instància es fa referència a les costes del procediment d'execució. En concret, es defineixen les costes i es determinen les persones que se n'han de fer càrrec; alhora, es fixen les obligacions del saig en relació amb la sol·licitud de pagament de les sumes percebudes en el procediment d'execució i es disposa la notificació de l'acabament a l'òrgan que ha dictat la resolució o l'acte executat.

La Llei segueix amb tres disposicions transitòries que, entre altres qüestions, posposen la competència del saig per executar les resolucions judicials civils o administratives o els actes administratius que puguin ser acomplerts per una persona distinta de la persona obligada, fins que no s'aprovi una llei que reguli detalladament i amb les garanties necessàries aquesta modalitat d'execució; i també regulen el règim aplicable als procediments d'execució forçosa de les resolucions judicials civils i administratives que s'estiguin tramitant a la data en què els primers saigs prenguin possessió de les seves funcions.

La disposició derogatòria deroga el Decret dels veguers del 6 de maig de 1916; la part final de l'article 4 de l'annex III del Decret dels veguers del 4 de febrer de 1986, i l'article 95 de la Llei transitòria de procediments judicials, com a conseqüència de l'atribució de la prerrogativa per executar les resolucions judicials que consisteixen en el pagament d'una quantitat líquida al saig i, sobretot, tenint en compte que la nova Llei de l'embargament estableix una regulació detallada i actualitzada del procediment d'embargament i de valoració i alienació dels béns i drets embargats en el marc de l'execució d'aquestes resolucions.

Aquest trasllat competencial, així com l'atribució a l'Administració general i als comuns de la facultat per executar per si mateixos els actes administratius que dictin i siguin executoris, d'acord amb la Llei de modificació del Codi de l'Administració, també ha motivat la modificació de l'article 9 de la Llei qualificada de la Justícia i dels articles 92 i 94 de la Llei transitòria de procediments judicials, mitjançant les disposicions finals primera i segona.

La disposició final tercera modifica l'article 1 de l'annex III del Decret dels veguers del 4 de febrer de 1986, amb l'objectiu de regular amb detall els tràmits processals que s'han d'acomplir un cop la persona executant insta l'execució forçosa de la resolució judicial civil, i fins que es troba en disposició de sol·licitar aquesta execució al saig.

Finalment, la Llei conclou amb tres altres disposicions finals que qualifiquen la disposició final primera, que modifica parcialment la Llei qualificada de la Justícia, encomanen al Govern la publicació dels textos consolidats corresponents, i fixen la data d'entrada en vigor en dos temps dels articles i de les disposicions transitòries, derogatòria i finals de la Llei.

Esmena 1

De modificació

Grup Parlamentari Demòcrata (1)

Es proposa modificar l'exposició de motius, substituint el text del projecte de llei pel redactat següent:

“Exposició de motius

L'execució de les resolucions judicials en matèria civil al Principat d'Andorra ha estat atribuïda des de sempre als batlles, en la seva condició d'òrgans jurisdiccionals de primera instància. Així es desprèn dels capítols IV i VI del Llibre II del *Manual Digest*, redactat l'any 1748, en què Antoni Fiter i Rossell posa de manifest que “En las Causas Civils [...] preseheix dels dos Batlles aquell que es previngut per les parts [...] portant la sentència a son degut efecte, y Execucio dins lo Termini, y Espay de 13 dias de Justicia, [10 de Justicia] y 3 de Gracia, que se Consedixen atots [...]”, o que “Sidintre los referits 13 dias o diae latae sententiae no demanan les parts lletas de Apell, Expirats estos, a instancia dela part, passaran los Batlles en posar la sentència en execució [...]”.

A banda del Decret dels veguers del 6 de maig de 1916, que va introduir unes normes de mínims per garantir la proporcionalitat en l'embargament dels béns del deutor i la valoració justa i adequada dels béns subhastats o adjudicats posteriorment al creditor, no és fins setanta anys més tard que, per primera vegada, es regula de manera més detallada el procediment d'execució de les resolucions judicials en matèria civil, en virtut de l'annex III del Decret dels veguers del 4 de febrer de 1986. Aquesta regulació confirma l'atribució de la competència executòria al jutgador de primera instància, que, tanmateix i amb independència de les modificacions molt puntuals que van introduir els articles 93 al 96 de la Llei transitòria de procediments judicials, del 21 de desembre de 1993, fa anys que ha esdevingut insuficient i poc adaptada a les circumstàncies econòmiques i socials actuals.

En matèria administrativa, l'execució de les resolucions judicials no adquireix carta de naturalesa fins a l'aprovació de la Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal, el 15 de novembre del 1989, que fa possible per primera vegada la tutela jurisdiccional dels drets de les parts en les relacions de les persones administrades amb les administracions públiques, i de les administracions públiques entre elles. El títol V de la Llei esmentada regula el procediment d'execució de les resolucions judicials administratives, però també dels actes administratius, per part del batlle ponent de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, d'acord amb les modificacions puntuals que dimanen dels articles 182 i següents de la Llei transitòria de procediments judicials. Aquesta regulació, que una vegada més confia a la jurisdicció la potestat d'executar en matèria

administrativa, presenta igualment algunes llacunes derivades del temps transcorregut d'ençà de l'aprovació de la Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal.

Més enllà de les mancances o inadaptacions que presenten les normes reguladores de l'execució esmentades, d'ençà de l'any 1993 s'ha anat constatant que el model establert amb caràcter general a l'apartat 1 de l'article 9 de la Llei qualificada de la Justícia, del 3 de setembre de 1993, que atribueix als batlles i tribunals la competència exclusiva per executar i fer complir les decisions judicials, no permet donar una resposta satisfactòria a la problemàtica derivada del nombre cada cop més important de resolucions judicials civils i administratives i d'actes administratius que requereixen, per tal de ser executats per la via forçosa, la tutela jurisdiccional. Es tracta d'una realitat que, d'altra banda, ha empitjorat en els darrers anys com a conseqüència de la crisi econòmica i que, sense un increment substancial dels recursos humans i materials destinats a l'Administració de Justícia, una alternativa poc oportuna en els temps actuals en què cal contenir les despeses públiques, no sembla que es pugui resoldre o mitigar. De tot plegat en resulta que sovint les resolucions i els actes esmentats no poden ser executats forçosament o no ho són en un termini raonable.

L'execució d'una resolució judicial integra el dret de tenir un procés equitable en un termini raonable, reconegut a l'article 6 de la Convenció europea per a la salvaguarda dels drets humans i les llibertats fonamentals, que forma part de l'ordenament jurídic andorrà, però també el dret fonamental a la jurisdicció i a un procés degut, que consagra l'article 10 de la nostra Constitució. Així doncs, l'Estat andorrà té el deure de garantir a tota persona beneficiària d'una decisió de justícia ferma, el dret que sigui executada en un termini raonable.

És per aquest motiu que calia promoure una reforma cabdal del model existent, seguint les indicacions que ja assenyalava de forma premonitòria l'exposició de motius del Decret dels veguers del 4 de febrer de 1986, segons la qual: “Una nova regulació de les execucions de les resolucions judicials fermes pretén evitar les demores que sovint es produeixen en aquest àmbit i a la vegada alliberar el Batlle d'unes funcions perfectament delegables.”

Així doncs, s'ha considerat oportú traslladar la competència per executar les **resolucions judicials civils i administratives fermes i els actes administratius que siguin executoris, i**

que consisteixin en tots els casos en el pagament d'una suma de diners, sigui inicialment, sigui amb posterioritat, a un executor especialitzat i independent, que actui tanmateix per delegació i sota el control de l'autoritat judicial o administrativa competent, d'acord amb l'opció cada dia més estesa als països del nostre entorn, a l'efecte de racionalitzar les despeses públiques i reduir els terminis d'execució de les decisions judicials.

El nom de *saig* que es dóna a l'executor és un terme manllevat d'una figura existent en la nostra tradició jurídica històrica, de la qual es fan ressò tant el *Manual Digest* com el *Politar Andorrà*, escrit el 1763 per Antoni Puig, i també *La Coutume d'Andorre*, publicat el 1904 per Jean-Auguste Brutails. Es desprèn d'aquestes obres que, històricament, els batlles van succeir els saigs, però no és menys cert que el terme llatí de *saio* es tradueix sovint per *uixer*, que és un agent executiu, motiu pel qual s'ha considerat que es tracta d'un referent oportú.

Per tant, amb la finalitat de regular la figura del saig i el procediment d'execució forçosa en relació amb el qual esdevé competent, i també per actualitzar mínimament la normativa reguladora en matèria d'execucions de les resolucions judicials civils, en l'espera de l'aprovació d'un Codi de procediment civil, s'ha promogut la Llei del saig. Aquesta Llei es divideix en dos títols, el primer dels quals consta de sis capítols, que es desglossen en quaranta-cinc articles, tres disposicions transitòries, una disposició derogatòria i sis disposicions finals.

El capítol primer del títol I regula les disposicions generals relatives a la professió del saig. El saig es defineix com el professional del dret investit de funció pública al qual es confereix autoritat per executar per la via forçosa les resolucions judicials civils i administratives i els actes administratius executoris, sota el control de l'òrgan que ha dictat aquests actes i resolucions. Seguidament, s'enumeren les altres funcions de caràcter accessori, que pot dur a terme el saig; s'estableix l'àmbit territorial d'actuació del saig i es desenvolupa el concepte d'obligatorietat del servei en relació amb la funció principal que té encomanada, i també pel que fa a una de les funcions accessòries. Després de fixar les causes d'abstenció i recusació del saig, exigents i pròpies de la seva condició, se'n regula la remuneració, sota la forma d'honoraris, i es tenen en compte les despeses originades per l'exercici de les seves funcions, que en tots els casos són impugnables davant la jurisdicció.

El capítol segon del títol I determina el procediment de fixació del nombre de saigs, els requisits que cal complir per exercir la professió, que abasten la formació acadèmica, la bona conducta i l'aptitud tècnica i la capacitació, i el règim rigorós d'incompatibilitats al qual estan sotmesos. A continuació es detalla el procediment de selecció, basat en els principis d'objectivitat, publicitat i transparència, es disposa com es duu a terme el seu nomenament i quines són les causes de cessament, i s'estableixen també les formacions inicial i continuada exigibles al saig.

El capítol tercer del títol I crea la Cambra de Saigs com a organisme de dret públic i de caràcter professional, al qual han de pertànyer obligatòriament tots els saigs, i en detalla les funcions.

El capítol quart del títol I incideix pròpiament en l'exercici de la professió del saig, establint la prohibició d'associacions per garantir la lliure elecció del professional, així com un ventall d'obligacions que pretenen assegurar l'exercici adequat de les funcions públiques que tenen encomanades els saigs. A tall d'exemple, aquestes obligacions consisteixen en la custòdia i la conservació dels expedients que tramiten, en el dipòsit en un breu termini de temps de les quantitats que perceben en l'execució de resolucions judicials o els actes administratius, o en el deure d'assegurança.

En relació amb el capítol cinquè del títol I, dedicat al control de l'activitat, es distingeix el control de les activitats d'execució que efectuen els òrgans jurisdiccionals o administratius que han dictat les resolucions o els actes executats, del control de l'activitat del saig, que és a càrrec del ministeri competent en matèria de justícia, i que es materialitza en les inspeccions corresponents i en la possibilitat de promoure un procediment disciplinari.

En aquest sentit, el capítol sisè del títol I es refereix al règim de responsabilitat. En concret, subjecta el saig a responsabilitat disciplinària i defineix l'òrgan competent per deduir aquesta responsabilitat, així com la seva composició. També s'enumeren els drets del saig que és objecte d'un procediment disciplinari, i es regula aquest procediment i les mesures cautelars que es poden adoptar, sempre des de la perspectiva del respecte dels principis generals del dret sancionador administratiu. A continuació s'enumeren les infraccions que pot cometre el saig en l'exercici de les seves funcions, que poden ser molt greus, greus i lleus, com també les

sancions corresponents. Igualment es fixa el règim de la prescripció de les infraccions i les sancions esmentades, la graduació d'aquestes sancions, l'extinció de la responsabilitat i el procediment d'anotació i comunicació de les sancions, i també com s'esdevé la rehabilitació.

El títol II està dedicat a la regulació del procediment d'execució forçosa que duu a terme el saig. En aquest sentit es palesa, amb caràcter inicial, que li correspon executar les resolucions judicials civils i administratives i els actes administratius executoris que consisteixen en el pagament d'una quantitat líquida.

Seguidament, es detalla el procediment d'execució forçosa pròpiament dit, que s'inicia amb la sol·licitud d'execució per part de la persona executant. A partir d'aquí, el saig adreça un requeriment detallat a la persona executada i, en cas d'incompliment, dicta un acord d'embargament, que pot ser impugnat judicialment. A continuació es practica l'embargament dels béns i drets de la persona executada i, un cop resolta la impugnació de l'acord d'embargament, si és el cas, s'alienen aquests béns i drets, d'acord amb la normativa aplicable en aquesta matèria. Finalment, s'enumeren els supòsits d'acabament del procediment d'execució forçosa.

En darrera instància es fa referència a les costes del procediment d'execució. En concret, es defineixen les costes i es determinen les persones que se n'han de fer càrrec; alhora, es fixen les obligacions del saig en relació amb la sol·licitud de pagament de les sumes percebudes en el procediment d'execució i es disposa la notificació de l'acabament a l'òrgan que ha dictat la resolució o l'acte executat.

La Llei segueix amb dues disposicions transitòries que, entre altres qüestions, regulen el règim aplicable als procediments d'execució forçosa de les resolucions judicials civils i administratives que s'estiguin tramitant a la data en què els primers saigs prenguin possessió de les seves funcions.

La disposició derogatòria deroga el Decret dels veguers del 6 de maig de 1916; la part final de l'article 4 de l'annex III del Decret dels veguers del 4 de febrer de 1986, i l'article 95 de la Llei transitòria de procediments judicials, com a conseqüència de l'atribució de la prerrogativa per executar les resolucions judicials que consisteixen en el pagament d'una quantitat líquida al saig i, sobretot, tenint en compte que la nova Llei de l'embargament estableix una regulació detallada i

actualitzada del procediment d'embargament i de valoració i alienació dels béns i drets embargats en el marc de l'execució d'aquestes resolucions.

Aquest trasllat competencial, així com l'atribució a l'Administració general i als comuns de la facultat per executar per si mateixos els actes administratius que dictin i siguin executoris, d'acord amb la Llei de modificació del Codi de l'Administració, també ha motivat la modificació de l'article 9 de la Llei qualificada de la Justícia i dels articles 92 i 94 de la Llei transitòria de procediments judicials, mitjançant les disposicions finals primera i segona.

La disposició final tercera modifica l'article 1 de l'annex III del Decret dels veguers del 4 de febrer de 1986, amb l'objectiu de regular amb detall els tràmits processals que s'han d'acomplir un cop la persona executant insta l'execució forçosa de la resolució judicial civil, i fins que es troba en disposició de sol·licitar aquesta execució al saig.

Finalment, la Llei conclou amb tres altres disposicions finals que qualifiquen la disposició final primera, que modifica parcialment la Llei qualificada de la Justícia, encomanen al Govern la publicació dels textos consolidats corresponents, i fixen la data d'entrada en vigor en dos temps dels articles i de les disposicions transitòries, derogatòria i finals de la Llei.”

Títol I. La professió de saig

Capítol primer. Disposicions generals

Article 1. Definicions

Als efectes d'aquesta Llei, s'entén per:

- a) Saig: persona titulada encarregada professionalment de l'execució forçosa de les resolucions judicials o els actes administratius executoris, en els termes que estableix aquesta Llei.
- b) Procediment d'execució: procediment pel qual es dóna efecte a les resolucions judicials o als actes administratius executoris, d'acord amb les lleis aplicables, que constreny a la persona executada a complir les obligacions establertes en aquests actes o aquestes resolucions.
- c) Resolucions judicials: sentències i autes dictats pels batlles o tribunals en matèria civil o administrativa.
- d) Persona executant: persona o entitat pública o privada que sol·licita l'execució forçosa d'una resolució judicial o un acte administratiu executori, d'acord amb les lleis aplicables.
- e) Persona executada: persona o entitat pública o privada contra la qual s'executa una resolució

judicial o un acte administratiu executori, d'acord amb les lleis aplicables.

f) Costes de l'execució: els imports que comprenen les despeses d'execució, així com els honoraris satisfets al saig per la persona executant.

g) Despeses d'execució: els imports de qualsevol tipus inherents al procediment d'execució i necessaris per al seu bon fi.

h) Honoraris: els imports satisfets al saig per la persona executant, que queden fixats en els barems aprovats reglamentàriament pel Govern.

Esmena 2

De modificació

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (1)

Es proposa modificar el redactat de l'article 1 del Projecte de Llei del saig, que quedaria redactat de la forma següent:

“Article 1. Definicions

Als afectes d'aquesta Llei, s'entén per:

a) Saig: persona titulada encarregada professionalment de l'execució forçosa de les resolucions judicials o els actes administratius executoris, en els termes que estableix aquesta Llei.

b) Procediment d'execució: procediment pel qual es dona efecte a les resolucions judicials o als actes administratius executoris, d'acord amb les lleis aplicables, que constreny a la persona executada a complir les obligacions establertes en aquests actes o aquestes resolucions.

c) Resolucions judicials: sentències i autes dictats pels batlles o tribunals en matèria civil o administrativa.

d) Actes administratius executoris: Qualsevol acció o manifestació dels òrgans de l'Administració pública en l'exercici de les seves funcions públiques que és susceptible d'execució.

També dels organismes autònoms o entitats parapúbliques si hi ha una llei que ho autoritza.

e) Persona executant: persona o entitat pública o privada que sol·licita l'execució forçosa d'una resolució judicial o un acte administratiu executori, d'acord amb les lleis aplicables.

f) Persona executada: persona o entitat pública o privada contra la qual s'executa una resolució judicial o un acte administratiu executori, d'acord amb les lleis aplicables.

g) Costes de l'execució: els imports que comprenen les despeses d'execució, així com els

honoraris satisfets al saig per la persona executant.

h) Despeses d'execució: els imports de qualsevol tipus inherents al procediment d'execució i necessaris per al seu bon fi.

i) Honoraris: els imports satisfets al saig per la persona executant, que queden fixats en els barems aprovats reglamentàriament pel Govern.”

Motivació:

Per coherència amb les definicions contingudes en el present article, creiem convenient definir també acte administratiu. Definició que ubiquem en un nou apartat d), just després de la definició de resolucions judicials.

Conseqüentment, es redenenomenen els apartats següents a la lletra e).

La possibilitat d'executar i recórrer al saig també s'ha de contemplar per als organismes autònoms i entitats parapúbliques si una llei, la que regula aquests organismes, així ho permet. Correspon introduir aquesta precisió pel fet que aquests organismes, d'acord amb l'article 13 del Codi de l'Administració, constitueixen Administració pública.

Article 2. El saig

1. El saig és la persona professional del dret investida de funció pública que, de conformitat amb les disposicions legals vigents, té autoritat per procedir a l'execució forçosa de les resolucions judicials o els actes administratius executoris, d'acord amb les lleis aplicables, a petició de les persones i entitats públiques i privades.

Aquesta prerrogativa s'exerceix en el marc de les atribucions definides en aquesta Llei i sota el control de les autoritats judicials o administratives competents, tal com queda determinat igualment en aquesta Llei.

2. El saig té la condició de cooperador de l'Administració de Justícia, en el sentit que estableix el títol VII de la Llei qualificada de la Justícia, del 3 de setembre de 1993.

3. El saig exerceix les seves funcions amb total autonomia i independència, i en règim de lliure i lleial competència, en el marc de les disposicions d'aquesta Llei.

En l'exercici de la professió, el saig està sotmès a la Constitució, a les lleis i a les normes i els usos que conformen la deontologia de la professió.

4. Els saigs han de disposar sempre dels mitjans humans, tècnics i materials necessaris per al compliment degut de les funcions que tenen encomanades.

Esmena 3 **De modificació**

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (2)

Es proposa modificar el redactat de l'article 2 del Projecte de Llei del saig, que quedaria redactat de la forma següent:

“Article 2. El saig

1. El saig és la persona professional del dret investida de funció pública que, de conformitat amb les disposicions legals vigents, té autoritat per procedir a l'execució forçosa de les resolucions judicials o els actes administratius executoris, d'acord amb les lleis aplicables, a petició de les persones i entitats públiques i privades **legitimades per a fer-ho**.

Aquesta prerrogativa s'exerceix en el marc de les atribucions definides en aquesta Llei i sota el control de les autoritats judicials o administratives competents, tal com queda determinat igualment en aquesta Llei.

2. El saig té la condició de cooperador de l'Administració de Justícia, en el sentit que estableix el títol VII de la Llei qualificada de la Justícia, del 3 de setembre de 1993.

3. El saig exerceix les seves funcions amb total autonomia i independència, i en regim de lliure i lleial competència, en el marc de les disposicions d'aquesta Llei.

En l'exercici de la professió, el saig està sotmès a la Constitució, a les lleis i a les normes i els usos que conformen la deontologia de la professió, **així com al control del Govern, de les autoritats judicials i administratives competents segons aquesta llei**.

4. Els saigs han de disposar sempre dels mitjans humans, tècnics i materials necessaris per al compliment degut de les funcions que tenen encomanades.”

Motivació:

S'introdueix la menció “legitimades per a fer-ho” per a donar una millor precisió al text.

S'afegeix també la menció al control del Govern, autoritats judicials i administratives competents, ja que malgrat que posteriorment en l'articulat del projecte de llei ja es fa menció d'aquests controls, entenem que, sistemàticament, correspon també fer-ne menció en aquest article inicial de la llei.

Esmena 4 **De modificació**

Grup Mixt (1)

Es proposa modificar el text de l'apartat 4 de l'article 2 amb el nou redactat següent.

“4. Els saigs es dotaran dels mitjans humans, tècnics i materials necessaris per al compliment degut de les funcions que tenen encomanades.”

Motivació:

Reforçar la idea que els saigs han d'assumir *motu proprio* la instal·lació de la seva oficina. Aquesta és una de les principals raons de la seva creació. Pensem que la redacció que proposem recull millor aquestes possibilitats.

Article 3. Funció

La funció del saig consisteix a dur a terme l'execució forçosa de les resolucions judicials o els actes administratius executoris, d'acord amb les lleis aplicables, per delegació de l'òrgan que ha dictat aquests actes o aquestes resolucions, i sota el control de l'òrgan esmentat.

Article 4. Altres funcions o activitats

Els saigs poden igualment exercir les funcions o dur a terme les activitats següents:

- Efectuar requeriments extrajudicials de pagament.
- Estendre actes de presència, tal com es defineixen i regulen en la normativa del notariat, les quals fan fe en justícia, llevat de prova en contrari.
- Organitzar subhastes públiques, sota el control de l'òrgan competent d'acord amb les lleis aplicables. En aquest sentit, el saig s'encarrega de l'execució material de les subhastes i, en el cas que s'esdevinguin incidències durant l'acte de licitació, n'ha d'aixecar acta i comunicar-ho a l'òrgan que ha dictat la resolució judicial o l'acte administratiu, a fi que aquest darrer o aquell altre òrgan que correspongui, d'acord amb les lleis aplicables, resolgui de conformitat amb les normes de procediment vigents.
- Exercir l'administració judicial en els procediments concursals, d'acord amb la normativa vigent en aquesta matèria.

Esmena 5 **D'addició**

Grup Mixt (2)

Es proposa modificar l'article 4, convertint el redactat actual en l'apartat 4.1 i addicionant-hi un apartat 4.2 amb el redactat següent:

“2. En els supòsits indicats al número 1, els honoraris del saig es fixaran lliurement o s'aplicaran les previsions específiques per a aquestes actuacions.”

Motivació:

Els saigs competeixen, perquè poden ser més eficaços, en dos àmbits. En primer lloc, obtenint economies quan se'ls encarregui una execució (en aquest punt, no poden alterar el preu, que ve

marcat per un acord del Govern). En segon lloc, operant com a professionals lliures en l'àmbit aliè a l'execució estricta. Aquesta idea ha de quedar correctament reflectida.

Article 5. Àmbit d'actuació i obligatorietat del servei

1. L'àmbit competencial d'actuació del saig s'estén a tot el territori del Principat d'Andorra.

2. El compliment de les funcions encomanades al saig establertes a l'article 3 i a la lletra d) de l'article 4 té caràcter obligatori. El saig que sigui requerit a aquest efecte no pot negar la seva intervenció o actuació, llevat de causa justificada.

3. Són causes que justifiquen que el saig negui la seva intervenció o actuació, el caràcter manifestament il·legal de les diligències que se li sol·licitin o el fet que aquestes diligències puguin tenir unes conseqüències desproporcionades. En aquests casos, el saig té l'obligació d'informar-ne immediatament l'òrgan que n'exerceix o n'ha d'exercir el control.

4. La negativa del saig de prestar els seus serveis sense causa justificada, o la realització per part seva d'actes contraris a les lleis aplicables, dóna dret a la persona interessada a formular demanda de responsabilitat i reclamació pels danys i perjudicis davant de la Secció Civil de la Batllia.

Igualment, la persona que es consideri perjudicada pel refús esmentat pot sol·licitar, amb caràcter d'urgència, una declaració judicial que obligui el saig a dur a terme les diligències per a la pràctica de les quals ha estat requerit. Aquesta demanda s'ha d'adreçar al batlle o al tribunal que va dictar la resolució judicial que s'està executant o es pretén executar, o, quan es tracti d'un acte administratiu, a la Secció Administrativa de la Batllia, per tal que el seu coneixement sigui atribuït al batlle o tribunal a qui correspongui per torn. Una vegada escoltat el saig, i en el termini màxim de quinze dies a comptar de la presentació de la demanda, l'òrgan jurisdiccional competent ha de dictar un aute que resolgui la controvèrsia, el qual és inapel·lable.

5. El saig té el deure de secret professional respecte de tots els fets i les notícies dels quals tingui coneixement en l'exercici de les seves funcions.

Esmena 6

De modificació

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (3)

Es proposa modificar el redactat de l'article 5 del Projecte de llei del saig, que quedaria redactat de la forma següent:

“**Article 5. Àmbit d'actuació i obligatorietat del servei**

1. L'àmbit competencial d'actuació del saig s'estén a tot el territori del Principat d'Andorra.

2. El compliment de les funcions encomanades al saig establertes a l'article 3 i a la lletra d) de l'article 4 té caràcter obligatori. El saig que sigui requerit a aquest efecte no pot negar la seva intervenció o actuació, llevat de causa justificada.

3. Són causes que justifiquen que el saig negui la seva intervenció o actuació, el caràcter manifestament il·legal de les diligències que se li sol·licitin o el fet que aquestes diligències puguin tenir unes conseqüències desproporcionades. En aquests casos, el saig té l'obligació d'informar-ne immediatament l'òrgan que n'exerceix o n'ha d'exercir el control.

4. La negativa o el **retard injustificat** del saig de prestar els seus serveis sense causa justificada, o la realització per part seva d'actes contraris a les lleis aplicables, dóna dret a la persona interessada a formular demanda de responsabilitat i reclamació pels danys i perjudicis davant de la Secció Civil de la Batllia.

Igualment, la persona que es consideri perjudicada pel refús esmentat pot sol·licitar, amb caràcter d'urgència, una declaració judicial que obligui el saig a dur a terme les diligències per a la pràctica de les quals ha estat requerit. Aquesta demanda s'ha d'adreçar al batlle o al tribunal que va dictar la resolució judicial que s'està executant o es pretén executar, o, quan es tracti d'un acte administratiu, a la Secció Administrativa de la Batllia, per tal que el seu coneixement sigui atribuït al batlle o tribunal a qui correspongui per torn. Una vegada escoltat el saig, i en el termini màxim de quinze dies **hàbils** a comptar de la presentació de la demanda, l'òrgan jurisdiccional competent ha de dictar un aute que resolgui la controvèrsia, el qual és inapel·lable.

5. El saig té el deure de secret professional respecte de tots els fets i les notícies dels quals tingui coneixement en l'exercici de les seves funcions.”

Motivació:

Es considera que correspon també preveure responsabilitat del saig en els casos de retards injustificats en l'activitat executòria que li ha estat encomanada. És precisament el retard en les execucions una de les raons adduïdes en l'exposició de motius del present projecte de llei per a justificar la creació de la figura del saig. És consegüent, doncs, introduir també la responsabilitat del saig per retards, amb la precisió que han de ser considerats per l'autoritat competent, com a injustificats.

Introduïm també la precisió que el termini de quinze dies que preveu el projecte de llei en l'apartat 4. del present article, sigui "hàbil", altrament es crea confusió.

Article 6. Causes d'abstenció

1. Són causes d'abstenció per les quals el saig ha d'abstenir-se d'exercir les funcions que té encomanades, les següents:

- a) Tenir una relació de matrimoni o una situació de fet equivalent, o parentiu fins al quart grau, amb qualsevol de les parts o advocats del procediment d'execució.
- b) Ser qualsevol de les parts del procediment d'execució una societat mercantil en què el cònjuge, la persona amb qui mantingui una relació de convivència anàloga o un parent fins al quart grau tingui una participació superior al 20% del capital social o participi en l'òrgan d'administració.
- c) Ser o haver estat tutor, advocat o procurador de qualsevol de les parts del procediment d'execució en els darrers tres anys.
- d) Tenir o haver tingut una relació jurídica, mercantil o econòmica amb qualsevol de les parts o advocats del procediment d'execució en els darrers tres anys.
- e) Tenir plets pendents amb qualsevol de les parts o advocats del procediment d'execució.
- f) Tenir un interès directe en l'objecte del procediment d'execució.
- g) Tenir una amistat o enemistat manifesta amb qualsevol de les parts o advocats del procediment d'execució.

2. El saig també pot abstenir-se en els casos justificats en què consideri que, en l'exercici de les seves funcions, la seva independència o imparcialitat es poden veure compromeses.

3. Si arran de la concurrència de causes d'abstenció, cap saig no pot exercir les funcions que té encomanades, l'execució forçosa de la resolució judicial o l'acte administratiu correspon a l'òrgan que l'ha dictat.

Esmena 7

De modificació

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (4)

Es proposa modificar el redactat de l'article 6 del Projecte de llei del saig, que quedaria redactat de la forma següent:

"Article 6. Causes d'abstenció

1. Són causes d'abstenció per les quals el saig ha d'abstenir-se d'exercir les funcions que té encomanades, les següents:

- a) Tenir una relació de matrimoni o una situació de fet equivalent, o parentiu fins al quart grau, **aquest inclòs**, amb qualsevol de les parts o advocats del procediment d'execució.
- b) Ser qualsevol de les parts del procediment d'execució una societat mercantil en què **el propi saig, el seu cònjuge**, la persona amb qui mantingui una relació de convivència anàloga o un parent fins al quart grau, **aquest inclòs**, tingui una participació superior al 20% del capital social o participi en l'òrgan d'administració.
- e) Ser o haver estat tutor, advocat o procurador de qualsevol de les parts del procediment d'execució en els darrers tres anys.
- d) Tenir o haver tingut una relació jurídica, mercantil o econòmica amb qualsevol de les parts o advocats del procediment d'execució en els darrers tres anys.
- e) Tenir plets pendents amb qualsevol de les parts o advocats del procediment d'execució.
- f) Tenir un interès directe en l'objecte del procediment d'execució.
- g) Tenir una amistat o enemistat manifesta amb qualsevol de les parts o advocats del procediment d'execució.

2. El saig també pot abstenir-se en els casos justificats en què consideri que, en l'exercici de les seves funcions, la seva independència o imparcialitat es poden veure compromeses. **En aquest cas, si la persona executant així ho considera, s'aplicarà el previst en l'article 5 anterior.**

3. Si arran de la concurrència de causes d'abstenció, cap saig no pot exercir les funcions que té encomanades, **o la persona executant no desitja encomanar l'execució a cap altre saig**, l'execució forçosa de la resolució judicial o l'acte administratiu correspon a **l'òrgan judicial o administratiu que, de no haver-se intentat la delegació de l'execució al saig, li hagués correspost.**"

Motivació:

Com una millora del text i per a una millor precisió, s'ha introduït en relació al quart grau de parentiu, que aquest quart grau queda inclòs dins de la causa d'abstenció.

Es considera adequat introduir en l'apartat b) de l'article, la menció també al saig, com a causa de les abstencions previstes, ja que malgrat l'apartat d) preveu com a causa "...Tenir o haver tingut una relació jurídica, mercantil o econòmica amb qualsevol de les parts o advocats del procediment d'execució en els darrers tres anys", la relació entre una de les

parts i el saig o seus familiars, per raó d'ostentar la titularitat d'unes accions o participacions socials, es podria dubtar que fos de caràcter mercantil. Així, sense perjudici del que disposa l'apartat d) la introducció proposada, millora i aclareix la redacció de l'article i del seu apartat b).

Compte tingut que l'apartat 2 del present article proposa una apreciació subjectiva del saig i de caràcter indeterminat, creiem oportú preveure també que en aquest cas, la persona executant que consideri injustificada aquesta abstenció, pugui recórrer al que preveu l'article 5.

També es preveu que si un saig s'absté justificadament, no s'obligui a la persona executant a acudir a un altre saig, sinó que se li doni l'opció d'acudir a l'òrgan judicial corresponent o a l'administració, segons correspongui; cosa que entenem que se'n podria desprendre de la lectura d'aquest apartat si no s'acollís aquesta esmena.

Finalment, s'elimina la menció del paràgraf 3 de l'article, referit a que l'òrgan competent per a executar seria l'òrgan que ha dictat la resolució judicial o acte administratiu, i es substitueix per l'òrgan que hauria estat competent en cas de no haver-se optat per la delegació, pel fet que les nostres lleis processals preveuen normalment que les execucions corresponen al batlle o tribunal de batlles, malgrat la resolució a executar hagi estat dictada per una instància superior.

c) Ser o haver estat tutor, advocat o procurador de qualsevol de les parts del procediment d'execució en els darrers tres anys.

d) Tenir o haver tingut una relació professional, mercantil o econòmica amb qualsevol de les parts o els advocats del procediment d'execució en els darrers tres anys.

e) Tenir plets pendents amb qualsevol de les parts o els advocats del procediment d'execució.

f) Tenir un interès directe en l'objecte del procediment d'execució.

g) Tenir una amistat íntima o enemistat manifesta amb qualsevol de les parts o els advocats del procediment d'execució.

2. El saig també pot abstenir-se en els casos justificats en què consideri que, en l'exercici de les seves funcions, la seva independència o imparcialitat es poden veure compromeses.

3. La recusació del saig la resol el batlle o el tribunal que va dictar la resolució judicial que s'està executant o es pretén executar, o, quan es tracti d'un acte administratiu, el batlle o el tribunal de la Secció Administrativa de la Batllia a qui correspongui per torn.

4. Si arran de la concurrència de causes d'abstenció o recusació, cap saig no pot exercir les funcions que té encomanades, l'execució forçosa de la resolució judicial o l'acte administratiu correspon a l'òrgan que l'ha dictat."

Esmena 8

De modificació

Grup Parlamentari Demòcrata (2)

Es proposa modificar l'article 6, substituint el text del projecte de llei pel redactat següent:

"Article 6. Causes d'abstenció i recusació

1. El saig s'ha d'abstenir d'exercir les funcions que té encomanades i, si no ho fa, pot ser recusat, en els supòsits següents:

a) Tenir una relació de matrimoni o una situació de fet equivalent, o parentiu per consanguinitat, afinitat o adopció fins al quart grau, amb qualsevol de les parts o amb els advocats del procediment d'execució.

b) Ser qualsevol de les parts del procediment d'execució una societat mercantil en què el cònjuge, la persona amb qui mantingui una relació de convivència anàloga o un parent per consanguinitat, afinitat o adopció fins al segon grau tingui una participació superior al 20% del capital social o participi en l'òrgan d'administració.

Article 7. Honoraris i despeses

1. Els serveis del saig són remunerats sota la forma d'honoraris. Els honoraris del saig es fixen d'acord amb un barem aprovat reglamentàriament pel Govern, a proposta no vinculant de la Cambra de Saigs.

2. El saig ha de donar coneixement a la persona executant de l'import previsible de les despeses d'execució que ha de satisfer, corresponents a la totalitat del procediment d'execució previst.

El saig té dret a ser rescabalat de les despeses que hagi pogut avançar, en el marc de l'exercici de les seves funcions.

3. Els honoraris del saig i les despeses que dimanen de l'exercici de les seves funcions, en el cas que no s'ajustin als barems o a les normes vigents i aplicables, poden ser impugnats davant del batlle o tribunal que va dictar la resolució judicial que s'està executant o s'ha executat o, quan es tracti d'un acte administratiu, davant del batlle o tribunal de la Secció Administrativa de la Batllia a qui correspongui per torn, d'acord amb el procediment aplicable als incidents d'execució de les resolucions judicials.

Esmena 9**De modificació**

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (5)

Es proposa modificar el redactat de l'article 7 del Projecte de Llei del saig, que quedaria redactat de la forma següent:

“Article 7. Honoraris i despeses

1. Els serveis del saig són remunerats sota la forma d'honoraris. Els honoraris del saig es fixen d'acord amb un barem aprovat reglamentàriament pel Govern, a proposta no vinculant de la Cambra de Saigs.

2. El saig ha de donar coneixement a la persona executant de l'import previsible de les despeses d'execució que ha de satisfer, corresponents a la totalitat del procediment d'execució previst.

El saig ha de ser rescabalat de les despeses que hagi pogut avançar, en el marc de l'exercici de les seves funcions.

3. Els honoraris del saig i les despeses que dimanen de l'exercici de les seves funcions, en el cas que no s'ajustin als barems o a les normes vigents i aplicables, poden ser impugnats davant del batlle o tribunal que va dictar la resolució judicial que s'està executant o s'ha executat o, quan es tracti d'un acte administratiu, davant del batlle o tribunal de la Secció Administrativa de la Batllia a qui correspongui per torn, d'acord amb el procediment aplicable als incidents d'execució de les resolucions judicials.”

Motivació:

Com una millora del text, es proposa substituir “El saig té dret...” per “El saig ha de ser...” rescabalat de les despeses que avanci, doncs entenem que la frase ha de ser imperativa.

Capítol segon. Organització, accés, cessament i formació**Article 8. Nombre**

El nombre de saigs és fixat per acord del Govern, amb la consulta prèvia, si escau, del Consell Superior de la Justícia, en funció de les necessitats del país, per a la prestació deguda dels serveis que tenen encomanats, amb un mínim de tres saigs.

Esmena 10**De modificació**

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (6)

Es proposa modificar el redactat de l'article 8 del Projecte de Llei del saig, que quedaria redactat de la forma següent:

“Article 8. Nombre

El nombre de saigs és fixat per acord del Govern, amb la consulta prèvia del Consell Superior de la

Justícia, en funció de les necessitats del país, per a la prestació deguda dels serveis que tenen encomanats, amb un mínim de tres saigs.”

Motivació:

Es suprimeix la menció “si s'escau”, doncs considerem que si s'introdueix la consulta prèvia al Consell Superior de la Justícia per a determinar el nombre de saigs, aquesta ha de ser en tot cas i no “si s'escau”, que és un concepte indeterminat i donaria una facultat al Govern que no hi veiem el sentit.

Article 9. Requisits i incompatibilitats

1. Per exercir la professió de saig cal complir els requisits següents:

- a) Tenir la nacionalitat andorrana.
- b) Estar en plena possessió dels drets civils i polítics.
- c) No estar condemnat per delictes majors dolosos, mentre no s'hagi produït la cancel·lació dels antecedents penals.
- d) Estar en possessió d'un títol de nivell 2 del Marc andorrà de titulacions d'ensenyament superior en l'àmbit del dret, lliurat o reconegut pel Govern, i del títol de postgrau o de màster en dret andorrà o, com a mínim, d'un títol de nivell 3 del Marc andorrà de titulacions d'ensenyament superior en l'àmbit del dret, lliurat o reconegut pel Govern.
- e) Haver superat les proves d'aptitud tècnica i capacitació corresponents, i haver cursat i tenir validada la formació inicial corresponent.
- f) No estar incapacitat per a l'exercici de la professió ni trobar-se comprès en cap causa d'incompatibilitat establerta en aquesta Llei, o de prohibició d'exercir la professió.

2. L'exercici de la professió de saig és incompatible:

- a) Amb l'exercici de qualsevol càrrec públic, sigui electiu sigui de designació.
- b) Amb la prestació de serveis en règim estatutari o laboral per compte de l'Administració pública.
- c) Amb l'exercici de l'advocacia o de la procura, o amb la prestació de serveis remunerats per compte del Col·legi Oficial d'Advocats d'Andorra o del Col·legi Oficial de Procuradors d'Andorra.
- d) Amb l'exercici de qualsevol altra activitat mercantil, industrial o professional.
- e) I, en general, amb altres càrrecs o funcions de qualsevol tipus en societats o empreses de negoci, tant públiques com privades.

3. Són tanmateix compatibles amb l'exercici de la professió de saig les activitats relatives a:

- a) La gestió del patrimoni propi o familiar.

- b) La participació en congressos, conferències, seminaris o cursos.
- c) La producció i la creació literària, artística, científica i tècnica.
- d) La docència i la investigació acadèmiques.
- e) La participació no remunerada en associacions o fundacions sense ànim de lucre.

Esmena 11**De modificació**

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (7)

Es proposa modificar el redactat de l'article 9 del Projecte de Llei del saig, que quedaria redactat de la forma següent:

“Article 9. Requisits i incompatibilitats

1. Per exercir la professió de saig cal complir els requisits següents:

- a) Tenir la nacionalitat andorrana.
- b) Estar en plena possessió dels drets civils i polítics.
- c) No estar condemnat per delictes majors **dolosos o imprudents, aquests darrers vinculats a l'exercici de la funció pública o jurisdiccional o professional en l'àmbit del dret o de la gestió o administració d'empreses, patrimonis o societats, mentre no s'hagi produït la cancel·lació dels antecedents penals.**
- d) Estar en possessió d'un títol de nivell 2 del Marc andorrà de titulacions d'ensenyament superior en l'àmbit del dret, lliurat o reconegut pel Govern, i del títol de postgrau o de màster en dret andorrà o, com a mínim, d'un títol de nivell 3 del Marc andorrà de titulacions d'ensenyament superior en l'àmbit del dret, lliurat o reconegut pel Govern.
- e) Haver superat les proves d'aptitud tècnica i capacitació corresponents, i haver cursat i tenir validada la formació inicial corresponent.
- f) No estar incapacitat per a l'exercici de la professió ni trobar-se comprès en cap causa d'incompatibilitat establerta en aquesta Llei, o de prohibició d'exercir la professió.

2. L'exercici de la professió de saig és incompatible:

- a) Amb l'exercici de qualsevol càrrec públic, sigui electiu sigui de designació.
- b) Amb la prestació de serveis en règim estatutari o laboral per compte de l'Administració pública.
- c) Amb l'exercici de l'advocacia o de la procura, o amb la prestació de serveis remunerats per compte del Col·legi Oficial d'Advocats d'Andorra o del Col·legi Oficial de Procuradors d'Andorra.

d) Amb l'exercici de qualsevol altra activitat mercantil, industrial o professional.

e) I, en general, amb altres càrrecs o funcions de qualsevol tipus en societats o empreses de negoci, tant públiques com privades.

3. Són tanmateix compatibles amb l'exercici de la professió de saig les activitats relatives a:

- a) La gestió del patrimoni propi o familiar.
- b) La participació en congressos, conferències, seminaris o cursos.
- c) La producció i la creació literària, artística, científica i tècnica.
- d) La docència i la investigació acadèmiques.
- e) La participació no remunerada en associacions o fundacions sense ànim de lucre.”

Motivació:

S'ha introduït la menció als delictes imprudents relatius a les activitats professionals, funció pública o jurisdiccional en l'àmbit de dret o de la gestió o administració de patrimonis, en primer lloc, perquè aquest supòsit també està contemplat per a jutges i fiscals en la Llei de modificació de la Llei qualificada de la Justícia; i en segon lloc, perquè, de no estar-ho, igualment ho considerem procedent pel fet que no és compatible que una persona negligent, fins el punt de ser condemnada, pugui assumir amb garanties les funcions del saig.

A aquest tipus de delictes imprudents, a més dels relatius a la funció pública, jurisdiccional i professional en l'àmbit del dret, s'hi ha afegit els relatius a l'àmbit de la gestió o administració d'empreses, patrimonis o societats, donada l'estreta relació de la funció executòria dels saigs amb aquests àmbits.

Article 10. Selecció

1. La selecció dels saigs es fa per acord del Govern, entre persones que reuneixen els requisits enumerats a l'article 9.1, pel procediment de concurs oposició, que ha de respondre als principis d'objectivitat, publicitat i transparència.

2. El Govern convoca i prepara el concurs oposició i constitueix el tribunal de selecció que ha de valorar les proves i avaluar els candidats.

3. En la fase de concurs es valoren els mèrits indicats en els currículums aportats per les persones admeses en el procés de selecció, segons el barem que fa públic el Govern en les bases de la convocatòria, atorgant a cada mèrit una ponderació raonable.

4. En la fase d'oposició els candidats realitzen com a mínim tres proves: una de caràcter teòric sobre el temari publicat prèviament pel Govern en les bases

de la convocatòria; una de caràcter pràctic, en la qual es proposa la resolució d'un o diversos casos, en els àmbits jurídics indicats en les bases de la convocatòria, i una tercera d'idiomes. Les dues primeres proves han de contenir almenys una exposició de caràcter oral. Les bases de la convocatòria indiquen la ponderació de cada prova en la valoració global del procés.

5. El tribunal de selecció està integrat per sis membres i és presidit pel ministre encarregat de la justícia o el membre en qui delegui aquesta funció. En formen part també el president del Consell Superior de la Justícia o el membre del Consell en qui delegui aquesta funció, el president del Tribunal Superior de Justícia, el president de la Batllia i dos altres juristes de reconeguda capacitat i experiència, designats pel Govern, un dels quals ha d'exercir la professió al Principat d'Andorra.

6. El mateix tribunal valora les dues fases del procés de selecció i fa pública la llista dels candidats que han obtingut la puntuació més alta, en nombre igual al de les places que s'han de cobrir.

7. El procés de selecció inclou una prova psicotècnica destinada a comprovar que no concorren impediments que incapacitin la persona per a l'exercici de la funció de saig. Les bases de la convocatòria estableixen el moment en què té lloc aquesta prova, que té com a resultat una valoració d'apte o de no apte. En cas d'una valoració com a no apte, el candidat queda exclòs de la convocatòria. L'exclusió per aquesta causa no apareix de manera separada o específica a les llistes que es facin públiques sobre els resultats del procés de selecció.

8. Si queda vacant alguna de les places convocades, sigui perquè les proves no han estat superades sigui per qualsevol altre motiu, es convoca un nou concurs oposició en el termini improrrogable de tres mesos, amb la finalitat de complir el que disposa l'article 8.

Article 11. Formació inicial

1. Finalitzat el procés de selecció i abans de prendre possessió de les funcions, els saigs han de seguir una formació inicial d'una durada mínima de sis mesos, que ha d'incloure necessàriament pràctiques tutelades en un despatx professional de saigs.

2. El ministeri competent en matèria de justícia determina el contingut i la durada de la formació inicial i, si escau, valida aquesta formació, en els termes que s'hagin indicat a les bases de la convocatòria del concurs oposició. També decideix qui s'ha de fer càrrec de les despeses de la formació inicial.

Esmena 12

De modificació

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (8)

Es proposa modificar el redactat de l'article 11 del Projecte de llei del saig, que quedaria redactat de la forma següent:

“Article 11. Formació inicial

1. Finalitzat el procés de selecció i abans de prendre possessió de les funcions, els saigs han de seguir una formació inicial d'una durada mínima de sis mesos.

2. El ministeri competent en matèria de justícia determina el contingut i la durada de la formació inicial i, si escau, valida aquesta formació, en els termes que s'hagin indicat a les bases de la convocatòria del concurs oposició. **El Govern, es farà càrrec de les despeses de formació, i si aquesta es realitza fora d'Andorra, establirà unes dietes de desplaçament i manutenció.”**

Motivació:

Es proposa suprimir la menció que la formació inicial “..., que ha d'incloure necessàriament pràctiques tutelades en un despatx professional de saigs.”, doncs malgrat considerar lloable la intenció del redactor del projecte, entenem que no seria recomanable i causaria una problemàtica important.

Efectivament, a diferència dels estatges formatius que es preveuen per als nous batlles o fiscals, els saigs són professions liberals, i cada nou saig entrarà en competència amb els ja establerts. Això, que es viable en l'àmbit de la funció pública o jurisdiccional, i que pot ser viable en altres professions liberals amb molts professionals en exercici, com els advocats –per citar un exemple en que aquesta opció està en el debat públic-, no ho seria tant amb els saigs, doncs el nombre de saigs es preveu reduït, es parla en la llei d'un mínim de tres (art. 8). A més, cal tenir en compte que el projecte de llei prohibeix l'associació professional saigs, de forma que a diferència dels advocats –per seguir amb el mateix exemple- que poden percebre aquestes pràctiques com a una via de conèixer professionals amb els que associar-se o contractar en un futur; el saig en exercici percebrà que està donant informació i coneixements a una persona que, indefectiblement, serà en breu la seva competència directa.

Per tant, entenem que, essent la formació inicial necessària, la proposta de pràctiques tutelades no és aconsellable.

Substituïm també la menció final de l'apartat 2 de l'article en la que es diu que serà el Govern qui decidirà qui s'ha de fer càrrec de les despeses

de formació inicial. Entenem que aquesta qüestió no es pot deixar a l'arbitri del Govern, sinó que ha de quedar resolta en la pròpia llei, de forma que doni seguretat i igualtat d'oportunitats als candidats a saig. Es creu oportú que aquesta formació inicial vagi a càrrec del Govern, determinant als saigs la gratuïtat de la formació estricta i preveient unes dietes en el cas que tota o part d'aquesta formació el ministeri competent en matèria de justícia determini que s'ha de realitzar a l'estranger.

Article 12. Nomenament

1. D'acord amb la valoració del procés de selecció i la llista de candidats publicada, i un cop acomplerta i validada la formació inicial, el Govern nomena els saigs.

2. Els saigs prenen possessió de les seves funcions després d'haver prestat jurament o promesa davant del ministre encarregat de la justícia.

Article 13. Cessament

Els saigs cessen en les seves funcions:

- Per la renúncia, que han de comunicar al ministeri competent en matèria de justícia amb sis mesos d'antelació com a mínim.
- Per imposició de pena, principal o complementària, d'inhabilitació per a l'exercici de l'ofici o el càrrec.
- Per sanció imposada per una falta molt greu, d'acord amb l'expedient disciplinari corresponent, d'expulsió definitiva de la professió.
- Per incórrer en alguna causa d'incompatibilitat o d'incapacitat, o de prohibició d'exercir la professió.
- Per jubilació, en arribar a l'edat de seixanta-cinc anys.

Article 14. Formació continuada

- Els saigs han de seguir una formació continuada, d'una durada mínima de vint hores anuals o de quaranta hores en un període de dos anys.
- El ministeri competent en matèria de justícia, amb la col·laboració de la Cambra de Saigs, determina el contingut i la durada de la formació continuada, així com la validació eventual d'aquesta formació.
- Les despeses de la formació continuada són a càrrec dels saigs.

Capítol tercer. La Cambra de Saigs

Article 15. Disposicions generals

1. Es crea la Cambra de Saigs com a organisme de dret públic i de caràcter professional, dotat de personalitat jurídica pròpia i plena capacitat per al compliment de les seves finalitats.

2. La Cambra de Saigs es regeix per aquesta llei i les seves normes internes, i s'ha de relacionar amb el ministeri competent en matèria de justícia, i també amb el Govern i la resta de les administracions públiques quan escaigui, per a les seves activitats professionals.

3. El funcionament i l'estructura de la Cambra de Saigs es regeixen pel principi de democràcia interna.

4. El seu àmbit territorial és el Principat d'Andorra.

5. Tots els saigs han de pertànyer obligatòriament a la Cambra de Saigs. La Presidència de la Cambra de Saigs és elegida entre els saigs per majoria.

Esmena 13

De modificació

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (9)

Es proposa modificar el redactat de l'article 15 del Projecte de llei del saig, que quedaria redactat de la forma següent:

“Article 15. Disposicions generals

1. Es crea la Cambra de Saigs com a organisme de dret públic i de caràcter professional, dotat de personalitat jurídica pròpia i plena capacitat per al compliment de les seves finalitats.

2. La Cambra de Saigs es regeix per aquesta llei i les seves normes internes, i s'ha de relacionar amb el ministeri competent en matèria de justícia, i també amb el Govern i la resta de les administracions públiques quan escaigui, per a les seves activitats professionals.

3. El funcionament i l'estructura de la Cambra de Saigs es regeixen pel principi de democràcia interna.

4. El seu àmbit territorial és el Principat d'Andorra.

5. Tots els saigs han de pertànyer obligatòriament a la Cambra de Saigs. La Presidència de la Cambra de Saigs és elegida entre els saigs per majoria. **En cas d'empat, serà nomenat president per sorteig entre els candidats i, a manca de candidats, per sorteig entre tots els seus membres.”**

Motivació:

Entenem necessari preveure una situació d'empat en el cas que el nombre de saigs sigui parell, per la qual cosa es proposa un mecanisme subsidiari si aquest es produís.

Article 16. Funcions

1. La Cambra de Saigs té les funcions següents:

- Representar de forma exclusiva la professió i defensar els drets i els interessos dels saigs.

- b) Proposar en un termini no superior a sis mesos a comptar del primer nomenament dels saigs, les normes internes de funcionament i les normes deontològiques de la professió, complir-les i fer-les complir.
- c) Proposar els barems relatius als honoraris remuneradors i vetllar perquè siguin aplicats.
- d) Proposar i aprovar els acords necessaris per al bon desenvolupament de l'exercici de la professió, i vetllar perquè siguin aplicats.
- e) Vetllar per tal que els saigs puguin exercir la professió d'acord amb els principis d'autonomia, independència i lliure i lleial competència.
- f) Organitzar i gestionar els torns necessaris per garantir la cobertura i la continuïtat en l'exercici de les funcions atribuïdes als saigs, en els supòsits d'absència, impossibilitat o vacances.
- g) Col·laborar amb el Govern, especialment amb el ministeri competent en matèria de justícia, amb la resta d'administracions públiques en les matèries que són de la seva competència.
2. Les normes i els barems esmentats a les lletres b) i c) de l'apartat anterior queden sotmesos a l'aprovació prèvia del Govern.

Esmena 14**De modificació**

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (10)

Es proposa modificar el redactat de l'article 16 del Projecte de Llei del saig, que quedaria redactat de la forma següent:

“Article 16. Funcions

1. La Cambra de Saigs té les funcions següents:
- a) Representar de forma exclusiva la professió i defensar els drets i els interessos dels saigs.
- b) Proposar en un termini no superior a sis mesos a comptar del primer nomenament dels saigs, les normes internes de funcionament i les normes deontològiques de la professió, complir-les i fer-les complir.
- c) Proposar els barems relatius als honoraris remuneradors i vetllar **per a què** siguin aplicats.
- d) Proposar i aprovar els acords necessaris per al bon desenvolupament de l'exercici de la professió, i vetllar **per a què** siguin aplicats.
- e) Vetllar per tal que els saigs puguin exercir la professió d'acord amb els principis d'autonomia, independència i lliure i lleial competència.
- f) Organitzar i gestionar els torns necessaris per garantir la cobertura i la continuïtat en l'exercici de les funcions atribuïdes als saigs, en els supòsits d'absència, impossibilitat o vacances.

g) Col·laborar amb el Govern, especialment amb el ministeri competent en matèria de justícia i amb la resta d'administracions públiques en les matèries que són de la seva competència.

2. Les normes i els barems esmentats a les lletres b) i c) de l'apartat anterior queden sotmesos a l'aprovació prèvia del Govern.”

Motivació:

Per a millorar el text per raó merament d'ortografia.

Capítol quart. Exercici de la professió**Article 17. Prohibició d'associacions**

1. A fi de garantir el dret a la lliure elecció del saig, resten prohibides les associacions professionals entre saigs, i també que dos o més saigs estableixin el seu despatx professional en un mateix immoble.
2. També resten prohibides les associacions de saigs amb altres professionals titulats o mercantils.

Article 18. Signatura i segell

Els saigs han de registrar la seva signatura i el seu segell al ministeri competent en matèria de justícia.

Article 19. Obligacions

1. Els saigs han de portar i custodiar un registre dels expedients i de les diligències efectuades, amb inclusió expressa de les operacions financeres corresponents. En el mateix registre s'han d'incloure, si s'escauen, el tancament i l'arxiu dels expedients.
- Les mencions s'han d'inscriure en el registre en el moment mateix en què s'efectuen les diligències corresponents.
2. L'arxiu d'un expedient ha de ser comunicat de forma immediata a l'òrgan que ha dictat la resolució judicial o l'acte administratiu executat o que s'havia d'executar.
 3. El saig té l'obligació de conservar durant trenta anys, en un arxiu degudament protegit, els expedients arxivats.
 4. Les quantitats rebudes pel saig relatives a les execucions de les resolucions judicials o els actes administratius han de ser dipositades, en el termini màxim de tres dies hàbils des de la seva percepció, en un compte especial obert en els llibres de l'Institut Nacional Andorrà de Finances, un cop feta la deducció dels imports corresponents a les despeses i els honoraris relatius al procediment d'execució, de conformitat amb el barem aprovat pel Govern.
 5. Els saigs tenen l'obligació, en l'exercici de les seves funcions, d'emprar els programes informàtics i comptables que determini reglamentàriament el Govern. El ministeri competent en matèria de

justícia, en el marc de les funcions de control de l'activitat que duen a terme els saigs, té accés en tot moment a la comptabilitat dels saigs.

6. Sense perjudici de les obligacions comptables i fiscals que els corresponen en la seva condició de professionals titulats, els saigs han de fer auditar els seus comptes anyalment per un economista degudament autoritzat a exercir la professió a Andorra.

Article 20. Deure d'assegurança

1. Per respondre de la responsabilitat en què puguin incórrer en l'exercici de la professió, els saigs han de contractar i mantenir vigent una assegurança de responsabilitat civil, prop d'una companyia d'assegurances autoritzada a exercir l'activitat a Andorra, per un import no inferior a 600.000 euros.

2. Els saigs han d'acreditar de forma continuada prop del ministeri competent en matèria de justícia el compliment del deure d'assegurança.

Esmena 15

De modificació

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (11)

Es proposa modificar el redactat de l'article 20 del Projecte de Llei del saig, que quedaria redactat de la forma següent:

“Article 20. Deure d'assegurança

1. Per respondre de la responsabilitat en què puguin incórrer en l'exercici de la professió, els saigs han de contractar i mantenir vigent una assegurança de responsabilitat civil, prop d'una companyia d'assegurances autoritzada a exercir l'activitat a Andorra, per un import no inferior a 600.000 euros. **Aquest import pot ser modificat, justificadament, pel Govern a través de la llei del pressupost.**

2. Els saigs han d'acreditar de forma continuada prop del ministeri competent en matèria de justícia el compliment del deure d'assegurança.

Motivació:

Entenem que si aquest projecte de Llei, una vegada aprovat si és el cas, té vocació de permanència. Per tant, considerem que l'import de 600.000 euros cal que sigui revisable, motivadament, sense necessitat de modificar la llei, però si amb control parlamentari.

Capítol cinquè. Control de l'activitat

Article 21. Control de les activitats d'execució

1. El saig executa les resolucions judicials i els actes administratius executoris, per delegació i sota el control de l'òrgan jurisdiccional o administratiu que ha dictat la resolució judicial o l'acte administratiu.

2. Els incidents d'execució que es puguin plantejar han de ser coneguts i resolts per l'òrgan que ha dictat la resolució judicial o l'acte administratiu executoris, o aquell altre òrgan que correspongui, d'acord amb les lleis aplicables, i de conformitat amb les normes de procediment vigents.

Article 22. Control de l'activitat del saig

1. L'activitat del saig queda sotmesa al control del ministeri competent en matèria de justícia.

El control, que pot abastar la conformitat al dret de les diligències dutes a terme pel saig, en el marc d'aquesta Llei i d'acord amb la normativa comptable, fiscal i societària aplicable als professionals titulats, es pot efectuar en qualsevol moment.

2. Sense perjudici del que estableix l'apartat anterior, el ministeri competent en matèria de justícia ha d'ordenar anyalment una inspecció de l'activitat del saig.

El ministre encarregat de la justícia nomena la persona o les persones amb competències d'inspecció, en fixa la missió i és el destinatari del resultat de la inspecció.

3. El ministre encarregat de la justícia comunica a l'òrgan disciplinari al qual fa referència l'article 24, les mancances o les deficiències eventuais constatades, a fi que incoï l'expedient disciplinari corresponent i dicti la resolució escaient.

Esmena 16

De modificació

Grup Mixt (3)

Es proposa modificar l'apartat 3 de l'article 22 substituint el redactat del projecte pel text següent:

“3. El ministre encarregat de la justícia incoarà expedient disciplinari en funció de les mancances o les deficiències eventuais constatades.”

Motivació:

Sembla dubtós que sigui el ministre qui hagi de controlar també “... la conformitat de les diligències dutes a terme pel saig...” quan potser l'haurien de fer els Tribunals. Per això es proposa deixar el seu paper limitat a la incoació de l'expedient deixant clar que són altres que han de constatar mancances o deficiències.

Capítol sisè. Règim de responsabilitat

Article 23. Responsabilitat disciplinària

1. Els saigs estan subjectes a la responsabilitat disciplinària derivada de l'incompliment d'aquesta Llei i de les normes deontològiques adoptades per la Cambra de Saigs i aprovades pel Govern.

2. La responsabilitat disciplinària és independent de la responsabilitat civil i penal que pugui correspondre als saigs pels mateixos fets.

Article 24. Òrgan disciplinari

1. La potestat disciplinària és exercida per l'òrgan disciplinari, que està integrat pels membres següents:

a) El president de la Cambra de Saigs, o, si escau, la persona que el substitueixi o el supleixi en el càrrec.

b) Dos representants del ministeri encarregat de la justícia, designats pel ministre entre funcionaris o agents de l'Administració de caràcter indefinit que ocupin llocs de treball de direcció, comandament o responsabilitat.

c) Un representant del ministeri encarregat de les finances, designat pel ministre entre funcionaris o agents de l'Administració de caràcter indefinit que ocupin un lloc de treball de direcció, comandament o responsabilitat.

2. Les reclamacions o les queixes que es puguin formular contra un saig s'adrecen al ministre encarregat de la justícia, el qual les comunica al president de la Cambra de Saigs i, si escau, a la persona que el substitueixi o el supleixi en el càrrec.

3. Si en el decurs de la tramitació d'un expedient disciplinari es manifesten indicis de conductes que poden constituir una infracció penal, l'òrgan disciplinari ho ha de posar en coneixement de l'òrgan jurisdiccional competent i suspendre, tot seguit, la tramitació de l'expedient esmentat, la qual cosa interromp el còmput dels terminis de prescripció i caducitat, fins que recaigui una resolució ferma en l'àmbit penal.

D'altra banda, quan s'estigui instruint o jutjant un procés penal pels mateixos fets que han originat o han de comportar la incoació d'un expedient disciplinari, o per altres fets que hi estiguin íntimament vinculats, s'ha d'iniciar la tramitació de l'expedient disciplinari, si no s'ha iniciat amb anterioritat, i se'n suspèn tot seguit la tramitació, la qual cosa interromp el còmput dels terminis de prescripció o caducitat, fins que recaigui una resolució ferma en l'àmbit penal.

En qualsevol cas, la declaració de fets provats que pugui fer el tribunal penal és vinculant per a l'òrgan disciplinari.

Esmena 17 **De modificació**
Grup Parlamentari Socialdemòcrata (12)

Es proposa modificar el redactat de l'article 24 del Projecte de llei del saig, que quedaria redactat de la forma següent:

“Article 24. Òrgan disciplinari

1. La potestat disciplinària és exercida per l'òrgan disciplinari, que està integrat pels membres següents:

a) El president de la Cambra de Saigs, o, si escau, la persona que el substitueixi o el supleixi en el càrrec.

b) Dos representants del ministeri encarregat de la justícia, designats pel ministre entre funcionaris o agents de l'Administració de caràcter indefinit que ocupin llocs de treball de direcció, comandament o responsabilitat.

c) Un representant del ministeri encarregat de les finances, designat pel ministre entre funcionaris o agents de l'Administració de caràcter indefinit que ocupin un lloc de treball de direcció, comandament o responsabilitat.

2. Les reclamacions o les queixes que es puguin formular contra un saig s'adrecen al ministre encarregat de la justícia, el qual les comunica al president de la Cambra de Saigs o, si escau, a la persona que el substitueixi o el supleixi en el càrrec.

3. Si en el decurs de la tramitació d'un expedient disciplinari es manifesten indicis de conductes que poden constituir una infracció penal, l'òrgan disciplinari ho ha de posar en coneixement de l'òrgan jurisdiccional competent i suspendre, tot seguit, la tramitació de l'expedient esmentat, la qual cosa interromp el còmput deis terminis de prescripció i caducitat, fins que recaigui una resolució ferma en l'àmbit penal.

D'altra banda, quan s'estigui instruint o jutjant un procés penal pels mateixos fets que han originat han de comportar la incoació d'un expedient disciplinari, o per altres fets que hi estiguin íntimament vinculats, s'ha d'iniciar la tramitació de l'expedient disciplinari, si no s'ha iniciat amb anterioritat, i se'n suspèn tot seguit la tramitació, la qual cosa interromp el còmput deis terminis de prescripció o caducitat, fins que recaigui una resolució ferma en l'àmbit penal.

En qualsevol cas, la declaració de fets provats que pugui fer el tribunal penal és vinculant per a l'òrgan disciplinari.”

Motivació:

Per a millorar el text per raó de sintaxi, es substitueix en l'apartat 2 de l'article, la conjunció “i” per “o”.

Esmena 18 **De modificació**
Grup Mixt (4)

Es proposa substituir el redactat de l'article 24 pel redactat alternatiu següent:

“Article 24. Òrgan disciplinari

1. La potestat disciplinària és exercida pel ministre encarregat de la justícia.

2. Les reclamacions o les queixes que es puguin formular contra un saig s'adrecen al ministre encarregat de la justícia.

3. Si en el decurs de la tramitació d'un expedient disciplinari es manifesten indicis de conductes que poden constituir una infracció penal, l'òrgan disciplinari ho ha de posar en coneixement de l'òrgan jurisdiccional competent i suspendre, tot seguit, la tramitació de l'expedient esmentat, la qual cosa interromp el còmput dels terminis de prescripció i caducitat, fins que recaigui una resolució ferma en l'àmbit penal.

D'altra banda, quan s'estigui instruint o jutjant un procés penal pels mateixos fets que han originat o han de comportar la incoació d'un expedient disciplinari, o per altres fets que hi estiguin íntimament vinculats, s'ha d'iniciar la tramitació de l'expedient disciplinari, si no s'ha iniciat amb anterioritat, i se'n suspèn tot seguit la tramitació, la qual cosa interromp el còmput dels terminis de prescripció o caducitat, fins que recaigui una resolució ferma en l'àmbit penal.

En qualsevol cas, la declaració de fets provats que pugui fer el tribunal penal és vinculant per a l'òrgan disciplinari.”

Motivació:

La regulació és correcta, encara que s'ha optat per un òrgan disciplinari col·legiat i, per tant, això pot generar inacció i l'entrada en joc de diversos punts de vista. Una opció més radical hauria estat la d'assignar al ministre la potestat sancionadora, sense perjudici de que nomenés un instructor entre funcionaris i agents indefinits. La Cambra, com a màxim, podria personar-se a l'expedient.

Article 25. Drets

El saig que és objecte d'un procediment disciplinari té els drets següents:

- a) Dret a ser informat dels fets que se li imputen, de les infraccions que aquests fets puguin constituir, de les sancions que li puguin ser imposades, de la identitat de la persona designada com a instructor i de l'òrgan competent per imposar la sanció.
- b) Dret d'accés a l'expedient disciplinari, de conèixer l'estat de la tramitació i d'obtenir còpies dels documents, en els termes del Codi de l'Administració.
- c) Dret a formular al·legacions, a proposar les proves que consideri oportunes i a utilitzar tots els mitjans

de defensa admesos per l'ordenament jurídic que siguin procedents.

d) Dret a la presumpció d'innocència i a no declarar en contra de si mateix.

e) Dret a ser assistit per un advocat durant la tramitació de l'expedient.

f) Dret a obtenir una resolució motivada.

g) Qualsevol altre dret que reconeguin la Constitució o les lleis.

Esmena 19**D'addició**

Grup Mixt (5)

Es proposa addicionar a l'apartat e) de l'article 25.3, que conservaria la seva frase actual, el següent text com a punt i seguit:

“e) Dret a ser... l'expedient. **El saig assumeix la designació i la remuneració del lletrat.**”

(La negreta és per a facilitar la visualització de l'addició proposada)

Motivació:

No hi ha d'haver cap dubte que el saig ha d'assumir la remuneració de l'advocat que l'assisteix.

Article 26. Procediment disciplinari

1. El procediment disciplinari l'inicia l'òrgan disciplinari mitjançant la incoació d'un expedient disciplinari, arran de les comunicacions esmentades als articles 22.3 o 24.2, que es tramita amb respecte dels principis generals del règim sancionador.

2. L'òrgan disciplinari designa un instructor entre els seus membres per instruir l'expedient i formular, en el termini màxim d'un mes, el plec de càrrecs corresponent, que ha d'incloure els fets imputats, amb expressió de les infraccions presumptament comeses i de les sancions que siguin aplicables.

3. L'òrgan disciplinari ha de notificar per escrit al saig expedientat la incoació de l'expedient, l'instructor designat i el plec de càrrecs. El saig expedientat disposa d'un termini de deu dies hàbils per fer al·legacions i sol·licitar, si és el cas, la pràctica de les proves que entengui necessàries per a la seva defensa.

Contestat el plec de càrrecs o transcorregut el termini sense fer-ho, l'instructor pot practicar les proves sol·licitades que consideri oportunes en el termini d'un mes. Posteriorment, ha de donar vista de l'expedient al saig expedientat, per tal que en el termini de deu dies hàbils formuli les conclusions que estimi convenientes.

4. L'òrgan disciplinari, del qual no pot formar part l'instructor designat, ha de dictar en el termini de

quinze dies hàbils la resolució corresponent, la qual ha de ser motivada i no pot incloure fets diferents dels que han fonamentat el plec de càrrecs, sense perjudici de la valoració jurídica que se'n faci. Si la resolució és sancionadora, s'han de determinar amb precisió les infraccions comeses, els preceptes en què romanen tipificades i les sancions imposades.

La resolució s'adopta amb el vot favorable de la majoria dels membres de l'òrgan disciplinari, excepte el de l'instructor designat.

5. La resolució de l'òrgan disciplinari exhaureix la via administrativa i pot ser impugnada davant de la Secció Administrativa de la Batllia.

Esmena 20

De modificació

Grup Mixt (6)

Es proposa modificar els apartats 2 i 4 de l'article 26 amb els textos que es transcriuen a continuació en negreta per a facilitar la seva visualització:

“Article 26. Procediment disciplinari

1. El procediment disciplinari l'inicia l'òrgan disciplinari mitjançant la incoació d'un expedient disciplinari, arran de les comunicacions esmentades als articles 22.3 o 24.2, que es tramita amb respecte dels principis generals del règim sancionador.

2. **L'òrgan disciplinari designa un instructor entre els funcionaris o agents indefinits del ministeri** per instruir l'expedient i formular, en el termini màxim d'un mes, el plec de càrrecs corresponent, que ha d'incloure els fets imputats, amb expressió de les infraccions presumptament comeses i de les sancions que siguin aplicables.

(...)

4. **L'òrgan disciplinari ha de dictar en el termini de quinze dies hàbils la resolució corresponent**, la qual ha de ser motivada i no pot incloure fets diferents dels que han fonamentat el plec de càrrecs, sense perjudici de la valoració jurídica que se'n faci. Si la resolució és sancionadora, s'han de determinar amb precisió les infraccions comeses, els preceptes en què romanen tipificades i les sancions imposades.”

Motivació:

Com sigui que en l'esmena quarta s'atribueix la potestat sancionadora al ministre proposem aquestes modificacions per coherència.

Article 27. Mesures cautelars

1. L'òrgan disciplinari pot acordar, mitjançant resolució motivada, la suspensió cautelar de l'exercici de la professió del saig contra el qual se

segueix un expedient disciplinari, tenint en compte la gravetat dels fets comesos i les circumstàncies que concorrin.

2. El període de suspensió cautelar no pot ser superior al de la sanció que pugui ser imposada per la infracció presumptament comesa, i el temps transcorregut s'ha de tenir en compte a l'efecte de computar el període de la sanció eventual d'inhabilitació professional que es pugui imposar al terme de l'expedient disciplinari.

Article 28. Infraccions

1. Són infraccions les conductes establertes com a tals per aquesta Llei, relacionades amb l'exercici de la professió de saig.

2. Les infraccions es classifiquen en molt greus, greus i lleus.

3. Són infraccions molt greus:

a) L'exercici de la professió sense haver estat nomenat pel Govern o havent cessat en les funcions de saig.

b) L'exercici de la professió en un supòsit d'inhabilitació professional o suspensió cautelar, o en un supòsit d'incompatibilitat o de prohibició d'exercir la professió.

c) No dipositar en els llibres de l'Institut Nacional Andorrà de Finances les quantitats percebudes en el marc dels procediments d'execució, en el termini fixat a l'article 19.4.

d) L'incompliment de l'obligació de portar i custodiar un registre dels expedients i les diligències efectuades, d'acord amb l'article 19.1.

e) L'incompliment de les obligacions o dels deures professionals establerts en aquesta Llei o en les normes deontològiques, quan en resulti un perjudici greu per a les persones que hagin contractat els serveis del saig.

f) La vulneració del deure de secret professional.

g) La vulneració de la prohibició d'associacions en el sentit establert a l'article 17.

h) La condemna ferma per la comissió d'un delictes dolós, en qualsevol grau de participació, que es produeixi com a conseqüència de l'exercici de la professió.

i) L'incompliment del deure de disposar d'una assegurança.

j) La comissió de dues infraccions greus, encara que siguin de distinta naturalesa, sempre que es cometin dins el període d'un any des de la primera de les infraccions i que l'autor hagi estat sancionat per aquestes infraccions.

4. Són infraccions greus:

- a) L'incompliment de les obligacions o dels deures professionals establerts en aquesta Llei o en les normes deontològiques, quan en resulti un perjudici per a les persones que hagin contractat els serveis del saig.
 - b) L'incompliment de les normes processals vigents en matèria d'execució forçosa de les resolucions judicials o els actes administratius.
 - c) No abstenir-se d'exercir les funcions en els supòsits de l'article 6.1 o exercir-les malgrat l'existència d'un conflicte d'interès.
 - d) La negativa del saig de prestar els seus serveis sense causa justificada.
 - e) La comissió de dues infraccions lleus, encara que siguin de distinta naturalesa, sempre que es cometin dins el període de sis mesos des de la primera de les infraccions i que l'autor hagi estat sancionat per aquestes infraccions.
5. És infracció lleu la vulneració de qualsevol disposició que reguli l'activitat professional, incloses les normes deontològiques, sempre que no constitueixi una infracció greu o molt greu.

Esmena 21

De modificació

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (13)

Es proposa modificar el redactat de l'article 28 del Projecte de llei del saig, que quedaria redactat de la forma següent:

“Article 28. Infraccions

1. Són infraccions les conductes establertes com a tals per aquesta Llei, relacionades amb l'exercici de la professió de saig.
2. Les infraccions es classifiquen en molt greus, greus i lleus.
3. Són infraccions molt greus:
 - a) L'exercici de la professió sense haver estat nomenat pel Govern o havent cessat en les funcions de saig.
 - b) L'exercici de la professió en un supòsit d'inhabilitació professional o suspensió cautelar, o en un supòsit d'incompatibilitat o de prohibició d'exercir la professió.
 - c) No dipositar en els llibres de l'Institut Nacional Andorrà de Finances les quantitats percebudes en el marc dels procediments d'execució, en el termini fixat a l'article 19.4.
 - d) L'incompliment de l'obligació de portar i custodiar un registre dels expedients i les diligències efectuades, d'acord amb l'article 19.1.
 - e) L'incompliment de les obligacions o dels deures professionals establerts en aquesta Llei o en les normes deontològiques, quan en resulti un

perjudici greu per a les persones que hagin contractat els serveis del saig.

- f) La vulneració del deure de secret professional.
- g) La vulneració de la prohibició d'associacions en el sentit establert a l'article 17.
- h) La condemna ferma per la comissió d'un delictes dolós, en qualsevol grau de participació, que es produeixi com a conseqüència de l'exercici de la professió.
- i) L'incompliment del deure de disposar d'una assegurança.
- j) La comissió de dues infraccions greus, encara que siguin de distinta naturalesa, sempre que es cometin dins el període d'un any des de la primera de les infraccions i que l'autor hagi estat sancionat per aquestes infraccions.

4. Són infraccions greus:

a) L'incompliment de les obligacions o dels deures professionals establerts en aquesta Llei o en les normes deontològiques, quan en resulti un perjudici **no greu, en el sentit de l'apartat e) de les infraccions molt greus**, per a les persones que hagin contractat els serveis del saig.

b) L'incompliment de les normes processals vigents en matèria d'execució forçosa de les resolucions judicials o els actes administratius.

c) No abstenir-se d'exercir les funcions en els supòsits de l'article 6.1 o exercir-les malgrat l'existència d'un conflicte d'interès.

d) La negativa del saig de prestar els seus serveis sense causa justificada.

e) La comissió de dues infraccions lleus, encara que siguin de distinta naturalesa, sempre que es cometin dins el període de sis mesos des de la primera de les infraccions i que l'autor hagi estat sancionat per aquestes infraccions.

5. És infracció lleu la vulneració de qualsevol disposició que reguli l'activitat professional, incloses les normes deontològiques, sempre que no constitueixi una infracció greu o molt greu.”

Motivació:

Es proposa aquest afegit en la qualificació del perjudici com a no greu, en comparació al “perjudici greu” establert per a les infraccions molt greus, doncs sobretot en matèria sancionadora, cal ser curós i precís en els supòsits sancionables.

Article 29. Prescripció de les infraccions

1. Les infraccions molt greus prescriuen al cap de quatre anys, les greus al cap de dos anys i les lleus al

cap de sis mesos. Aquests terminis es computen a partir de la data del fet causant.

2. El termini de prescripció s'interromp per qualsevol actuació realitzada amb coneixement formal de la persona interessada que s'adreci a la iniciació, la tramitació o la resolució de l'expedient disciplinari.

La interrupció deixa de tenir efecte si no s'incoa l'expedient disciplinari o queda paralitzat durant més de sis mesos per causa no imputable a l'infractor. En aquest cas, el còmput del termini de prescripció s'inicia de nou a partir de la data de la darrera actuació que consti en l'expedient disciplinari.

3. En el cas de suspensió de la tramitació de l'expedient per causa de prejudicialitat penal, el termini de prescripció de la infracció resta suspès fins que l'òrgan disciplinari tingui constància fefaent de la resolució ferma recaiguda en l'àmbit penal.

Esmena 22

De modificació

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (14)

Es proposa modificar el redactat de l'article 29 del Projecte de Llei del saig, que quedaria redactat de la forma següent:

“Article 29. Prescripció de les infraccions

1. Les infraccions molt greus prescriuen al cap de quatre anys, les greus al cap de dos anys i les lleus al cap de sis mesos. Aquests terminis es computen a partir de la data del fet causant **o des de la data en què raonablement se n'ha pogut tenir coneixement.**

2. El termini de prescripció s'interromp per qualsevol actuació realitzada amb coneixement formal de la persona interessada que s'adreci a la iniciació, la tramitació o la resolució de l'expedient disciplinari.

La interrupció deixa de tenir efecte si no s'incoa l'expedient disciplinari o queda paralitzat durant més de sis mesos per causa no imputable a l'infractor. En aquest cas, el còmput del termini de prescripció s'inicia de nou a partir de la data de la darrera actuació que consti en l'expedient disciplinari.

3. En el cas de suspensió de la tramitació de l'expedient per causa de prejudicialitat penal, el termini de prescripció de la infracció resta suspès fins que l'òrgan disciplinari tingui constància fefaent de la resolució ferma recaiguda en l'àmbit penal.”

Motivació:

Es proposa aquest afegit per tal d'evitar que infraccions que hagin estat dolosament ocultades pel propi saig, puguin quedar impunes per raó de prescripció.

Esmena 23

De modificació

Grup Parlamentari Demòcrata (3)

Es proposa modificar l'article 29, substituint el text del projecte de Llei pel redactat següent:

“Article 29. Prescripció de les infraccions

1. Les infraccions molt greus prescriuen al cap de quatre anys, les greus al cap de dos anys i les lleus al cap de sis mesos. Aquests terminis es computen a partir de la data del fet causant **o des del dia en què se n'hagi hagut de tenir coneixement.**

2. El termini de prescripció s'interromp per qualsevol actuació realitzada amb coneixement formal de la persona interessada que s'adreci a la iniciació, la tramitació o la resolució de l'expedient disciplinari.

La interrupció deixa de tenir efecte si no s'incoa l'expedient disciplinari o queda paralitzat durant més de sis mesos per causa no imputable a l'infractor. En aquest cas, el còmput del termini de prescripció s'inicia de nou a partir de la data de la darrera actuació que consti en l'expedient disciplinari.

3. En el cas de suspensió de la tramitació de l'expedient per causa de prejudicialitat penal, el termini de prescripció de la infracció resta suspès fins que l'òrgan disciplinari tingui constància fefaent de la resolució ferma recaiguda en l'àmbit penal.”

Article 30. Sancions

1. Les infraccions molt greus poden ser objecte de les sancions següents:

- a) Expulsió definitiva de la professió.
- b) Inhabilitació professional durant un període no superior a cinc anys.
- c) Multa no inferior a 5.001 euros i no superior a 50.000 euros.

2. Les infraccions greus poden ser objecte de les sancions següents:

- a) Inhabilitació professional durant un període no superior a un any.
- b) Multa no inferior a 1.001 euros i no superior a 5.000 euros.

3. Les infraccions lleus poden ser objecte de les sancions següents:

- a) Amonestació escrita.
- b) Multa no superior a 1.000 euros.

4. En el cas d'infraccions molt greus i greus també es pot imposar, com a sanció complementària, l'obligació de realitzar activitats de formació professional o deontològica, quan la infracció s'hagi produït a causa de l'incompliment de deures que afectin la deontologia professional.

5. Si qui ha comès la infracció n'ha obtingut un guany econòmic, la sanció de multa es pot ampliar fins a l'import del profit obtingut.

6. Les sancions només són executives quan la resolució que les imposa sigui ferma, pel fet de no ser susceptible de recurs administratiu o jurisdiccional.

Esmena 24

De modificació

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (15)

Es proposa modificar el redactat de l'article 30 del Projecte de Llei del saig, que quedaria redactat de la forma següent:

“Article 30. Sancions

1. Les infraccions molt greus poden ser objecte de les sancions següents:

- a) Expulsió definitiva de la professió.
- b) Inhabilitació professional durant un període no superior a cinc anys.
- c) Multa no inferior a 5.001 euros i no superior a 50.000 euros.

2. Les infraccions greus poden ser objecte de les sancions següents:

- a) Inhabilitació professional durant un període no superior a un any.
- b) Multa no inferior a 1.001 euros i no superior a 5.000 euros.

3. Les infraccions lleus poden ser objecte de les sancions següents:

- a) Amonestació escrita.
- b) Multa no superior a 1.000 euros.

4. En el cas d'infraccions molt greus i greus també es pot imposar, com a sanció complementària, l'obligació de realitzar activitats de formació professional o deontològica, quan la infracció s'hagi produït a causa de l'incompliment de deures que afectin la deontologia professional.

5. Si qui ha comès la infracció n'ha obtingut un guany econòmic, la sanció de multa es pot ampliar fins a l'import del profit obtingut.

6. Les sancions d'expulsió definitiva, inhabilitació i amonestació escrita conseqüència d'una mateixa infracció, són compatibles amb la imposició d'una multa.

7. Les sancions només són executives quan la resolució que les imposa sigui ferma, pel fet de no ser susceptible de recurs administratiu o jurisdiccional.”

Motivació:

Es proposa aquest afegit que, sistemàticament, s'introdueix com a apartat 6, per a preveure i

clarificar que per a una mateixa infracció és possible imposar a la vegada sanció d'expulsió definitiva, inhabilitació i amonestació, també una multa de les previstes per a cada tipus d'infracció.

Correlativament i conseqüència de l'esmena que es proposa, es renumera l'apartat següent.

Article 31. Inhabilitació professional i expulsió

1. La sanció d'inhabilitació professional impedeix l'exercici professional durant el temps per al qual ha estat imposada.

En el cas d'inhabilitació professional, la Cambra de Saigs nomena, entre els seus membres, una persona substituïda per gestionar provisionalment el despatx professional del saig inhabilitat. Durant aquest període de temps, no són aplicables, si escau, les disposicions de l'article 8.

Quan en una mateixa persona concorrin diverses sancions d'inhabilitació successives, el termini establert en cadascuna de les sancions comença a comptar a partir del compliment definitiu de la sanció anterior.

2. La sanció d'expulsió impedeix l'exercici professional mentre la persona sancionada no obté la rehabilitació.

Esmena 25

De modificació

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (16)

Es proposa modificar el redactat de l'article 31 del Projecte de Llei del saig, que quedaria redactat de la forma següent:

“Article 31. Inhabilitació professional i expulsió

1. La sanció d'inhabilitació professional impedeix l'exercici professional durant el temps per al qual ha estat imposada.

En el cas d'inhabilitació professional, la Cambra de Saigs nomena, entre els seus membres, una persona substituïda per gestionar provisionalment el despatx professional del saig inhabilitat. Durant aquest període de temps, no són aplicables, si escau, les disposicions de l'article 8.

Quan en una mateixa persona concorrin diverses sancions d'inhabilitació successives, el termini establert en cadascuna de les sancions comença a comptar a partir del compliment definitiu de la sanció anterior.

2. La sanció d'expulsió definitiva impedeix l'exercici professional de la professió de saig. En aquest cas, l'òrgan disciplinari ha d'encarregar a la Cambra de Saigs que, sota el control del ministeri encarregat de la justícia, procedeixi al tractament ordenat dels procediments d'execució fins que la persona

executant hagi decidit altra via d'execució, així com el manteniment de les diligències d'execució sobre els béns de la persona executada.”

Motivació:

Es proposa modificar l'apartat 2 d'aquest article “2. La sanció d'expulsió impedeix l'exercici professional mentre la persona sancionada no obté la rehabilitació.”, doncs en primer lloc entenem que una “expulsió definitiva” que és la sanció que preveu l'article 31.1.a) del projecte és per sempre, a diferència de la “inhabilitació”, pel que no té sentit la rehabilitació en aquest tipus de sanció.

Per altra banda, si es preveu la sanció d'expulsió definitiva, també cal preveure les conseqüències dels procediments d'execució en curs i, això en el projecte de llei no es contempla. Així, introduïm en aquest cas, de forma succinta, el mecanisme per a ordenar la liquidació i retorn de les execucions que el saig expulsat definitivament tingui en curs.

Article 32. Graduació de les sancions

Les sancions es graduen en funció de les circumstàncies que concorren en cada cas, d'acord amb els principis generals establerts en la legislació vigent i, en concret, de conformitat amb els criteris següents:

- a) Intencionalitat.
- b) Perjudici causat.
- c) Quantia del benefici obtingut o que es pretenia obtenir.
- d) Reiteració o reincidència.
- e) Que els mateixos fets hagin estat sancionats en l'àmbit penal.

Article 33. Prescripció de les sancions

1. Les sancions imposades per infraccions molt greus prescriuen al cap de quatre anys; les sancions per infraccions greus, al cap de dos anys, i les sancions per infraccions lleus, al cap de sis mesos.
2. Les sancions que donin lloc a la inhabilitació professional per un període superior a quatre anys prescriuen un cop ha transcorregut el termini per al qual va ser imposada la sanció.
3. El termini de prescripció de les sancions es comença a comptar a partir de l'endemà del dia en què ha esdevingut ferma la resolució que les imposa.
4. El termini de prescripció s'interromp per l'inici, amb coneixement formal de la persona interessada, de l'execució de la sanció.

La interrupció deixa de tenir efecte si l'execució resta aturada durant més d'un any per causa no

imputable a la persona sancionada. En aquest cas, el còmput del termini de prescripció s'inicia de nou a partir de la data de la darrera actuació que consti en l'expedient d'execució.

Article 34. Extinció de la responsabilitat

La responsabilitat disciplinària s'extingeix pel compliment de la sanció, la defunció del saig expedientat, la prescripció de la infracció i la prescripció de la sanció.

Article 35. Anotació i comunicació de les sancions i rehabilitació

1. Les sancions disciplinàries es fan constar en l'expedient personal del saig sancionat i l'anotació pot ser cancel·lada, a l'efecte de rehabilitació, sempre que no hagi incorregut en nova responsabilitat disciplinària, quan hagin transcorregut els terminis de sis mesos, en el cas de sancions d'amonestació o multa; un any, en el cas de sancions d'inhabilitació professional no superior a sis mesos; tres anys, en el cas de sancions d'inhabilitació professional superior a sis mesos, i sis anys, en el cas de sancions d'expulsió.
2. El termini de caducitat per a la rehabilitació es compta a partir de l'endemà del dia en què s'hagi complert definitivament la sanció. La cancel·lació de l'anotació, un cop complerts els terminis indicats, es pot fer d'ofici o a petició de la persona interessada.
3. En el cas de sancions d'expulsió, la rehabilitació permet a la persona sancionada de concórrer novament a un eventual concurs-oposició per a la selecció de saigs.

Esmena 26

De modificació

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (17)

Es proposa modificar el redactat de l'article 35 del Projecte de llei del saig, modificant l'apartat 3, que quedaria redactat de la forma següent:

Article 35. Anotació i comunicació de les sancions i rehabilitació

1. Les sancions disciplinàries es fan constar en l'expedient personal del saig sancionat i l'anotació pot ser cancel·lada, a l'efecte de rehabilitació, sempre que no hagi incorregut en nova responsabilitat disciplinària, quan hagin transcorregut els terminis de sis mesos, en el cas de sancions d'amonestació o multa; un any, en el cas de sancions d'inhabilitació professional no superior a sis mesos; tres anys, en el cas de sancions d'inhabilitació professional superior a sis mesos, i sis anys, en el cas de sancions d'expulsió.
2. El termini de caducitat per a la rehabilitació es compta a partir de l'endemà del dia en què s'hagi complert definitivament la sanció. La cancel·lació de l'anotació, un cop complerts els terminis

indicats, es pot fer d'ofici o a petició de la persona interessada.”

Motivació:

Es proposa suprimir l'apartat 3 de l'article: “*En el cas de sancions d'expulsió, la rehabilitació permet a la persona sancionada de concórrer novament a un eventual concurs-oposició per a la selecció de saigs.*”.

Com ja hem exposat en la motivació de l'esmena anterior, el projecte de llei no preveu diferents classes d'expulsió, sinó només l'expulsió definitiva. És per això que davant d'aquesta sanció, no pot tenir lloc cap rehabilitació, ni molt menys la possibilitat de tornar a concórrer en un futur a concurs-oposició a saig.

Títol II. Execució forçosa pel saig

Article 36. Disposicions generals

1. Per delegació de l'autoritat judicial o administrativa, els saigs duen a terme l'execució forçosa de les resolucions judicials o els actes administratius que siguin executoris d'acord amb les lleis aplicables, i que consisteixen en el pagament d'una quantitat líquida, per mitjà del procediment que regula aquesta llei.

2. Els saigs duen a terme igualment l'execució forçosa de les resolucions judicials o els actes administratius que siguin executoris d'acord amb les lleis aplicables, i que puguin ser acomplerts per una persona distinta de la persona obligada.

Amb aquesta finalitat, poden dur a terme l'execució per si mateixos o per una tercera persona i exigir després l'import de les despeses i dels danys i perjudicis ocasionats. També poden liquidar provisionalment l'import esmentat abans de l'execució material i procedir per la via forçosa per obtenir-lo, i sufragar amb aquest import l'execució, a reserva de la liquidació definitiva.

3. Els saigs no poden dur a terme l'execució forçosa de les resolucions judicials o els actes administratius executoris distints dels que estableixen els apartats 1 i 2 d'aquest article.

Esmena 27

De modificació

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (18)

Es proposa modificar el redactat de l'article 36 del Projecte de llei del saig, que quedaria redactat de la forma següent:

“Article 36. Disposicions generals

1. Per delegació de l'autoritat judicial o administrativa, **a instància de la persona executant**, els saigs duen a terme l'execució forçosa de les resolucions judicials o els actes

administratius que siguin executoris d'acord amb les lleis aplicables, i que consisteixen en el pagament d'una quantitat líquida, per mitjà del procediment que regula aquesta llei.

2. Els saigs duen a terme igualment l'execució forçosa de les resolucions judicials o els actes administratius que siguin executoris d'acord amb les lleis aplicables, i que puguin ser acomplerts per una persona distinta de la persona obligada.

Amb aquesta finalitat, poden dur a terme l'execució per si mateixos o per una tercera persona i exigir després l'import de les despeses i dels danys i perjudicis ocasionats. També poden liquidar provisionalment l'import esmentat abans de l'execució material i procedir per la via forçosa per obtenir-lo, i sufragar amb aquest import l'execució, a reserva de la liquidació definitiva.

3. Els saigs no poden dur a terme l'execució forçosa de les resolucions judicials o els actes administratius executoris distints dels que estableixen els apartats 1 i 2 d'aquest article.”

Motivació:

Es proposa afegir la menció “*a instància de la persona executant*” a fi de no crear dubtes sobre la necessitat que aquesta sigui la que impulsi l'inici del procediment d'execució de la resolució judicial o de l'acte administratiu. Sí que hi ha delegació, però només si per la pròpia demanda de la persona executant al saig, aquesta impulsa el procediment executori. Si no hi ha aquest impuls, l'execució via saig no s'inicia i no hi ha delegació.

Esmena 28

De modificació

Grup Parlamentari Demòcrata (4)

Es proposa modificar l'article 36, substituint el text del projecte de llei pel redactat següent:

“Article 36. Disposicions generals

1. Per delegació de l'autoritat judicial o administrativa, els saigs duen a terme l'execució forçosa de les resolucions judicials o els actes administratius que siguin executoris d'acord amb les lleis aplicables, i que consisteixen en el pagament d'una quantitat líquida, per mitjà del procediment que regula aquesta llei.

2. Els saigs duen a terme igualment l'execució forçosa de les resolucions judicials o els actes administratius que siguin executoris d'acord amb les lleis aplicables, i que consisteixen en el compliment d'obligacions de fer, de no fer o d'entregar una cosa diferent d'una quantitat de diners, només pel que fa al pagament de les quantitats líquides que fan part de l'execució o que en dimanen.

3. Els saigs no poden dur a terme l'execució forçosa de les resolucions judicials o els actes administratius executoris en casos distints dels que estableixen els apartats 1 i 2 d'aquest article.”

Article 37. Sol·licitud d'execució

1. La persona executant que sol·licita l'execució forçosa d'una resolució judicial o un acte administratiu executori prop del saig, ho ha de fer mitjançant un escrit a aquest efecte, on ha de constar la identificació i, quan es conegui, el domicili de la persona executada; a l'escrit hi ha d'adjuntar:

- a) Una còpia autenticada de la resolució judicial o l'acte administratiu de caràcter executori.
- b) Una còpia de l'acte d'execució de la resolució judicial, o de la provisió de constrenyiment, dictats respectivament per l'òrgan jurisdiccional o administratiu competent.
- c) L'original de la certificació estesa per l'òrgan jurisdiccional competent que faci constar que l'acte d'execució de la resolució judicial és ferm.

2. Els saigs, en el marc de l'execució forçosa de les resolucions judicials o els actes administratius executoris, resten sotmesos a la normativa processal i en matèria d'embargament aplicable, en allò que no contradigui aquesta Llei.

Article 38. Requeriment

1. En el termini màxim de quinze dies naturals des de la recepció de la sol·licitud d'execució, el saig s'adreça a la persona executada mitjançant un requeriment, en què li atorga un termini màxim de tretze dies hàbils per pagar el deute i dipositar al seu despatx professional l'import que és objecte de l'execució, en concepte de principal, interessos i costes i, si escau d'acord amb la normativa aplicable, en concepte de recàrrecs.

2. El requeriment ha de contenir:

- a) La identificació i, quan es conegui, el domicili de la persona obligada al pagament.
- b) El concepte i l'import del deute, inclosos el capital i els accessoris, que és objecte del requeriment.
- c) Un requeriment exprés per al pagament del deute en el termini de tretze dies hàbils a comptar de la notificació.
- d) L'advertència que si no s'ingressa l'import total del deute pendent dins del termini esmentat es procedirà a l'embargament dels béns i drets de la persona obligada al pagament.
- e) La identificació de la resolució judicial o l'acte administratiu que es pretén executar, i també de l'acte d'execució o de la provisió de constrenyiment.
- f) La data d'emissió del requeriment.

3. El requeriment s'ha de notificar a la persona executada mitjançant una carta amb avís de recepció, quan se'n conegui el domicili. En cas contrari, i també quan la recepció de la carta hagi estat infructuosa, el saig pot emetre l'acord d'embargament, tal com disposa l'article 39.

Article 39. Acord d'embargament

1. L'acte d'embargament s'inicia amb l'acord d'embargament del saig, que s'ha de notificar a la persona executada de la mateixa manera que estableix l'article 38.3, quan se'n conegui el domicili. En cas contrari, o quan la recepció de la carta en què s'instava el pagament hagi estat infructuosa, la notificació s'ha de fer mitjançant la publicació de l'acord d'embargament al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

2. L'acord d'embargament ha de contenir:

- a) La identificació i, quan es conegui, el domicili de la persona embargada.
- b) L'import que és objecte de l'embargament.
- c) La identificació de la resolució judicial o l'acte administratiu que es pretén executar, i també de l'acte d'execució o de la provisió de constrenyiment.
- d) La data d'emissió de l'acord.

3. L'acord d'embargament pot ser impugnat davant del batlle o el tribunal que ha dictat la resolució judicial que es pretén executar o, quan es tracti d'un acte administratiu, davant del batlle o tribunal de la Secció Administrativa de la Batllia a qui correspongui per torn. Aquesta impugnació es tramita i es resol de conformitat amb les normes de procediment vigents.

Article 40. Pràctica de l'embargament

1. Un cop notificat l'acord d'embargament d'acord amb l'article 39.1, el saig ha de practicar, si és el cas, l'embargament dels béns i drets de la persona executada en el termini màxim de vuit dies naturals, de conformitat amb la normativa aplicable en la matèria, en quantia suficient per cobrir:

- a) L'import principal del deute i, si escau d'acord amb la normativa aplicable, dels recàrrecs.
- b) Els interessos meritats i que es meritin fins a la data del cobrament efectiu del deute.
- c) Les costes del procediment d'execució.

2. Amb independència que l'acord d'embargament hagi estat impugnat, i llevat que l'òrgan competent decideixi suspendre el procediment d'execució, el saig ha de practicar l'embargament dels béns i drets de la persona executada. Tanmateix, no pot alienar els béns i drets embargats fins que la impugnació hagi estat resolta definitivament.

Esmena 29**De modificació**

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (19)

Es proposa modificar el redactat de l'article 40 del Projecte de Llei del saig, que quedaria redactat de la forma següent:

“Article 40. Pràctica de l'embargament

1. Un cop notificat l'acord d'embargament d'acord l'article 39.1, el saig ha de practicar, si és el cas, l'embargament dels béns i drets de la persona executada en el termini màxim de vuit dies naturals, de conformitat amb la normativa aplicable en la matèria, en quantia suficient per cobrir:

- a) L'import principal del deute i, si escau d'acord amb la normativa aplicable, dels recàrrecs.
- b) Els interessos meritats i que es meritin fins a la data del cobrament efectiu del deute.
- c) Les costes del procediment d'execució.

A tal efecte, d'acord amb la normativa aplicable a la matèria, la previsió per a interessos, despeses i costes d'execució correspondrà al 25% de l'import principal, sense perjudici que a la fi de l'execució es porti a terme la liquidació que correspongui.

2. Amb independència que l'acord d'embargament hagi estat impugnat, i llevat que l'òrgan competent decideixi suspendre el procediment d'execució, el saig ha de practicar l'embargament dels béns i drets de la persona executada. Tanmateix, no pot alienar els béns i drets embargats fins que la impugnació hagi estat resolta definitivament.”

Motivació:

S'afegeix un paràgraf al final de l'apartat 1. d'aquest article pel fet que l'estimació dels interessos que es meritin fins a la data del cobrament efectiu del deute, així com l'import de les despeses i costes d'execució, es fa molt difícil doncs dependrà de l'evolució del procés d'execució, el que farà que aquest import pugui variar de forma significativa (per exemple serà molt diferent si els béns embargats són diners, que si cal valorar béns immobles i anar a subhasta). En conseqüència, davant aquesta incògnita, convé establir un criteri objectiu. I es proposa el que la pràctica forense ha vingut portant a terme fins a l'actualitat, que s'ha demostrat efectiu i prudent, com és establir una quantitat corresponent al 25% de l'import principal del deute.

Evidentment, a la fi del procés d'execució, caldrà practicar la liquidació que correspongui.

Article 41. Alienació dels béns i drets embargats

L'alienació dels béns i drets embargats se subjecta a la normativa aplicable en aquesta matèria.

Article 42. Acabament del procediment d'execució

1. El procediment d'execució acaba:

- a) Amb el pagament voluntari per la persona executada de l'import que és objecte de l'execució, en concepte de principal, interessos i costes i, si escau d'acord amb la normativa aplicable, en concepte de recàrrecs.
- b) Amb la cancel·lació total del deute per l'import i en els conceptes esmentats a la lletra a) d'aquest apartat, per mitjà de l'aplicació del producte de l'alienació dels béns i drets embargats.
- c) Amb la resolució judicial que declari el crèdit totalment o parcialment incobrable.
- d) Amb la resolució judicial que declari extingit el crèdit.

2. A l'efecte de la lletra c) de l'apartat anterior, si el saig constata que el crèdit és totalment o parcialment incobrable, s'ha d'adreçar al batlle o tribunal que ha dictat la resolució judicial que s'està executant o, quan es tracti d'un acte administratiu, al batlle o tribunal de la Secció Administrativa de la Batllia a qui correspongui per torn, a fi que emeti la resolució que escaigui en aquest sentit.

3. Si el crèdit s'ha declarat incobrable, el procediment d'execució es pot reprendre a instància de la persona executant si es té notícia de la solvència de la persona executada.

Article 43. Costes

1. Tenen la consideració de costes del procediment d'execució, a banda dels honoraris del saig, les despeses que s'originin durant la tramitació. Aquestes costes són exigides a la persona executada.
2. Si la persona executada no satisfà aquestes despeses, el pagament és a càrrec de qui ha sol·licitat al saig l'execució forçosa de la resolució judicial o l'acte administratiu corresponent.
3. De conformitat amb els barems aprovats reglamentàriament pel Govern, el saig pot demanar una provisió de fons a la persona executant per fer-se càrrec de les costes del procediment d'execució.

Esmena 30**De modificació**

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (20)

Es proposa modificar el redactat de l'article 43 del Projecte de Llei del saig, que quedaria redactat de la forma següent:

“Article 43. Costes

1. Tenen la consideració de costes del procediment d'execució, a banda dels honoraris del saig, les despeses que s'originin durant la tramitació. Aquestes costes són exigides a la persona executada.

2. Si la persona executada no satisfà aquestes despeses o de la realització dels seus béns no s'aconsegueix cobrir aquest import, el pagament és a càrrec de qui ha sol·licitat al saig l'execució forçosa de la resolució judicial o l'acte administratiu corresponent.

3. De conformitat amb els barems aprovats reglamentàriament pel Govern, el saig pot demanar una provisió de fons a la persona executant per fer-se càrrec de les costes del procediment d'execució.”

Motivació:

Es fa necessari precisar que el pagament de les despeses d'execució aniran a càrrec de la persona executant, no tan sols en el cas que la persona executada no satisfaci aquestes despeses (en una execució voluntària), sinó que també en el cas que després del procés d'execució, la realització dels seus béns no han estat suficients per a cobrir aquell import (en una execució forçosa).

Article 44. Pagament

El saig disposa d'un termini de cinc dies hàbils per sol·licitar a l'Institut Nacional Andorrà de Finances el pagament a favor de la persona executant de les sumes percebudes en el marc del procediment d'execució. L'Institut Nacional Andorrà de Finances disposa del mateix termini per sol·licitar aquest pagament a l'entitat o a la persona dipositària que correspongui.

Article 45. Notificació

En acabar el procediment d'execució, el saig ho ha de notificar a l'òrgan que ha dictat la resolució judicial o l'acte administratiu.

Esmena 31

D'addició

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (21)

Es proposa la inclusió d'un nou article al Projecte de llei del saig, que quedaria redactat de la forma següent:

“Article 46. Dies hàbils

Als efectes d'aquesta llei, les referències a dies hàbils ho seran d'acord amb el que estableixin les lleis per a les jurisdiccions civil i administrativa i pels actes administratius, segons el cas.”

Motivació:

En l'articulat del present projecte de llei es fa referència en nombroses ocasions a “dies hàbils” i

“dies naturals”. Respecte als primers, cal tenir en compte que aquesta llei és d'aplicació tant a resolucions judicials dictades en l'àmbit de la jurisdicció civil i administrativa, així com també d'actes administratius, entre els quals els dies hàbils i els feriat, tenen un règim diferent. Així, per tal d'evitar confusions i indefensió, es fa necessari la introducció en el cos de la llei d'un article com el proposat en aquesta esmena.

Disposició transitòria primera. Pràctiques dels primers saigs

En el cas dels primers saigs seleccionats, les pràctiques tutelades en un despatx professional a les quals fa referència l'article 11.1 s'han de fer efectives fora del Principat d'Andorra.

Esmena 32

De supressió

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (22)

Es proposa suprimir la Disposició transitòria primera del Projecte de llei del saig.

Motivació:

En concordança amb la nostra esmena número 8, correspon i es proposa la supressió d'aquesta Disposició transitòria.

Si s'accepta aquesta esmena, caldrà renumerar les disposicions transitòries següents.

Disposició transitòria segona. Aplicació de l'article 36.2

L'article 36.2 no és aplicable fins que s'aprovi i entri en vigor una llei que reguli el procediment d'execució forçosa de les resolucions judicials i, si és el cas, dels actes administratius executoris que puguin ser acomplerts per una persona distinta de la persona obligada, que derogui els articles 2 i 6 de l'annex III del Decret dels veguers del 4 de febrer de 1986 i que, si escau, modifiqui o completi l'article 101 de la Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal, del 15 de novembre de 1989.

Esmena 33

De supressió

Grup Parlamentari Demòcrata (5)

Es proposa suprimir la disposició transitòria segona. Si prospera l'esmena, caldrà renumerar la disposició transitòria tercera.

Disposició transitòria tercera. Procediments d'execució forçosa en curs

1. Els procediments d'execució forçosa de les resolucions judicials civils i administratives que consisteixen en el pagament d'una quantitat líquida, instats amb anterioritat a la data en què els primers saigs prenguin possessió de les seves funcions, segueixen el règim següent:

a) Si a la data esmentada, el batlle o el tribunal ja ha travat embargament o ha rebut diners a compte del deute, continua sent competent per conèixer i tramitar el procediment el mateix batlle o el mateix tribunal.

b) En els demés casos, el batlle o el tribunal dicta aute arxivant el procediment i deixa sense efecte, si n'hi ha hagut, el requeriment de pagament. L'aute s'ha de notificar a la persona executant, i també a la persona executada en el cas que se li hagi adreçat un requeriment de pagament. En el mateix acte s'ha d'informar la persona executant que s'ha d'adreçar al saig que correspongui a l'efecte de sol·licitar l'execució forçosa.

2. Els procediments d'execució forçosa de les resolucions judicials civils i administratives que no consisteixen en el pagament d'una quantitat líquida continuen sent coneguts i tramitats pel batlle o tribunal competent a aquest efecte, d'acord amb l'article 36.3 i la disposició transitòria segona d'aquesta Llei.

Esmena 34

De modificació

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (23)

Es proposa modificar el contingut de la Disposició transitòria tercera del Projecte de Llei del saig, que passaria a ser la Disposició transitòria segona, i quedaria redactada de la forma següent:

“Disposició transitòria tercera. Procediments d'execució forçosa en curs

1. Els procediments d'execució forçosa de les resolucions judicials civils i administratives que consisteixen en el pagament d'una quantitat líquida, instats amb anterioritat a la data en què els primers saigs prenguin possessió de les seves funcions, segueixen el règim següent:

a) Si a la data esmentada, el batlle o el tribunal ja ha travat embargament o ha rebut diners a compte del deute, continua sent competent per conèixer i tramitar el procediment el mateix batlle o el mateix tribunal.

b) En els demés casos, el batlle o el tribunal dicta aute **suspenent** el procediment. En el mateix acte s'ha d'informar la persona executant que **es pot** adreçar al saig que **desitgi** a l'efecte de sol·licitar l'execució forçosa, o **bé demanar l'aixecament de la suspensió i la continuació de l'execució per via judicial**.

2. Els procediments d'execució forçosa de les resolucions judicials civils i administratives que no consisteixen en el pagament d'una quantitat líquida continuen sent coneguts i tramitats pel batlle o tribunal competent a aquest efecte,

d'acord amb l'article 36.3 i la disposició transitòria segona d'aquesta Llei.”

Motivació:

En el present projecte de llei, no és fins a aquesta Disposició transitòria tercera que s'introdueix l'obligatorietat que l'execució de resolucions judicials es realitzi exclusivament mitjançant la institució del saig. El nostre Grup Parlamentari Socialdemòcrata és reticent a la creació de la figura del saig, per diversos motius, entre els quals l'evidència que s'està privatitzant un servei públic i els dubtes que aquest sistema d'execucions sigui realment efectiu i resolgui els problemes actualment existents i que han estat ben descrits en l'exposició de motius del projecte de llei.

Per les circumstàncies de la conformació del ventall parlamentari actual, amb una majoria absoluta del partit del Govern, hem entès més profitós, malgrat les nostres reticències, optar per la introducció d'esmenes a la llei que no rebutjar-la de pla.

No obstant això, entenem que la figura del saig no pot, de cap manera, constituir-se en l'única via per a l'execució de les resolucions judicials, sinó que en tot cas, ha de constituir una alternativa que estimuli l'efectivitat tant de les execucions que porti a terme el propi saig, com les que porti a terme els òrgans jurisdiccionals. Elecció que només ha d'estar en mans de la persona executant, que lliurement pugui triar quina opció per a executar és la que més li interessa.

És per això que la present esmena va en el sentit de modificar aquesta obligatorietat, per a substituir-la per opcionalitat.

Es substitueix el redactat de l'apartat b) “*En els demés casos, el batlle o el tribunal dicta aute arxivant el procediment i deixa sense efecte, si n'hi ha hagut, el requeriment de pagament. L'aute s'ha de notificar a la persona executant, i també a la persona executada en el cas que se li hagi adreçat un requeriment de pagament. En el mateix acte s'ha d'informar la persona executant que s'ha d'adreçar al saig que correspongui a l'efecte de sol·licitar l'execució forçosa.*”. I es proposa que en les execucions judicials que es troben en una primera fase – requeriment de pagament- l'òrgan jurisdiccional no dicti aute d'arxiu, sinó de suspensió de l'execució; i comuniqui i doni a la persona executant l'opció de seguir l'execució mitjançant la nova figura del saig, o bé, també, de continuar per la via judicial.

Esmena 35

De modificació

Grup Parlamentari Demòcrata (6)

Es proposa modificar la disposició transitòria tercera, que es renumeraria com a segona d'acord amb l'esmena anterior, substituint el text del projecte de llei pel redactat següent:

“Disposició transitòria segona. Procediments d'execució forçosa en curs

1. Els procediments d'execució forçosa de les resolucions judicials civils i administratives que consisteixen en el pagament d'una quantitat líquida, instats amb anterioritat a la data en què els primers saigs prenguin possessió de les seves funcions, segueixen el règim següent:

a) Si a la data esmentada, el batlle o el tribunal ja ha travat embargament o ha rebut diners a compte del deute, continua sent competent per conèixer i tramitar el procediment el mateix batlle o el mateix tribunal.

b) En els demés casos, el batlle o el tribunal dicta aute arxivant el procediment i deixa sense efecte, si n'hi ha hagut, el requeriment de pagament. L'aute s'ha de notificar a la persona executant, i també a la persona executada en el cas que se li hagi adreçat un requeriment de pagament. En el mateix acte s'ha d'informar la persona executant que s'ha d'adreçar al saig que correspongui a l'efecte de sol·licitar l'execució forçosa.

2. Els procediments d'execució forçosa de les resolucions judicials civils i administratives que no consisteixen en el pagament d'una quantitat líquida continuen sent coneguts i tramitats pel batlle o el tribunal competent a aquest efecte, d'acord amb l'article 36.3 d'aquesta Llei.”

Disposició derogatòria. Normes derogades

Es deroguen el Decret dels veguers del 6 de maig de 1916, l'article 3 i l'article 4 *in fine*, a partir de “(...) de conformitat amb l'article anterior. El diner efectiu embargat (...)” fins al final de l'article, de l'annex III del Decret dels veguers del 4 de febrer de 1986, així com l'article 95 de la Llei transitòria de procediments judicials, del 21 de desembre de 1993.

Disposició final primera. Modificació de l'article 9.1 de la Llei qualificada de la Justícia

Es modifica l'apartat 1 de l'article 9 de la Llei qualificada de la Justícia, del 3 de setembre de 1993, que queda redactat en els termes següents:

“Article 9

1. Els batlles i tribunals, de conformitat amb els principis de l'article 10 de la Constitució, han de resoldre sempre sobre les pretensions que els siguin formulades i només poden desestimar-les per motius formals si el defecte no és esmenable. Igualment, han

d'executar i fer complir les decisions judicials en els casos que ho estableixin les lleis.

(...)”

Esmena 36

De modificació

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (24)

Es proposa modificar el contingut de la Disposició final primera del Projecte de llei del saig, que quedaria redactada de la forma següent:

“Disposició final primera. Modificació de l'article 9.1 de la Llei qualificada de la Justícia

Es modifica l'apartat 1 de l'article 9 de la Llei qualificada de la Justícia, del 3 de setembre de 1993, que queda redactat en els termes següents:

“Article 9

1. Els batlles i tribunals, de conformitat amb els principis de l'article 10 de la Constitució, han de resoldre sempre sobre les pretensions que els siguin formulades i només poden desestimar-les per motius formals si el defecte no és esmenable. Igualment, han d'executar i fer complir les decisions judicials, **directament o per delegació en el saig**.

(...)”

Motivació:

Per raó de la nostra opinió que el saig ha de ser una opció i no una obligació en els processos d'execució, introduïm aquesta esmena que preveu la nova modalitat d'execució per delegació de la potestat jurisdiccional, però no exclou l'execució directa dels òrgans jurisdiccional.

Disposició final segona. Modificació dels articles 92 i 94 de la Llei transitòria de procediments judicials

1. Es modifica l'article 92 de la Llei transitòria de procediments judicials, del 21 de desembre de 1993, que queda redactat en els termes següents:

“Article 92

L'execució de les resolucions judicials en matèria civil se substancia d'acord amb el que disposen la Llei del saig i la Llei de l'embargament, en allò que els sigui aplicable, i d'acord amb el que estableix l'annex III del Decret del 4 de febrer de 1986, amb les modificacions introduïdes als articles d'aquesta secció, en allò que no contradiguin la Llei del saig i la Llei de l'embargament.”

2. Es modifica l'article 94 de la Llei transitòria de procediments judicials, del 21 de desembre de 1993, que queda redactat en els termes següents:

“Article 94

La menció que els articles 2, 4, 5 i 6 fan del “batlle” s’entén feta “al ponent del Tribunal de Batlles o al batlle.”

Esmena 37

De modificació

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (25)

Es proposa modificar el contingut de la Disposició final segona del Projecte de Llei del saig, que quedaria redactada de la forma següent:

“Disposició final segona. Modificació dels articles 92 i 94 de la Llei transitòria de procediments judicials

1. Es modifica l'article 92 de la Llei transitòria de procediments judicials, del 21 de desembre de 1993, que queda redactat en els termes següents:

"Article 92

L'execució de les resolucions judicials en matèria civil se substancia d'acord amb el que disposa l'annex III del Decret del 4 de febrer de 1986, amb les modificacions introduïdes als articles d'aquesta secció; i també amb la Llei del saig i la Llei de l'embargament, en allò que els sigui aplicable."

2. Es modifica l'article 94 de la Llei transitòria de procediments judicials, del 21 de desembre de 1993, que queda redactat en els termes següents:

"Article 94

La menció que els articles 2, 4, 5 i 6 fan del "batlle" s'entén feta "al ponent del Tribunal de Batlles o al batlle."

Motivació:

Per raó de la nostra opinió que el saig ha de ser una opció i no una obligació en els processos d'execució, introduïm aquesta esmena que preveu la nova modalitat d'execució per delegació de la potestat jurisdiccional, però no exclou l'execució directa dels òrgans jurisdiccionals.

Disposició final tercera. Modificació de l'article 1 de l'annex III del Decret dels veguers del 4 de febrer de 1986

Es modifica l'article 1 de l'annex III del Decret dels veguers del 4 de febrer de 1986, modificat al seu torn per l'article 93 de la Llei transitòria de procediments judicials, del 21 de desembre de 1993, que queda redactat en els termes següents:

“Article 1

1. L'execució de les resolucions judicials en matèria civil que no hagi de dur a terme el saig d'acord amb la Llei del saig, correspon al ponent del Tribunal de Batlles o al batlle adscrit a la Secció Civil que hagi conegut el procés en primera instància. La part que

insti l'execució de la resolució ha d'adjuntar a la demanda d'execució una còpia de la resolució esmentada i acreditar-ne la fermesa o, en cas contrari, l'admissió del recurs d'apel·lació a un sol efecte.

2. En el supòsit d'admissió a un sol efecte del recurs d'apel·lació, l'execució provisional de la resolució pot romandre condicionada a la prestació d'una caució suficient, a càrrec de la persona executant, per respondre dels danys i perjudicis que pugui ocasionar aquesta execució provisional, d'acord amb l'article 70 de la Llei transitòria de procediments judicials, del 21 de desembre de 1993. Si la persona executada ha interposat recurs de reposició contra la resolució que ha admès el recurs d'apel·lació a un sol efecte i la sala competent del Tribunal Superior dicta aute estimant el recurs de reposició i admetent, per tant, el recurs d'apel·lació a ambdós efectes, s'ha de suspendre l'execució provisional.

3. Sense perjudici del que disposa l'apartat anterior, un cop acreditada la fermesa de la resolució judicial o l'admissió del recurs d'apel·lació a un sol efecte, el ponent del Tribunal de Batlles o el batlle competent dicta un aute d'execució.

4. Si la resolució judicial condemna al pagament d'una quantitat líquida, l'aute d'execució:

a) Determina les quantitats que eventualment s'han de satisfer en concepte de principal, interessos i costes, així com les quantitats que hagin estat dipositades o consignades durant la tramitació del procés i especifica a quins dels conceptes esmentats s'imputen les quantitats.

b) Identifica la persona executada i, si n'hi ha més d'una, fixa les quantitats que ha de satisfer cadascuna pels conceptes esmentats a la lletra a), tenint en compte el règim de responsabilitat de la persona condemnada o de les persones condemnades, si n'hi ha més d'una.

5. Si la resolució judicial condemna la persona executada a lliurar un bé moble o immoble o a fer o no fer alguna cosa, es procedeix d'acord amb el que estableixen els articles següents.

Si no es dóna compliment a la condemna o no és possible donar-hi compliment en els seus propis termes, i es determina l'obligació de satisfer una indemnització per danys i perjudicis, o quan la condemna inicial comporta subsegüentment l'obligació de satisfer una quantitat líquida, s'aplica l'apartat 4 d'aquest article.

6. La part executant o la part executada poden formular un incident d'execució contra l'aute d'execució, en el termini de tretze dies hàbils des de la data en què els hagi estat notificat l'aute. Aquest incident es tramita i resol d'acord amb l'article 4.”

Esmena 38**De modificació**

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (26)

Es proposa modificar el contingut de la Disposició final tercera del Projecte de Llei del saig, que quedaria redactada de la forma següent:

“Disposició final tercera. Modificació de l'article 1 de l'annex III del Decret dels veguers del 4 de febrer de 1986

Es modifica l'article 1 de l'annex III del Decret dels veguers del 4 de febrer de 1986, modificat al seu torn per l'article 93 de la Llei transitòria de procediments judicials, del 21 de desembre de 1993, que queda redactat en els termes següents:

"Article. 1

1. L'execució de les resolucions judicials en matèria civil que no hagi de dur a terme el saig d'acord amb la Llei del saig, correspon al ponent del Tribunal de Batlles o al batlle adscrit a la Secció Civil que hagi conegut el procés en primera instància, **encara que la part que tingui interès en l'execució pot demanar i instar que aquesta es porti a terme mitjançant el saig.** La part que insti l'execució de la resolució ha d'adjuntar a la demanda d'execució una còpia de la resolució esmentada i acreditar-ne la fermesa o, en cas contrari, l'admissió del recurs d'apel·lació a un sol efecte.

2. En el supòsit d'admissió a un sol efecte del recurs d'apel·lació, l'execució provisional de la resolució pot romandre condicionada a la prestació d'una caució suficient, a càrrec de la persona executant, per respondre dels danys i perjudicis que pugui ocasionar aquesta execució provisional, d'acord amb l'article 70 de la Llei transitòria de procediments judicials, del 21 de desembre de 1993. Si la persona executada ha interposat recurs de reposició contra la resolució que ha admès el recurs d'apel·lació a un sol efecte i la sala competent del Tribunal Superior dicta aute estimant el recurs de reposició i admetent, per tant, el recurs d'apel·lació a ambdós efectes, s'ha de suspendre l'execució provisional.

3. Sense perjudici del que disposa l'apartat anterior, un cop acreditada la fermesa de la resolució judicial o l'admissió del recurs d'apel·lació a un sol efecte, el ponent del Tribunal de Batlles o el batlle competent dicta un aute d'execució.

4. Si la resolució judicial condemna al pagament d'una quantitat líquida, l'aute d'execució:

a) Determina les quantitats que eventualment s'han de satisfer en concepte de principal, interessos i costes, així com les quantitats que hagin estat dipositades o consignades durant la

tramitació del procés i especifica a quins deis conceptes esmentats s'imputen les quantitats.

b) Identifica la persona executada i, si n'hi ha més d'una, fixa les quantitats que ha de satisfer cadascuna pels conceptes esmentats a la lletra a), tenint en compte el règim de responsabilitat de la persona condemnada o de les persones condemnades, si n'hi ha més d'una.

5. Si la resolució judicial condemna la persona executada a lliurar un bé moble o immoble o a fer o no fer alguna cosa, es procedeix d'acord amb el que estableixen els articles següents.

Si no es dóna compliment a la condemna o no és possible donar-hi compliment en els seus propis termes, i es determina l'obligació de satisfer una indemnització per danys i perjudicis, o quan la condemna inicial comporta subsegüentment l'obligació de satisfer una quantitat líquida, s'aplica l'apartat 4 d'aquest article.

6. La part executant o la part executada poden formular un incident d'execució contra l'aute d'execució, en el termini de tretze dies hàbils des de la data en què els hagi estat notificat l'aute. Aquest incident es tramita i resol d'acord amb l'article 4."

Motivació:

Per raó de la nostra opinió que el saig ha de ser una opció i no una obligació en els processos d'execució, introduïm aquesta esmena que preveu la nova modalitat d'execució per delegació de la potestat jurisdiccional, però no exclou l'execució directa dels òrgans jurisdiccionals.

Disposició final quarta. Qualificació de la disposició final primera

La disposició final primera d'aquesta Llei, que modifica l'apartat 1 de l'article 9 de la Llei qualificada de la Justícia, del 3 de setembre de 1993, té caràcter de llei qualificada. La resta de les disposicions d'aquesta Llei tenen caràcter de llei ordinària.

Disposició final cinquena. Publicació de textos consolidats

S'encomana al Govern que en el termini màxim de tres mesos des de l'entrada en vigor d'aquesta Llei publiqui al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra* el text consolidat de la Llei qualificada de la Justícia, del 3 de setembre de 1993, i de la Llei transitòria de procediments judicials, del 21 de desembre de 1993, que inclogui les modificacions introduïdes fins al moment en aquestes lleis.

Disposició final sisena. Entrada en vigor

El títol I d'aquesta Llei entrarà en vigor al cap d'un mes de ser publicada al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*, i el títol II i les disposicions que hi concordin del títol I, així com la disposició derogatòria i les disposicions finals primera, segona i tercera, entraran en vigor al cap d'un mes de la data en què els primers saigs prenguin possessió de les seves funcions. El Govern ha de publicar un avís al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra* per donar a conèixer aquesta data.

Esmena 39**De modificació**

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (27)

Es proposa modificar el contingut de la Disposició final sisena del Projecte de Llei del saig, que quedaria redactada de la forma següent:

“Disposició final sisena. Entrada en vigor

El títol I d'aquesta Llei entrarà en vigor al cap d'un mes de ser publicada al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*, i el títol II i les disposicions que hi concordin del títol I, així com la disposició derogatòria i les disposicions finals primera, segona i tercera, entraran en vigor a l'endemà de la data en què els primers saigs prenguin possessió de les seves funcions. El Govern ha de publicar un avís al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra* per donar a conèixer aquesta data.”

Motivació:

Entenem que, pel que fa a les normes relatives al saig, no és necessari ni es veu el sentit, a que entri en vigor al cap d'un mes de la seva presa en possessió, essent més lògic que ho sigui l'endemà de la presa en possessió del Saig.

Gerard Barcia Duedra

Informe de la Comissió Legislativa d'Interior relatiu al Projecte de Llei del saig

La Comissió Legislativa d'Interior ha examinat, en el decurs de les reunions celebrades els dies 22 i 29 d'octubre, 5, 12 i 26 de novembre del 2014, l'informe del ponent relatiu al **Projecte de Llei del saig**, d'acord amb els articles 98 i 99 del Reglament del Consell General, del qual se'n desprèn el següent:

Esmenes aprovades per unanimitat:

Esmena 9 (Grup parlamentari Socialdemòcrata) de modificació a l'article 7.

Esmena 10 (Grup parlamentari Socialdemòcrata) de modificació a l'article 8.

Esmena 17 (Grup parlamentari Socialdemòcrata) de modificació a l'article 24.

Esmena 33 (Grup parlamentari Demòcrata) de supressió a la Disposició transitòria segona.

Esmena 35 (Grup parlamentari Demòcrata) de modificació a la Disposició transitòria tercera.

Esmenes aprovades per majoria:

Esmena 39 (Grup parlamentari Socialdemòcrata) de modificació a la Disposició final sisena.

Esmenes no aprovades:

Esmena 5 (Grup parlamentari Mixt) d'addició a l'article 4.

Esmena 6 (Grup parlamentari Socialdemòcrata) de modificació a l'article 5.

Esmena 12 (Grup parlamentari Socialdemòcrata) de modificació a l'article 11.

Esmena 14 (Grup parlamentari Socialdemòcrata) de modificació a l'article 16.

Esmena 29 (Grup parlamentari Socialdemòcrata) de modificació a l'article 40.

Esmena 32 (Grup parlamentari Socialdemòcrata) de supressió a la Disposició transitòria primera.

Esmena 34 (Grup parlamentari Socialdemòcrata) de modificació a la Disposició transitòria tercera.

Esmena 36 (Grup parlamentari Socialdemòcrata) de modificació a la Disposició final primera.

Esmena 37 (Grup parlamentari Socialdemòcrata) de modificació a la Disposició final segona.

Esmena 38 (Grup parlamentari Socialdemòcrata) de modificació a la Disposició final tercera.

Esmenes retirades per transacció i aprovades per unanimitat:

Esmena 2 (Grup parlamentari Socialdemòcrata) de modificació a l'article 1.

Esmena 3 (Grup parlamentari Socialdemòcrata) de modificació a l'article 2.

Esmena 4 (Grup parlamentari Mixt) de modificació a l'article 2.

Esmena 7 (Grup parlamentari Socialdemòcrata) de modificació a l'article 6.

Esmena 8 (Grup parlamentari Demòcrata) de modificació a l'article 6.

Esmena 11 (Grup parlamentari Socialdemòcrata) de modificació a l'article 9.

Esmena 13 (Grup parlamentari Socialdemòcrata) de modificació a l'article 15.

Esmena 19 (Grup parlamentari Mixt) d'addició a l'article 25.

Esmena 24 (Grup parlamentari Socialdemòcrata) de modificació a l'article 30.

Esmena 30 (Grup parlamentari Socialdemòcrata) de modificació a l'article 43.

Esmena 31 (Grup parlamentari Socialdemòcrata) d'addició d'un nou article després de l'article 45.

Esmenes retirades per transacció i aprovades per majoria:

Esmena 1 (Grup parlamentari Demòcrata) de modificació a l'exposició de motius.

Esmena 15 (Grup parlamentari Socialdemòcrata) de modificació a l'article 20.

Esmena 21 (Grup parlamentari Socialdemòcrata) de modificació a l'article 28.

Esmena 22 (Grup parlamentari Socialdemòcrata) de modificació a l'article 29.

Esmena 23 (Grup parlamentari Demòcrata) de modificació a l'article 29.

Esmena 25 (Grup parlamentari Socialdemòcrata) de modificació a l'article 31.

Esmena 26 (Grup parlamentari Socialdemòcrata) de modificació a l'article 35.

Esmena 27 (Grup parlamentari Socialdemòcrata) de modificació a l'article 36.

Esmena 28 (Grup parlamentari Demòcrata) de modificació a l'article 36.

Esmenes retirades:

Esmena 16 (Grup parlamentari Mixt) de modificació a l'article 22.

Esmena 18 (Grup parlamentari Mixt) de modificació a l'article 24.

Esmena 20 (Grup parlamentari Mixt) de modificació a l'article 26.

Nota de la comissió: Els membres de la Comissió han acordat, per unanimitat, adequar els aspectes gràfics i de presentació del Projecte de Llei a l'Acord del Consell General sobre l'estructura, el contingut i la forma de les lleis, del 18 d'abril del 2002.

Projecte de llei del saig

Exposició de motius

L'execució de les resolucions judicials en matèria civil al Principat d'Andorra ha estat atribuïda des de sempre als batlles, en la seva condició d'òrgans jurisdiccional de primera instància. Així es desprèn dels capítols IV i VI del Llibre II del *Manual Digest*, redactat l'any 1748, en què Antoni Fiter i Rossell posa de manifest que “En las Causas Civils [...] preseheix dels dos Batlles aquell que es prevengut per les parts [...] portant la sentència a son degut efecte, y Execucio dins lo termini, y Espay de 13 dias de Justicia, [10 de Justicia] y 3 de Gracia, que se Consedixen atots [...]”, o que “Sidintre los referits 13 dias o diae latae sententiae no demanan les parts lletras de Apell, Expirats estos, a instancia dela part, passaran los Batlles en posar la sentència en execució [...]”.

A banda del Decret dels veguers del 6 de maig de 1916, que va introduir unes normes de mínims per garantir la proporcionalitat en l'embargament dels béns del deutor i la valoració justa i adequada dels béns subhastats o adjudicats posteriorment al creditor, no és fins setanta anys més tard que, per primera vegada, es regula de manera més detallada el procediment d'execució de les resolucions judicials en matèria civil, en virtut de l'annex III del Decret dels veguers del 4 de febrer de 1986. Aquesta regulació confirma l'atribució de la competència executòria al jutjador de primera instància, que, tanmateix i amb independència de les modificacions molt puntuals que van introduir els articles 93 al 96 de la Llei transitòria de procediments judicials, del 21 de desembre de 1993, fa anys que ha esdevingut insuficient i poc adaptada a les circumstàncies econòmiques i socials actuals.

En matèria administrativa, l'execució de les resolucions judicials no adquireix carta de naturalesa fins a l'aprovació de la Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal, el 15 de novembre del 1989, que fa possible per primera vegada la tutela jurisdiccional dels drets de les parts en les relacions de les persones administrades amb les administracions públiques, i de les administracions públiques entre elles. El títol V de la Llei esmentada regula el procediment d'execució de les resolucions judicials administratives, però també dels actes administratius, per part del batlle ponent de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, d'acord amb les modificacions puntuals que dimanen dels articles 182 i següents de la Llei transitòria de procediments judicials. Aquesta regulació, que una vegada més confia a la jurisdicció la potestat d'executar en matèria administrativa, presenta igualment algunes llacunes derivades del temps transcorregut d'ençà de l'aprovació de la Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal.

Més enllà de les mancances o inadaptacions que presenten les normes reguladores de l'execució esmentades, d'ençà de l'any 1993 s'ha anat constatant que el model establert amb caràcter general a l'apartat 1 de l'article 9 de la Llei qualificada de la Justícia, del 3 de setembre de 1993, que atribueix als batlles i tribunals la competència exclusiva per executar i fer complir les decisions judicials, no permet donar una resposta satisfactòria a la problemàtica derivada del nombre cada cop més important de resolucions judicials civils i administratives i d'actes administratius que requereixen, per tal de ser executats per la via forçosa, la tutela jurisdiccional. Es tracta d'una realitat que, d'altra banda, ha empitjorat en els darrers anys com a conseqüència de la crisi econòmica i que, sense un increment substancial

dels recursos humans i materials destinats a l'Administració de Justícia, una alternativa poc oportuna en els temps actuals en què cal contenir les despeses públiques, no sembla que es pugui resoldre o mitigar. De tot plegat en resulta que sovint les resolucions i els actes esmentats no poden ser executats forçosament o no ho són en un termini raonable.

L'execució d'una resolució judicial integra el dret de tenir un procés equitable en un termini raonable, reconegut a l'article 6 de la Convenció europea per a la salvaguarda dels drets humans i les llibertats fonamentals, que forma part de l'ordenament jurídic andorrà, però també el dret fonamental a la jurisdicció i a un procés degut, que consagra l'article 10 de la nostra Constitució. Així doncs, l'Estat andorrà té el deure de garantir a tota persona beneficiària d'una decisió de justícia ferma, el dret que sigui executada en un termini raonable.

És per aquest motiu que calia promoure una reforma cabdal del model existent, seguint les indicacions que ja assenyalava de forma premonitòria l'exposició de motius del Decret dels veguers del 4 de febrer de 1986, segons la qual: "Una nova regulació de les execucions de les resolucions judicials fermes pretén evitar les demores que sovint es produeixen en aquest àmbit i a la vegada alliberar el Batlle d'unes funcions perfectament delegables."

Així doncs, s'ha considerat oportú traslladar la competència per executar les resolucions judicials civils i administratives fermes i els actes administratius que siguin executoris, i que consisteixin en tots els casos en el pagament d'una suma de diners, sigui inicialment, sigui amb posterioritat, a un executor especialitzat i independent, que actuï tanmateix per delegació i sota el control de l'autoritat judicial o administrativa competent, d'acord amb l'opció cada dia més estesa als països del nostre entorn, a l'efecte de racionalitzar les despeses públiques i reduir els terminis d'execució de les decisions judicials.

El nom de *saig* que es dóna a l'executor és un terme manllevat d'una figura existent en la nostra tradició jurídica històrica, de la qual es fan ressò tant el *Manual Digest* com el *Polítar Andorrà*, escrit el 1763 per Antoni Puig, i també *La Coutume d'Andorre*, publicat el 1904 per Jean-Auguste Brutails. Es desprèn d'aquestes obres que, històricament, els batlles van succeir els saigs, però no és menys cert que el terme llatí de *saio* es tradueix sovint per *uixer*, que és un agent executiu, motiu pel qual s'ha considerat que es tracta d'un referent oportú.

Per tant, amb la finalitat de regular la figura del saig i el procediment d'execució forçosa en relació amb el qual esdevé competent, i també per actualitzar

mínimament la normativa reguladora en matèria d'execucions de les resolucions judicials civils, en l'espera de l'aprovació d'un Codi de procediment civil, s'ha promogut la Llei del saig. Aquesta Llei es divideix en dos títols, el primer dels quals consta de sis capítols, que es desglossen en quaranta-sis articles, dues disposicions transitòries, una disposició derogatòria i sis disposicions finals.

El capítol primer del títol I regula les disposicions generals relatives a la professió del saig. El saig es defineix com el professional del dret investit de funció pública al qual es confereix autoritat per executar per la via forçosa les resolucions judicials civils i administratives i els actes administratius executoris, sota el control de l'òrgan que ha dictat aquests actes i resolucions. Seguidament, s'enumeren les altres funcions de caràcter accessori, que pot dur a terme el saig; s'estableix l'àmbit territorial d'actuació del saig i es desenvolupa el concepte d'obligatorietat del servei en relació amb la funció principal que té encomanada, i també pel que fa a una de les funcions accessòries. Després de fixar les causes d'abstenció i recusació del saig, exigents i pròpies de la seva condició, se'n regula la remuneració, sota la forma d'honoraris, i es tenen en compte les despeses originades per l'exercici de les seves funcions, que en tots els casos són impugnables davant la jurisdicció.

El capítol segon del títol I determina el procediment de fixació del nombre de saigs, els requisits que cal complir per exercir la professió, que abasten la formació acadèmica, la bona conducta i l'aptitud tècnica i la capacitació, i el règim rigorós d'incompatibilitats al qual estan sotmesos. A continuació es detalla el procediment de selecció, basat en els principis d'objectivitat, publicitat i transparència, es disposa com es duu a terme el seu nomenament i quines són les causes de cessament, i s'estableixen també les formacions inicial i continuada exigibles al saig.

El capítol tercer del títol I crea la Cambra de Saigs com a organisme de dret públic i de caràcter professional, al qual han de pertànyer obligatòriament tots els saigs, i en detalla les funcions.

El capítol quart del títol I incideix pròpiament en l'exercici de la professió del saig, establint la prohibició d'associacions per garantir la lliure elecció del professional, així com un ventall d'obligacions que pretenen assegurar l'exercici adequat de les funcions públiques que tenen encomanades els saigs. A tall d'exemple, aquestes obligacions consisteixen en la custòdia i la conservació dels expedients que tramiten, en el dipòsit en un breu termini de temps de les quantitats que perceben en l'execució de

resolucions judicials o els actes administratius, o en el deure d'assegurança.

En relació amb el capítol cinquè del títol I, dedicat al control de l'activitat, es distingeix el control de les activitats d'execució que efectuen els òrgans jurisdiccionals o administratius que han dictat les resolucions o els actes executats, del control de l'activitat del saig, que és a càrrec del ministeri competent en matèria de justícia, i que es materialitza en les inspeccions corresponents i en la possibilitat de promoure un procediment disciplinari.

En aquest sentit, el capítol sisè del títol I es refereix al règim de responsabilitat. En concret, subjecta el saig a responsabilitat disciplinària i defineix l'òrgan competent per deduir aquesta responsabilitat, així com la seva composició. També s'enumeren els drets del saig que és objecte d'un procediment disciplinari, i es regula aquest procediment i les mesures cautelars que es poden adoptar, sempre des de la perspectiva del respecte dels principis generals del dret sancionador administratiu. A continuació s'enumeren les infraccions que pot cometre el saig en l'exercici de les seves funcions, que poden ser molt greus, greus i lleus, com també les sancions corresponents. Igualment es fixa el règim de la prescripció de les infraccions i les sancions esmentades, la graduació d'aquestes sancions, l'extinció de la responsabilitat i el procediment d'anotació i comunicació de les sancions, i també com s'esdevé la rehabilitació.

El títol II està dedicat a la regulació del procediment d'execució forçosa que duu a terme el saig. En aquest sentit es palesa, amb caràcter inicial, que li correspon executar les resolucions judicials civils i administratives i els actes administratius executoris que consisteixen en el pagament d'una quantitat líquida.

Seguidament, es detalla el procediment d'execució forçosa pròpiament dit, que s'inicia amb la sol·licitud d'execució per part de la persona executant. A partir d'aquí, el saig adreça un requeriment detallat a la persona executada i, en cas d'incompliment, dicta un acord d'embargament, que pot ser impugnat judicialment. A continuació es practica l'embargament dels béns i drets de la persona executada i, un cop resolta la impugnació de l'acord d'embargament, si és el cas, s'alienen aquests béns i drets, d'acord amb la normativa aplicable en aquesta matèria. Finalment, s'enumeren els supòsits d'acabament del procediment d'execució forçosa.

També es fa referència a les costes del procediment d'execució. En concret, es defineixen les costes i es determinen les persones que se n'han de fer càrrec, i, alhora, es fixen les obligacions del saig en relació amb la sol·licitud de pagament de les sumes

percebudes en el procediment d'execució. Finalment, es disposa la notificació de l'acabament a l'òrgan que ha dictat la resolució o l'acte executat i s'estableix una norma relativa al còmput dels terminis.

La Llei segueix amb tres disposicions transitòries que, entre altres qüestions, regulen el règim aplicable als procediments d'execució forçosa de les resolucions judicials civils i administratives que s'estiguin tramitant a la data en què els primers saigs prenguin possessió de les seves funcions.

La disposició derogatòria deroga el Decret dels veguers del 6 de maig de 1916; la part final de l'article 4 de l'annex III del Decret dels veguers del 4 de febrer de 1986, i l'article 95 de la Llei transitòria de procediments judicials, com a conseqüència de l'atribució de la prerrogativa per executar les resolucions judicials que consisteixen en el pagament d'una quantitat líquida al saig i, sobretot, tenint en compte que la nova Llei de l'embargament estableix una regulació detallada i actualitzada del procediment d'embargament i de valoració i alienació dels béns i drets embargats en el marc de l'execució d'aquestes resolucions.

Aquest trasllat competencial, així com l'atribució a l'Administració general i als comuns de la facultat per executar per si mateixos els actes administratius que dictin i siguin executoris, d'acord amb la Llei de modificació del Codi de l'Administració, també ha motivat la modificació de l'article 9 de la Llei qualificada de la Justícia i dels articles 92 i 94 de la Llei transitòria de procediments judicials, mitjançant les disposicions finals primera i segona.

La disposició final tercera modifica l'article 1 de l'annex III del Decret dels veguers del 4 de febrer de 1986, amb l'objectiu de regular amb detall els tràmits processals que s'han d'acomplir un cop la persona executant insta l'execució forçosa de la resolució judicial civil, i fins que es troba en disposició de sol·licitar aquesta execució al saig.

Finalment, la Llei conclou amb tres altres disposicions finals que qualifiquen la disposició final primera, que modifica parcialment la Llei qualificada de la Justícia, encomanen al Govern la publicació dels textos consolidats corresponents, i fixen la data d'entrada en vigor en dos temps dels articles i de les disposicions transitòries, derogatòria i finals de la Llei.

Títol I. La professió de saig

Capítol primer. Disposicions generals

Article 1. Definicions

Als efectes d'aquesta Llei, s'entén per:

- a) Saig: persona titulada encarregada professionalment de l'execució forçosa de les resolucions judicials o els actes administratius executoris, en els termes que estableix aquesta Llei.
- b) Procediment d'execució: procediment pel qual es dóna efecte a les resolucions judicials o als actes administratius executoris, d'acord amb les lleis aplicables, que constreny a la persona executada a complir les obligacions establertes en aquests actes o aquestes resolucions.
- c) Resolucions judicials: sentències i autes dictats pels batlles o tribunals en matèria civil o administrativa.
- d) Acte administratiu: declaració de voluntat d'un òrgan administratiu destinada a produir un efecte jurídic per a la realització d'una finalitat administrativa i referida a una situació de fet o de dret concreta i singular, sotmesa al control jurisdiccional.
- e) Persona executant: persona o entitat pública o privada que sol·licita l'execució forçosa d'una resolució judicial o un acte administratiu executori, d'acord amb les lleis aplicables.
- f) Persona executada: persona o entitat pública o privada contra la qual s'executa una resolució judicial o un acte administratiu executori, d'acord amb les lleis aplicables.
- g) Costes de l'execució: els imports que comprenen les despeses d'execució, així com els honoraris satisfets al saig per la persona executant.
- h) Despeses d'execució: els imports de qualsevol tipus inherents al procediment d'execució i necessaris per al seu bon fi.
- i) Honoraris: els imports satisfets al saig per la persona executant, que queden fixats en els barems aprovats reglamentàriament pel Govern.

Article 2. El saig

1. El saig és la persona professional del dret investida de funció pública que, de conformitat amb les disposicions legals vigents, té autoritat per procedir a l'execució forçosa de les resolucions judicials o els actes administratius executoris, d'acord amb les lleis aplicables, a petició de les persones i entitats públiques i privades legitimades a aquest efecte.

Aquesta prerrogativa s'exerceix en el marc de les atribucions definides en aquesta Llei i sota el control de les autoritats judicials o administratives competents, tal com queda determinat igualment en aquesta Llei.

2. El saig té la condició de cooperador de l'Administració de Justícia, en el sentit que estableix el títol VII de la Llei qualificada de la Justícia, del 3 de setembre de 1993.

3. El saig exerceix les seves funcions amb total autonomia i independència, i en règim de lliure i lleial competència, en el marc de les disposicions d'aquesta Llei.

En l'exercici de la professió, el saig està sotmès a la Constitució, a les lleis i a les normes i els usos que conformen la deontologia de la professió, com també al control dels òrgans jurisdiccional o administratius competents i del ministeri competent en matèria de justícia, d'acord amb el que estableix aquesta Llei.

4. Els saigs s'han de dotar sempre dels mitjans humans, tècnics i materials necessaris per al compliment degut de les funcions que tenen encomanades.

Article 3. Funció

La funció del saig consisteix a dur a terme l'execució forçosa de les resolucions judicials o els actes administratius executoris, d'acord amb les lleis aplicables, per delegació de l'òrgan que ha dictat aquests actes o aquestes resolucions, i sota el control de l'òrgan esmentat.

Article 4. Altres funcions o activitats

Els saigs poden igualment exercir les funcions o dur a terme les activitats següents:

- a) Efectuar requeriments extrajudicials de pagament.
- b) Estendre actes de presència, tal com es defineixen i regulen en la normativa del notariat, les quals fan fe en justícia, llevat de prova en contrari.
- c) Organitzar subhastes públiques, sota el control de l'òrgan competent d'acord amb les lleis aplicables. En aquest sentit, el saig s'encarrega de l'execució material de les subhastes i, en el cas que s'esdevinguin incidències durant l'acte de licitació, n'ha d'aixecar acta i comunicar-ho a l'òrgan que ha dictat la resolució judicial o l'acte administratiu, a fi que aquest darrer o aquell altre òrgan que correspongui, d'acord amb les lleis aplicables, resolgui de conformitat amb les normes de procediment vigents.
- d) Exercir l'administració judicial en els procediments concursals, d'acord amb la normativa vigent en aquesta matèria.

Article 5. Àmbit d'actuació i obligatorietat del servei

1. L'àmbit competencial d'actuació del saig s'estén a tot el territori del Principat d'Andorra.

2. El compliment de les funcions encomanades al saig establertes a l'article 3 i a la lletra d) de l'article 4 té caràcter obligatori. El saig que sigui requerit a aquest efecte no pot negar la seva intervenció o actuació, llevat de causa justificada.

3. Són causes que justifiquen que el saig negui la seva intervenció o actuació, el caràcter manifestament il·legal de les diligències que se li sol·licitin o el fet que aquestes diligències puguin tenir unes conseqüències desproporcionades. En aquests casos, el saig té l'obligació d'informar-ne immediatament l'òrgan que n'exerceix o n'ha d'exercir el control.

4. La negativa del saig de prestar els seus serveis sense causa justificada, o la realització per part seva d'actes contraris a les lleis aplicables, dóna dret a la persona interessada a formular demanda de responsabilitat i reclamació pels danys i perjudicis davant de la Secció Civil de la Batllia.

Igualment, la persona que es consideri perjudicada pel refús esmentat pot sol·licitar, amb caràcter d'urgència, una declaració judicial que obligui el saig a dur a terme les diligències per a la pràctica de les quals ha estat requerit. Aquesta demanda s'ha d'adreçar al batlle o al tribunal que va dictar la resolució judicial que s'està executant o es pretén executar, o, quan es tracti d'un acte administratiu, a la Secció Administrativa de la Batllia, per tal que el seu coneixement sigui atribuït al batlle o tribunal a qui correspongui per torn. Una vegada escoltat el saig, i en el termini màxim de quinze dies a comptar de la presentació de la demanda, l'òrgan jurisdiccional competent ha de dictar un aute que resolgui la controvèrsia, el qual és inapel·lable.

5. El saig té el deure de secret professional respecte de tots els fets i les notícies dels quals tingui coneixement en l'exercici de les seves funcions.

Article 6. Causes d'abstenció i recusació

1. El saig s'ha d'abstenir d'exercir les funcions que té encomanades i, si no ho fa, pot ser recusat, en els supòsits següents:

- a) Tenir una relació de matrimoni o de convivència anàloga, o parentiu per consanguinitat, afinitat o adopció fins al quart grau inclòs, amb qualsevol de les parts o amb els advocats del procediment d'execució.
- b) Ser qualsevol de les parts del procediment d'execució una societat mercantil en què el saig, el seu cònjuge, la persona amb qui mantingui una relació de convivència anàloga o un parent per consanguinitat, afinitat o adopció fins al quart grau inclòs tingui una participació superior al 20% del capital social o participi en l'òrgan d'administració.
- c) Ser o haver estat tutor, advocat o procurador de qualsevol de les parts del procediment d'execució en els darrers tres anys.
- d) Tenir o haver tingut una relació professional, mercantil o econòmica amb qualsevol de les parts o

els advocats del procediment d'execució en els darrers tres anys.

- e) Tenir plets pendents amb qualsevol de les parts o els advocats del procediment d'execució.
- f) Tenir un interès directe en l'objecte del procediment d'execució.
- g) Tenir una amistat íntima o una enemistat manifesta amb qualsevol de les parts o els advocats del procediment d'execució.

2. El saig també pot abstenir-se en els casos justificats en què consideri que, en l'exercici de les seves funcions, la seva independència o imparcialitat es poden veure compromeses.

3. La impugnació de l'abstenció i la recusació del saig són resoltes pel batlle o el tribunal que va dictar la resolució que s'està executant o es pretén executar, o, quan es tracti d'un acte administratiu, pel batlle o el tribunal de la Secció Administrativa de la Batllia a qui correspongui per torn.

4. Si arran de la concurrència de causes d'abstenció o recusació, cap saig no pot exercir les funcions que té encomanades, l'execució forçosa de la resolució judicial o l'acte administratiu correspon a l'òrgan jurisdiccional o administratiu competent en defecte del saig.

Article 7. Honoraris i despeses

1. Els serveis del saig són remunerats sota la forma d'honoraris. Els honoraris del saig es fixen d'acord amb un barem aprovat reglamentàriament pel Govern, a proposta no vinculant de la Cambra de Saigs.

2. El saig ha de donar coneixement a la persona executant de l'import previsible de les despeses d'execució que ha de satisfer, corresponents a la totalitat del procediment d'execució previst.

El saig ha de ser rescabalat de les despeses que hagi pogut avançar, en el marc de l'exercici de les seves funcions.

3. Els honoraris del saig i les despeses que dimanen de l'exercici de les seves funcions, en el cas que no s'ajustin als barems o a les normes vigents i aplicables, poden ser impugnats davant del batlle o tribunal que va dictar la resolució judicial que s'està executant o s'ha executat o, quan es tracti d'un acte administratiu, davant del batlle o tribunal de la Secció Administrativa de la Batllia a qui correspongui per torn, d'acord amb el procediment aplicable als incidents d'execució de les resolucions judicials.

Capítol segon. *Organització, accés, cessament i formació*

Article 8. *Nombre*

El nombre de saigs és fixat per acord del Govern, amb la consulta prèvia del Consell Superior de la Justícia, en funció de les necessitats del país, per a la prestació deguda dels serveis que tenen encomanats, amb un mínim de tres saigs.

Article 9. *Requisits i incompatibilitats*

1. Per exercir la professió de saig cal complir els requisits següents:

- a) Tenir la nacionalitat andorrana.
- b) Estar en plena possessió dels drets civils i polítics.
- c) No estar condemnat per delictes dolosos o per delictes imprudents vinculats a l'exercici de la funció pública o jurisdiccional, mentre no s'hagi produït la cancel·lació dels antecedents penals.
- d) Estar en possessió com a mínim d'un títol de nivell 4 del Marc andorrà de titulacions d'ensenyament superior en l'àmbit del dret, lliurat o reconegut pel Govern.
- e) Haver superat les proves d'aptitud tècnica i capacitació corresponents, i haver cursat i tenir validada la formació inicial corresponent.
- f) No estar incapacitat per a l'exercici de la professió ni trobar-se comprès en cap causa d'incompatibilitat establerta en aquesta Llei, o de prohibició d'exercir la professió.

2. L'exercici de la professió de saig és incompatible:

- a) Amb l'exercici de qualsevol càrrec públic, sigui electiu sigui de designació.
- b) Amb la prestació de serveis en règim estatutari o laboral per compte de l'Administració pública.
- c) Amb l'exercici de l'advocacia o de la procura, o amb la prestació de serveis remunerats per compte del Col·legi Oficial d'Advocats d'Andorra o del Col·legi Oficial de Procuradors d'Andorra.
- d) Amb l'exercici de qualsevol altra activitat mercantil, industrial o professional.
- e) I, en general, amb altres càrrecs o funcions de qualsevol tipus en societats o empreses de negoci, tant públiques com privades.

3. Són tanmateix compatibles amb l'exercici de la professió de saig les activitats relatives a:

- a) La gestió del patrimoni propi o familiar.
- b) La participació en congressos, conferències, seminaris o cursos.
- c) La producció i la creació literària, artística, científica i tècnica.

d) La docència i la investigació acadèmiques.

e) La participació no remunerada en associacions o fundacions sense ànim de lucre.

Article 10. *Selecció*

1. La selecció dels saigs es fa per acord del Govern, entre persones que reuneixen els requisits enumerats a l'article 9.1, pel procediment de concurs oposició, que ha de respondre als principis d'objectivitat, publicitat i transparència.

2. El Govern convoca i prepara el concurs oposició i constitueix el tribunal de selecció que ha de valorar les proves i avaluar els candidats.

3. En la fase de concurs es valoren els mèrits indicats en els currículums aportats per les persones admeses en el procés de selecció, segons el barem que fa públic el Govern en les bases de la convocatòria, atorgant a cada mèrit una ponderació raonable.

4. En la fase d'oposició els candidats realitzen com a mínim tres proves: una de caràcter teòric sobre el temari publicat prèviament pel Govern en les bases de la convocatòria; una de caràcter pràctic, en la qual es proposa la resolució d'un o diversos casos, en els àmbits jurídics indicats en les bases de la convocatòria, i una tercera d'idiomes. Les dues primeres proves han de contenir almenys una exposició de caràcter oral. Les bases de la convocatòria indiquen la ponderació de cada prova en la valoració global del procés.

5. El tribunal de selecció està integrat per sis membres i és presidit pel ministre encarregat de la justícia o el membre en qui delegui aquesta funció. En formen part també el president del Consell Superior de la Justícia o el membre del Consell en qui delegui aquesta funció, el president del Tribunal Superior de Justícia, el president de la Batllia i dos altres juristes de reconeguda capacitació i experiència, designats pel Govern, un dels quals ha d'exercir la professió al Principat d'Andorra.

6. El mateix tribunal valora les dues fases del procés de selecció i fa pública la llista dels candidats que han obtingut la puntuació més alta, en nombre igual al de les places que s'han de cobrir.

7. El procés de selecció inclou una prova psicotècnica destinada a comprovar que no concorren impediments que incapacitin la persona per a l'exercici de la funció de saig. Les bases de la convocatòria estableixen el moment en què té lloc aquesta prova, que té com a resultat una valoració d'apte o de no apte. En cas d'una valoració com a no apte, el candidat queda exclòs de la convocatòria. L'exclusió per aquesta causa no apareix de manera separada o específica a les llistes que es facin públiques sobre els resultats del procés de selecció.

8. Si queda vacant alguna de les places convocades, sigui perquè les proves no han estat superades sigui per qualsevol altre motiu, es convoca un nou concurs oposició en el termini improrrogable de tres mesos, amb la finalitat de complir el que disposa l'article 8.

Article 11. Formació inicial

1. Finalitzat el procés de selecció i abans de prendre possessió de les funcions, els saigs han de seguir una formació inicial d'una durada mínima de sis mesos, que ha d'incloure necessàriament pràctiques tutelades en un despatx professional de saigs.

2. El ministeri competent en matèria de justícia determina el contingut i la durada de la formació inicial i, si escau, valida aquesta formació, en els termes que s'hagin indicat a les bases de la convocatòria del concurs oposició. També decideix qui s'ha de fer càrrec de les despeses de la formació inicial.

Article 12. Nomenament

1. D'acord amb la valoració del procés de selecció i la llista de candidats publicada, i un cop acomplerta i validada la formació inicial, el Govern nomena els saigs.

2. Els saigs prenen possessió de les seves funcions després d'haver prestat jurament o promesa davant del ministre encarregat de la justícia.

Article 13. Cessament

Els saigs cessen en les seves funcions:

- a) Per la renúncia, que han de comunicar al ministeri competent en matèria de justícia amb sis mesos d'antelació com a mínim.
- b) Per imposició de pena, principal o complementària, d'inhabilitació per a l'exercici de l'ofici o el càrrec.
- c) Per sanció imposada per una falta molt greu, d'acord amb l'expedient disciplinari corresponent, d'expulsió de la professió.
- d) Per incórrer en alguna causa d'incompatibilitat o d'incapacitat, o de prohibició d'exercir la professió.
- e) Per jubilació, en arribar a l'edat de seixanta-cinc anys.

Article 14. Formació continuada

1. Els saigs han de seguir una formació continuada, d'una durada mínima de vint hores anuals o de quaranta hores en un període de dos anys.

2. El ministeri competent en matèria de justícia, amb la col·laboració de la Cambra de Saigs, determina el contingut i la durada de la formació continuada, així com la validació eventual d'aquesta formació.

3. Les despeses de la formació continuada són a càrrec dels saigs.

Capítol tercer. La Cambra de Saigs

Article 15. Disposicions generals

1. Es crea la Cambra de Saigs com a organisme de dret públic i de caràcter professional, dotat de personalitat jurídica pròpia i plena capacitat per al compliment de les seves finalitats.

2. La Cambra de Saigs es regeix per aquesta Llei i les seves normes internes, i s'ha de relacionar amb el ministeri competent en matèria de justícia, i també amb el Govern i la resta de les administracions públiques quan escaigui, per a les seves activitats professionals.

3. El funcionament i l'estructura de la Cambra de Saigs es regeixen pel principi de democràcia interna.

4. El seu àmbit territorial és el Principat d'Andorra.

5. Tots els saigs han de pertànyer obligatòriament a la Cambra de Saigs. La Presidència de la Cambra de Saigs és elegida entre els saigs per majoria simple i per un període de quatre anys. En cas d'absència de candidats o d'empat, un cop s'han dut a terme tres votacions, la Presidència recau en el saig que tingui més anys d'exercici o, subsidiàriament, en el saig de més edat.

Article 16. Funcions

1. La Cambra de Saigs té les funcions següents:

- a) Representar de forma exclusiva la professió i defensar els drets i els interessos dels saigs.
- b) Proposar en un termini no superior a sis mesos a comptar del primer nomenament dels saigs, les normes internes de funcionament i les normes deontològiques de la professió, complir-les i fer-les complir.
- c) Proposar els barems relatius als honoraris remuneradors i vetllar perquè siguin aplicats.
- d) Proposar i aprovar els acords necessaris per al bon desenvolupament de l'exercici de la professió, i vetllar perquè siguin aplicats.
- e) Vetllar per tal que els saigs puguin exercir la professió d'acord amb els principis d'autonomia, independència i lliure i lleial competència.
- f) Organitzar i gestionar els torns necessaris per garantir la cobertura i la continuïtat en l'exercici de les funcions atribuïdes als saigs, en els supòsits d'absència, impossibilitat o vacances.
- g) Col·laborar amb el Govern, especialment amb el ministeri competent en matèria de justícia, amb la resta d'administracions públiques en les matèries que són de la seva competència.

2. Les normes i els barems esmentats a les lletres b) i c) de l'apartat anterior queden sotmesos a l'aprovació prèvia del Govern.

Capítol quart. Exercici de la professió

Article 17. Prohibició d'associacions

1. A fi de garantir el dret a la lliure elecció del saig, resten prohibides les associacions professionals entre saigs, i també que dos o més saigs estableixin el seu despatx professional en un mateix immoble.

2. També resten prohibides les associacions de saigs amb altres professionals titulats o mercantils.

Article 18. Signatura i segell

Els saigs han de registrar la seva signatura i el seu segell al ministeri competent en matèria de justícia.

Article 19. Obligacions

1. Els saigs han de portar i custodiar un registre dels expedients i de les diligències efectuades, amb inclusió expressa de les operacions financeres corresponents. En el mateix registre s'han d'incloure, si s'escauen, el tancament i l'arxiu dels expedients.

Les mencions s'han d'inscriure en el registre en el moment mateix en què s'efectuen les diligències corresponents.

2. L'arxiu d'un expedient ha de ser comunicat de forma immediata a l'òrgan que ha dictat la resolució judicial o l'acte administratiu executat o que s'havia d'executar.

3. El saig té l'obligació de conservar durant trenta anys, en un arxiu degudament protegit, els expedients arxivats.

4. Les quantitats rebudes pel saig relatives a les execucions de les resolucions judicials o els actes administratius han de ser dipositades, en el termini màxim de tres dies hàbils des de la seva percepció, en un compte especial obert en els llibres de l'Institut Nacional Andorrà de Finances, un cop feta la deducció dels imports corresponents a les despeses i els honoraris relatius al procediment d'execució, de conformitat amb el barem aprovat pel Govern.

5. Els saigs tenen l'obligació, en l'exercici de les seves funcions, d'emprar els programes informàtics i comptables que determini reglamentàriament el Govern. El ministeri competent en matèria de justícia, en el marc de les funcions de control de l'activitat que duen a terme els saigs, té accés en tot moment a la comptabilitat dels saigs.

6. Sense perjudici de les obligacions comptables i fiscals que els corresponen en la seva condició de professionals titulats, els saigs han de fer auditar els seus comptes anyalment per un economista

degudament autoritzat a exercir la professió a Andorra.

Article 20. Deure d'assegurança

1. Per respondre de la responsabilitat en què puguin incórrer en l'exercici de la professió, els saigs han de contractar i mantenir vigent una assegurança de responsabilitat civil, prop d'una companyia d'assegurances autoritzada a exercir l'activitat a Andorra, per un import no inferior a 600.000 euros. Aquest import pot ser modificat en virtut de la Llei del pressupost.

2. Els saigs han d'acreditar de forma continuada prop del ministeri competent en matèria de justícia el compliment del deure d'assegurança.

Capítol cinquè. Control de l'activitat

Article 21. Control de les activitats d'execució

1. El saig executa les resolucions judicials i els actes administratius executoris, per delegació i sota el control de l'òrgan jurisdiccional o administratiu que ha dictat la resolució judicial o l'acte administratiu.

2. Els incidents d'execució que es puguin plantejar han de ser coneguts i resolts per l'òrgan que ha dictat la resolució judicial o l'acte administratiu executoris, o aquell altre òrgan que correspongui, d'acord amb les lleis aplicables, i de conformitat amb les normes de procediment vigents.

Article 22. Control de l'activitat del saig

1. L'activitat del saig queda sotmesa al control del ministeri competent en matèria de justícia.

El control, que pot abastar la conformitat al dret de les diligències dutes a terme pel saig, en el marc d'aquesta Llei i d'acord amb la normativa comptable, fiscal i societària aplicable als professionals titulats, es pot efectuar en qualsevol moment.

2. Sense perjudici del que estableix l'apartat anterior, el ministeri competent en matèria de justícia ha d'ordenar anyalment una inspecció de l'activitat del saig.

El ministre encarregat de la justícia nomena la persona o les persones amb competències d'inspecció, en fixa la missió i és el destinatari del resultat de la inspecció.

3. El ministre encarregat de la justícia comunica a l'òrgan disciplinari al qual fa referència l'article 24, les mancances o les deficiències eventuais constatades, a fi que incoï l'expedient disciplinari corresponent i dicti la resolució escaient.

Capítol sisè. Règim de responsabilitat

Article 23. Responsabilitat disciplinària

1. Els saigs estan subjectes a la responsabilitat disciplinària derivada de l'incompliment d'aquesta Llei i de les normes deontològiques adoptades per la Cambra de Saigs i aprovades pel Govern.
2. La responsabilitat disciplinària és independent de la responsabilitat civil i penal que pugui correspondre als saigs pels mateixos fets.

Article 24. Òrgan disciplinari

1. La potestat disciplinària és exercida per l'òrgan disciplinari, que està integrat pels membres següents:
 - a) El president de la Cambra de Saigs, o, si escau, la persona que el substitueixi o el supleixi en el càrrec.
 - b) Dos representants del ministeri encarregat de la justícia, designats pel ministre entre funcionaris o agents de l'Administració de caràcter indefinit que ocupin llocs de treball de direcció, comandament o responsabilitat.
 - c) Un representant del ministeri encarregat de les finances, designat pel ministre entre funcionaris o agents de l'Administració de caràcter indefinit que ocupin un lloc de treball de direcció, comandament o responsabilitat.
 2. Les reclamacions o les queixes que es puguin formular contra un saig s'adrecen al ministre encarregat de la justícia, el qual les comunica al president de la Cambra de Saigs o, si escau, a la persona que el substitueixi o el supleixi en el càrrec.
 3. Si en el decurs de la tramitació d'un expedient disciplinari es manifesten indicis de conductes que poden constituir una infracció penal, l'òrgan disciplinari ho ha de posar en coneixement de l'òrgan jurisdiccional competent i suspendre, tot seguit, la tramitació de l'expedient esmentat, la qual cosa interromp el còmput dels terminis de prescripció i caducitat, fins que recaigui una resolució ferma en l'àmbit penal.
- D'altra banda, quan s'estigui instruint o jutjant un procés penal pels mateixos fets que han originat o han de comportar la incoació d'un expedient disciplinari, o per altres fets que hi estiguin íntimament vinculats, s'ha d'iniciar la tramitació de l'expedient disciplinari, si no s'ha iniciat amb anterioritat, i se'n suspèn tot seguit la tramitació, la qual cosa interromp el còmput dels terminis de prescripció o caducitat, fins que recaigui una resolució ferma en l'àmbit penal.

En qualsevol cas, la declaració de fets provats que pugui fer el tribunal penal és vinculant per a l'òrgan disciplinari.

Article 25. Drets

El saig que és objecte d'un procediment disciplinari té els drets següents:

- a) Dret a ser informat dels fets que se li imputen, de les infraccions que aquests fets puguin constituir, de les sancions que li puguin ser imposades, de la identitat de la persona designada com a instructor i de l'òrgan competent per imposar la sanció.
- b) Dret d'accés a l'expedient disciplinari, de conèixer l'estat de la tramitació i d'obtenir còpies dels documents, en els termes del Codi de l'Administració.
- c) Dret a formular al·legacions, a proposar les proves que consideri oportunes i a utilitzar tots els mitjans de defensa admesos per l'ordenament jurídic que siguin procedents.
- d) Dret a la presumpció d'innocència i a no declarar en contra de si mateix.
- e) Dret a ser assistit per un advocat durant la tramitació de l'expedient, de lliure elecció per part del saig i al seu càrrec.
- f) Dret a obtenir una resolució motivada.
- g) Qualsevol altre dret que reconeguin la Constitució o les lleis.

Article 26. Procediment disciplinari

1. El procediment disciplinari l'inicia l'òrgan disciplinari mitjançant la incoació d'un expedient disciplinari, arran de les comunicacions esmentades als articles 22.3 o 24.2, que es tramita amb respecte dels principis generals del règim sancionador.
 2. L'òrgan disciplinari designa un instructor entre els seus membres per instruir l'expedient i formular, en el termini màxim d'un mes, el plec de càrrecs corresponent, que ha d'incloure els fets imputats, amb expressió de les infraccions presumptament comeses i de les sancions que siguin aplicables.
 3. L'òrgan disciplinari ha de notificar per escrit al saig expedientat la incoació de l'expedient, l'instructor designat i el plec de càrrecs. El saig expedientat disposa d'un termini de deu dies hàbils per fer al·legacions i sol·licitar, si és el cas, la pràctica de les proves que entengui necessàries per a la seva defensa.
- Contestat el plec de càrrecs o transcorregut el termini sense fer-ho, l'instructor pot practicar les proves sol·licitades que consideri oportunes en el termini d'un mes. Posteriorment, ha de donar vista de l'expedient al saig expedientat, per tal que en el termini de deu dies hàbils formuli les conclusions que estimi convenientes.
4. L'òrgan disciplinari, del qual no pot formar part l'instructor designat, ha de dictar en el termini de

quinze dies hàbils la resolució corresponent, la qual ha de ser motivada i no pot incloure fets diferents dels que han fonamentat el plec de càrrecs, sense perjudici de la valoració jurídica que se'n faci. Si la resolució és sancionadora, s'han de determinar amb precisió les infraccions comeses, els preceptes en què romanen tipificades i les sancions imposades.

La resolució s'adopta amb el vot favorable de la majoria dels membres de l'òrgan disciplinari, excepte el de l'instructor designat.

5. La resolució de l'òrgan disciplinari exhaureix la via administrativa i pot ser impugnada davant de la Secció Administrativa de la Batllia.

Article 27. Mesures cautelars

1. L'òrgan disciplinari pot acordar, mitjançant resolució motivada, la suspensió cautelar de l'exercici de la professió del saig contra el qual se segueix un expedient disciplinari, tenint en compte la gravetat dels fets comesos i les circumstàncies que concorrin.

2. El període de suspensió cautelar no pot ser superior al de la sanció que pugui ser imposada per la infracció presumptament comesa, i el temps transcorregut s'ha de tenir en compte a l'efecte de computar el període de la sanció eventual d'inhabilitació professional que es pugui imposar al terme de l'expedient disciplinari.

Article 28. Infraccions

1. Són infraccions les conductes establertes com a tals per aquesta Llei, relacionades amb l'exercici de la professió de saig.

2. Les infraccions es classifiquen en molt greus, greus i lleus.

3. Són infraccions molt greus:

a) L'exercici de la professió sense haver estat nomenat pel Govern o havent cessat en les funcions de saig.

b) L'exercici de la professió en un supòsit d'inhabilitació professional o suspensió cautelar, o en un supòsit d'incompatibilitat o de prohibició d'exercir la professió.

c) No dipositar en els llibres de l'Institut Nacional Andorrà de Finances les quantitats percebudes en el marc dels procediments d'execució, en el termini fixat a l'article 19.4.

d) L'incompliment de l'obligació de portar i custodiar un registre dels expedients i les diligències efectuades, d'acord amb l'article 19.1.

e) L'incompliment de les obligacions o dels deures professionals establerts en aquesta Llei o en les normes deontològiques, quan en resulti un perjudici

greu per a les persones que hagin contractat els serveis del saig.

f) La vulneració del deure de secret professional.

g) La vulneració de la prohibició d'associacions en el sentit establert a l'article 17.

h) La condemna ferma per la comissió d'un delictes dolós, en qualsevol grau de participació, que es produeixi com a conseqüència de l'exercici de la professió.

i) L'incompliment del deure de disposar d'una assegurança.

j) La comissió de dues infraccions greus, encara que siguin de distinta naturalesa, sempre que es cometin dins el període d'un any des de la primera de les infraccions i que l'autor hagi estat sancionat per aquesta infracció.

4. Són infraccions greus:

a) L'incompliment de les obligacions o dels deures professionals establerts en aquesta Llei o en les normes deontològiques, quan en resulti un perjudici per a les persones que hagin contractat els serveis del saig, sempre que no constitueixi una infracció molt greu.

b) L'incompliment de les normes processals vigents en matèria d'execució forçosa de les resolucions judicials o els actes administratius.

c) No abstenir-se d'exercir les funcions en els supòsits de l'article 6.1 o exercir-les malgrat l'existència d'un conflicte d'interès.

d) La negativa del saig de prestar els seus serveis sense causa justificada.

e) La comissió de dues infraccions lleus, encara que siguin de distinta naturalesa, sempre que es cometin dins el període de sis mesos des de la primera de les infraccions i que l'autor hagi estat sancionat per aquesta infracció.

5. És infracció lleu la vulneració de qualsevol disposició que reguli l'activitat professional, incloses les normes deontològiques, sempre que no constitueixi una infracció greu o molt greu.

Article 29. Prescripció de les infraccions

1. Les infraccions molt greus prescriuen al cap de quatre anys, les greus al cap de dos anys i les lleus al cap de sis mesos. Aquests terminis es computen a partir de la data del fet causant o des de la data en què se n'hagi hagut de tenir coneixement.

2. El termini de prescripció s'interromp per qualsevol actuació realitzada amb coneixement formal de la persona interessada que s'adreça a la iniciació, la tramitació o la resolució de l'expedient disciplinari.

La interrupció deixa de tenir efecte si no s'incoa l'expedient disciplinari o queda paralitzat durant més de sis mesos per causa no imputable a l'infractor. En aquest cas, el còmput del termini de prescripció s'inicia de nou a partir de la data de la darrera actuació que consti en l'expedient disciplinari.

3. En el cas de suspensió de la tramitació de l'expedient per causa de prejudicialitat penal, el termini de prescripció de la infracció resta suspès fins que l'òrgan disciplinari tingui constància fefaent de la resolució ferma recaiguda en l'àmbit penal.

Article 30. Sancions

1. Les infraccions molt greus poden ser objecte de les sancions següents:

- a) Expulsió de la professió.
- b) Inhabilitació professional durant un període no superior a cinc anys.
- c) Multa no inferior a 5.001 euros i no superior a 50.000 euros.

2. Les infraccions greus poden ser objecte de les sancions següents:

- a) Inhabilitació professional durant un període no superior a un any.
- b) Multa no inferior a 1.001 euros i no superior a 5.000 euros.

3. Les infraccions lleus poden ser objecte de les sancions següents:

- a) Amonestació escrita.
- b) Multa no superior a 1.000 euros.

4. Les sancions d'expulsió de la professió, d'inhabilitació professional i d'amonestació escrita, com a conseqüència d'una mateixa infracció, són compatibles amb la sanció de multa.

5. En el cas d'infraccions molt greus i greus també es pot imposar, com a sanció complementària, l'obligació de realitzar activitats de formació professional o deontològica, quan la infracció s'hagi produït a causa de l'incompliment de deures que afectin la deontologia professional.

6. Si qui ha comès la infracció n'ha obtingut un guany econòmic, la sanció de multa es pot ampliar fins a l'import del profit obtingut.

7. Les sancions només són executives quan la resolució que les imposa sigui ferma, pel fet de no ser susceptible de recurs administratiu o jurisdiccional.

Article 31. Inhabilitació professional i expulsió

1. La sanció d'inhabilitació professional impedeix l'exercici professional durant el temps per al qual ha estat imposada.

En el cas d'inhabilitació professional, la Cambra de Saigs nomena, entre els seus membres, una persona substituïda per gestionar provisionalment el despatx professional del saig inhabilitat. Durant aquest període de temps, no són aplicables, si escau, les disposicions de l'article 8.

Quan en una mateixa persona concorrin diverses sancions d'inhabilitació successives, el termini establert en cadascuna de les sancions comença a comptar a partir del compliment definitiu de la sanció anterior.

2. La sanció d'expulsió impedeix a la persona sancionada l'exercici de la professió de saig i concórrer novament a un eventual concurs-oposició per a la selecció de saigs fins que hagin transcorregut vuit anys com a mínim.

En el cas d'expulsió de la professió, la Cambra de Saigs adopta les decisions oportunes en relació amb el despatx professional del saig expulsat. Si escau i de forma provisional, no són aplicables les disposicions de l'article 8.

Article 32. Graduació de les sancions

Les sancions es graduen en funció de les circumstàncies que concorren en cada cas, d'acord amb els principis generals establerts en la legislació vigent i, en concret, de conformitat amb els criteris següents:

- a) Intencionalitat.
- b) Perjudici causat.
- c) Quantia del benefici obtingut o que es pretenia obtenir.
- d) Reiteració o reincidència.
- e) Que els mateixos fets hagin estat sancionats en l'àmbit penal.

Article 33. Prescripció de les sancions

1. Les sancions imposades per infraccions molt greus prescriuen al cap de quatre anys; les sancions per infraccions greus, al cap de dos anys, i les sancions per infraccions lleus, al cap de sis mesos.

2. Les sancions que donin lloc a la inhabilitació professional per un període superior a quatre anys prescriuen un cop ha transcorregut el termini per al qual va ser imposada la sanció.

3. El termini de prescripció de les sancions es comença a comptar a partir de l'endemà del dia en què ha esdevingut ferma la resolució que les imposa.

4. El termini de prescripció s'interromp per l'inici, amb coneixement formal de la persona interessada, de l'execució de la sanció.

La interrupció deixa de tenir efecte si l'execució resta aturada durant més d'un any per causa no

imputable a la persona sancionada. En aquest cas, el còmput del termini de prescripció s'inicia de nou a partir de la data de la darrera actuació que consti en l'expedient d'execució.

Article 34. Extinció de la responsabilitat

La responsabilitat disciplinària s'extingeix pel compliment de la sanció, la defunció del saig expedientat, la prescripció de la infracció i la prescripció de la sanció.

Article 35. Anotació i comunicació de les sancions i rehabilitació

1. Les sancions disciplinàries es fan constar en l'expedient personal del saig sancionat i l'anotació pot ser cancel·lada, a l'efecte de rehabilitació, sempre que no hagi incorregut en nova responsabilitat disciplinària, quan hagin transcorregut els terminis de sis mesos, en el cas de sancions d'amonestació o multa; un any, en el cas de sancions d'inhabilitació professional no superior a sis mesos; tres anys, en el cas de sancions d'inhabilitació professional superior a sis mesos, i vuit anys, en el cas de sancions d'expulsió.

2. El termini de caducitat per a la rehabilitació es compta a partir de l'endemà del dia en què s'hagi complert definitivament la sanció. La cancel·lació de l'anotació, un cop complerts els terminis indicats, es pot fer d'ofici o a petició de la persona interessada.

Títol II. Execució forçosa pel saig

Article 36. Disposicions generals

1. Per delegació de l'autoritat judicial o administrativa i a instància de la persona executant, els saigs duen a terme l'execució forçosa de les resolucions judicials o els actes administratius que siguin executoris d'acord amb les lleis aplicables, i que consisteixen en el pagament d'una quantitat líquida, per mitjà del procediment que regula aquesta Llei.

2. Els saigs duen a terme igualment l'execució forçosa de les resolucions judicials o els actes administratius que siguin executoris d'acord amb les lleis aplicables, i que consisteixen en el compliment d'obligacions de fer, de no fer o d'entregar una cosa diferent d'una quantitat de diners, només pel que fa al pagament de les quantitats líquides que fan part de l'execució o que en dimanen.

3. Els saigs no poden dur a terme l'execució forçosa de les resolucions judicials o els actes administratius executoris distints dels que estableixen els apartats 1 i 2 d'aquest article.

Article 37. Sol·licitud d'execució

1. La persona executant que sol·licita l'execució forçosa d'una resolució judicial o un acte

administratiu executori prop del saig, ho ha de fer mitjançant un escrit a aquest efecte, on ha de constar la identificació i, quan es conegui, el domicili de la persona executada; a l'escrit hi ha d'adjuntar:

a) Una còpia autenticada de la resolució judicial o l'acte administratiu de caràcter executori.

b) Una còpia de l'acte d'execució de la resolució judicial, o de la provisió de constrenyiment, dictats respectivament per l'òrgan jurisdiccional o administratiu competent.

c) L'original de la certificació estesa per l'òrgan jurisdiccional competent que faci constar que l'acte d'execució de la resolució judicial és ferm.

2. Els saigs, en el marc de l'execució forçosa de les resolucions judicials o els actes administratius executoris, resten sotmesos a la normativa processal i en matèria d'embarcament aplicable, en allò que no contradigui aquesta Llei.

Article 38. Requeriment

1. En el termini màxim de quinze dies naturals des de la recepció de la sol·licitud d'execució, el saig s'adreça a la persona executada mitjançant un requeriment, en què li atorga un termini màxim de tretze dies hàbils per pagar el deute i dipositar al seu despatx professional l'import que és objecte de l'execució, en concepte de principal, interessos i costes i, si escau d'acord amb la normativa aplicable, en concepte de recàrrecs.

2. El requeriment ha de contenir:

a) La identificació i, quan es conegui, el domicili de la persona obligada al pagament.

b) El concepte i l'import del deute, inclosos el capital i els accessoris, que és objecte del requeriment.

c) Un requeriment exprés per al pagament del deute en el termini de tretze dies hàbils a comptar de la notificació.

d) L'advertència que si no s'ingressa l'import total del deute pendent dins del termini esmentat es procedirà a l'embarcament dels béns i drets de la persona obligada al pagament.

e) La identificació de la resolució judicial o l'acte administratiu que es pretén executar, i també de l'acte d'execució o de la provisió de constrenyiment.

f) La data d'emissió del requeriment.

3. El requeriment s'ha de notificar a la persona executada mitjançant una carta amb avís de recepció, quan se'n conegui el domicili. En cas contrari, i també quan la recepció de la carta hagi estat infructuosa, el saig pot emetre l'acord d'embarcament, tal com disposa l'article 39.

Article 39. Acord d'embargament

1. L'acte d'embargament s'inicia amb l'acord d'embargament del saig, que s'ha de notificar a la persona executada de la mateixa manera que estableix l'article 38.3, quan se'n conegui el domicili. En cas contrari, o quan la recepció de la carta en què s'instava el pagament hagi estat infructuosa, la notificació s'ha de fer mitjançant la publicació de l'acord d'embargament al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

2. L'acord d'embargament ha de contenir:

- a) La identificació i, quan es conegui, el domicili de la persona embargada.
- b) L'import que és objecte de l'embargament.
- c) La identificació de la resolució judicial o l'acte administratiu que es pretén executar, i també de l'acte d'execució o de la provisió de constrenyiment.
- d) La data d'emissió de l'acord.

3. L'acord d'embargament pot ser impugnat davant del batlle o el tribunal que ha dictat la resolució judicial que es pretén executar o, quan es tracti d'un acte administratiu, davant del batlle o tribunal de la Secció Administrativa de la Batllia a qui correspongui per torn. Aquesta impugnació es tramita i es resol de conformitat amb les normes de procediment vigents.

Article 40. Pràctica de l'embargament

1. Un cop notificat l'acord d'embargament d'acord amb l'article 39.1, el saig ha de practicar, si és el cas, l'embargament dels béns i drets de la persona executada en el termini màxim de vuit dies naturals, de conformitat amb la normativa aplicable en la matèria, en quantia suficient per cobrir:

- a) L'import principal del deute i, si escau d'acord amb la normativa aplicable, dels recàrrecs.
- b) Els interessos meritats i que es meritin fins a la data del cobrament efectiu del deute.
- c) Les costes del procediment d'execució.

2. Amb independència que l'acord d'embargament hagi estat impugnat, i llevat que l'òrgan competent decideixi suspendre el procediment d'execució, el saig ha de practicar l'embargament dels béns i drets de la persona executada. Tanmateix, no pot alienar els béns i drets embargats fins que la impugnació hagi estat resolta definitivament.

Article 41. Alienació dels béns i drets embargats

L'alienació dels béns i drets embargats se subjecta a la normativa aplicable en aquesta matèria.

Article 42. Acabament del procediment d'execució

1. El procediment d'execució acaba:

a) Amb el pagament voluntari per la persona executada de l'import que és objecte de l'execució, en concepte de principal, interessos i costes i, si escau d'acord amb la normativa aplicable, en concepte de recàrrecs.

b) Amb la cancel·lació total del deute per l'import i en els conceptes esmentats a la lletra a) d'aquest apartat, per mitjà de l'aplicació del producte de l'alienació dels béns i drets embargats.

c) Amb la resolució judicial que declari el crèdit totalment o parcialment incobrable.

d) Amb la resolució judicial que declari extingit el crèdit.

2. A l'efecte de la lletra c) de l'apartat anterior, si el saig constata que el crèdit és totalment o parcialment incobrable, s'ha d'adreçar al batlle o tribunal que ha dictat la resolució judicial que s'està executant o, quan es tracti d'un acte administratiu, al batlle o tribunal de la Secció Administrativa de la Batllia a qui correspongui per torn, a fi que emeti la resolució que escaigui en aquest sentit.

3. Si el crèdit s'ha declarat incobrable, el procediment d'execució es pot reprendre a instància de la persona executant si es té notícia de la solvència de la persona executada.

Article 43. Costes

1. Tenen la consideració de costes del procediment d'execució, a banda dels honoraris del saig, les despeses que s'originin durant la tramitació. Aquestes costes són exigides a la persona executada.

2. Si la persona executada no paga voluntàriament aquestes despeses o no es poden satisfer amb el producte de l'alienació dels béns i drets embargats, el pagament és a càrrec de qui ha sol·licitat al saig l'execució de la resolució judicial o l'acte administratiu corresponent.

3. De conformitat amb els barems aprovats reglamentàriament pel Govern, el saig pot demanar una provisió de fons a la persona executant per fer-se càrrec de les costes del procediment d'execució.

Article 44. Pagament

El saig disposa d'un termini de cinc dies hàbils per sol·licitar a l'Institut Nacional Andorrà de Finances el pagament a favor de la persona executant de les sumes percebudes en el marc del procediment d'execució. L'Institut Nacional Andorrà de Finances disposa del mateix termini per sol·licitar aquest pagament a l'entitat o a la persona dipositària que correspongui.

Article 45. Notificació

En acabar el procediment d'execució, el saig ho ha de notificar a l'òrgan que ha dictat la resolució judicial o l'acte administratiu.

Article 46. Còmput dels terminis

El còmput dels terminis que s'estableixen en aquesta Llei es regeix per les normes del Codi de l'Administració i l'ús i la pràctica administratius.

Disposició transitòria primera

En el cas que la titulació d'ensenyament superior s'hagi obtingut amb anterioritat al 31 de desembre del 2015, és suficient per exercir la professió de saig estar en possessió d'un títol de nivell 3 del Marc andorrà de titulacions d'ensenyament superior en l'àmbit del dret, lliurat o reconegut pel Govern.

Disposició transitòria segona. Pràctiques dels primers saigs

En el cas dels primers saigs seleccionats, les pràctiques tutelades en un despatx professional a les quals fa referència l'article 11.1 s'han de fer efectives fora del Principat d'Andorra.

Disposició transitòria tercera. Procediments d'execució forçosa en curs

1. Els procediments d'execució forçosa de les resolucions judicials civils i administratives que consisteixen en el pagament d'una quantitat líquida, instats amb anterioritat a la data en què els primers saigs prenguin possessió de les seves funcions, segueixen el règim següent:

a) Si a la data esmentada, el batlle o el tribunal ja ha travat embargament o ha rebut diners a compte del deute, continua sent competent per conèixer i tramitar el procediment el mateix batlle o el mateix tribunal.

b) En els demés casos, el batlle o el tribunal dicta aute arxivant el procediment i deixa sense efecte, si n'hi ha hagut, el requeriment de pagament. L'aute s'ha de notificar a la persona executant, i també a la persona executada en el cas que se li hagi adreçat un requeriment de pagament. En el mateix acte s'ha d'informar la persona executant que s'ha d'adreçar al saig que correspongui a l'efecte de sol·licitar l'execució forçosa.

2. Els procediments d'execució forçosa de les resolucions judicials civils i administratives que no consisteixen en el pagament d'una quantitat líquida continuen sent coneguts i tramitats pel batlle o el tribunal competent a aquest efecte, d'acord amb l'article 36.3 d'aquesta Llei.

Disposició derogatòria. Normes derogades

Es deroguen el Decret dels veguers del 6 de maig de 1916, l'article 3 i l'article 4 *in fine*, a partir de "(...) de conformitat amb l'article anterior. El diner efectiu embargat (...)" fins al final de l'article, de l'annex III del Decret dels veguers del 4 de febrer de 1986, així com l'article 95 de la Llei transitòria de procediments judicials, del 21 de desembre de 1993.

Disposició final primera. Modificació de l'article 9.1 de la Llei qualificada de la Justícia

Es modifica l'apartat 1 de l'article 9 de la Llei qualificada de la Justícia, del 3 de setembre de 1993, que queda redactat en els termes següents:

"Article 9

1. Els batlles i tribunals, de conformitat amb els principis de l'article 10 de la Constitució, han de resoldre sempre sobre les pretensions que els siguin formulades i només poden desestimar-les per motius formals si el defecte no és esmenable. Igualment, han d'executar i fer complir les decisions judicials en els casos que ho estableixin les lleis.

(...)"

Disposició final segona. Modificació dels articles 92 i 94 de la Llei transitòria de procediments judicials

1. Es modifica l'article 92 de la Llei transitòria de procediments judicials, del 21 de desembre de 1993, que queda redactat en els termes següents:

"Article 92

L'execució de les resolucions judicials en matèria civil se substancia d'acord amb el que disposen la Llei del saig i la Llei de l'embargament, en allò que els sigui aplicable, i d'acord amb el que estableix l'annex III del Decret del 4 de febrer de 1986, amb les modificacions introduïdes als articles d'aquesta secció, en allò que no contradiguin la Llei del saig i la Llei de l'embargament."

2. Es modifica l'article 94 de la Llei transitòria de procediments judicials, del 21 de desembre de 1993, que queda redactat en els termes següents:

"Article 94

La menció que els articles 2, 4, 5 i 6 fan del "batlle" s'entén feta "al ponent del Tribunal de Batlles o al batlle."

Disposició final tercera. Modificació de l'article 1 de l'annex III del Decret dels veguers del 4 de febrer de 1986

Es modifica l'article 1 de l'annex III del Decret dels veguers del 4 de febrer de 1986, modificat al seu torn per l'article 93 de la Llei transitòria de procediments

judicials, del 21 de desembre de 1993, que queda redactat en els termes següents:

“Article 1

1. L'execució de les resolucions judicials en matèria civil que no hagi de dur a terme el saig d'acord amb la Llei del saig, correspon al ponent del Tribunal de Batlles o al batlle adscrit a la Secció Civil que hagi conegut el procés en primera instància. La part que insti l'execució de la resolució ha d'adjuntar a la demanda d'execució una còpia de la resolució esmentada i acreditar-ne la fermesa o, en cas contrari, l'admissió del recurs d'apel·lació a un sol efecte.

2. En el supòsit d'admissió a un sol efecte del recurs d'apel·lació, l'execució provisional de la resolució pot romandre condicionada a la prestació d'una caució suficient, a càrrec de la persona executant, per respondre dels danys i perjudicis que pugui ocasionar aquesta execució provisional, d'acord amb l'article 70 de la Llei transitòria de procediments judicials, del 21 de desembre de 1993. Si la persona executada ha interposat recurs de reposició contra la resolució que ha admès el recurs d'apel·lació a un sol efecte i la sala competent del Tribunal Superior dicta aute estimant el recurs de reposició i admetent, per tant, el recurs d'apel·lació a ambdós efectes, s'ha de suspendre l'execució provisional.

3. Sense perjudici del que disposa l'apartat anterior, un cop acreditada la fermesa de la resolució judicial o l'admissió del recurs d'apel·lació a un sol efecte, el ponent del Tribunal de Batlles o el batlle competent dicta un aute d'execució.

4. Si la resolució judicial condemna al pagament d'una quantitat líquida, l'aute d'execució:

a) Determina les quantitats que eventualment s'han de satisfer en concepte de principal, interessos i costes, així com les quantitats que hagin estat dipositades o consignades durant la tramitació del procés i especifica a quins dels conceptes esmentats s'imputen les quantitats.

b) Identifica la persona executada i, si n'hi ha més d'una, fixa les quantitats que ha de satisfer cadascuna pels conceptes esmentats a la lletra a), tenint en compte el règim de responsabilitat de la persona condemnada o de les persones condemnades, si n'hi ha més d'una.

5. Si la resolució judicial condemna la persona executada a lliurar un bé moble o immoble o a fer o no fer alguna cosa, es procedeix d'acord amb el que estableixen els articles següents.

Si no es dóna compliment a la condemna o no és possible donar-hi compliment en els seus propis termes, i es determina l'obligació de satisfer una indemnització per danys i perjudicis, o quan la

condemna inicial comporta subsegüentment l'obligació de satisfer una quantitat líquida, s'aplica l'apartat 4 d'aquest article.

6. La part executant o la part executada poden formular un incident d'execució contra l'aute d'execució, en el termini de tretze dies hàbils des de la data en què els hagi estat notificat l'aute. Aquest incident es tramita i resol d'acord amb l'article 4.”

Disposició final quarta. Qualificació de la disposició final primera

La disposició final primera d'aquesta Llei, que modifica l'apartat 1 de l'article 9 de la Llei qualificada de la Justícia, del 3 de setembre de 1993, té caràcter de llei qualificada. La resta de les disposicions d'aquesta Llei tenen caràcter de llei ordinària.

Disposició final cinquena. Publicació de textos consolidats

S'encomana al Govern que en el termini màxim de tres mesos des de l'entrada en vigor d'aquesta Llei publiqui al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra* el text consolidat de la Llei qualificada de la Justícia, del 3 de setembre de 1993, i de la Llei transitòria de procediments judicials, del 21 de desembre de 1993, que inclogui les modificacions introduïdes fins al moment en aquestes lleis.

Disposició final sisena. Entrada en vigor

El títol I d'aquesta Llei entrarà en vigor al cap d'un mes de ser publicada al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*, i el títol II i les disposicions que hi concordin del títol I, així com la disposició derogatòria i les disposicions finals primera, segona i tercera, entraran en vigor l'endemà de la data en què els primers saigs prenguin possessió de les seves funcions. El Govern ha de publicar un avís al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra* per donar a conèixer aquesta data.

En els termes precedents es formula l'informe de la Comissió Legislativa d'Interior que, d'acord amb l'article 100.1 del Reglament del Consell General, es tramet al M.I. Sr. Síndic General, als efectes escaients.

Sofia Garrallà Tomàs

Vicepresidenta de la Comissió Legislativa d'Interior

Sílvia Riva González

Presidenta de la Comissió Legislativa d'Interior

Edicte

El síndic general, d'acord amb les previsions de l'article 100.2 del Reglament del Consell General,

Disposa

Publicar l'informe de la Ponència i l'informe de la Comissió Legislativa d'Interior relació al **Projecte de Llei de l'embargament**.

Tot el que es fa públic per a general coneixement i efectes.

Casa de la Vall, 9 de desembre del 2014

Vicenç Mateu Zamora
Síndic General

Informe de la Ponència de la Comissió Legislativa d'Interior

La M. I. Sra. Mariona González Reolit, del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, nomenada ponent per la Comissió Legislativa d'Interior el dia 29 de setembre del 2014, a la vista del **Projecte de Llei de l'embargament**, proposa, segons el que disposa l'article 97 del Reglament del Consell General, l'informe següent:

Projecte de Llei de l'embargament

Exposició de motius

La Llei de l'embargament s'aprova de forma coetània amb la modificació del Codi de l'Administració, del 29 de març de 1989, i de la Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal, del 15 de novembre de 1989, i també amb l'aprovació de la Llei del saig. La conjunció d'aquestes iniciatives legislatives es produeix per fer possible un objectiu que és doble. D'una banda, que l'Administració general i els comuns puguin executar per la via forçosa, de forma autònoma i sense la intervenció, preceptiva fins ara, dels òrgans jurisdiccionals, els actes administratius que dictin i siguin executoris, excepte els que imposen una obligació personalíssima i la llei no autoritza les autoritats administratives a adoptar mesures de compulsió directa o no concorre una situació d'extrema urgència i necessitat. D'altra banda, que l'Administració general i els comuns puguin delegar aquesta execució forçosa en el saig, el qual esdevé competent per executar les resolucions judicials que dictin les jurisdiccions civil i administrativa que consisteixen en el pagament d'una quantitat líquida, i també, en el futur, les que puguin ser acomplertes per una persona distinta de la persona obligada.

Fins ara, la regulació de la pràctica de l'embargament i la realització de béns i drets en els procediments

d'execució forçosa de les resolucions judicials o dels actes administratius es contenia en el Decret del 6 de maig de 1916, als articles 3 i 4 *in fine* de l'annex III del Decret dels veguers del 4 de febrer de 1986, i a l'article 102 de la Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal. Pel que fa als embargaments preventius, es regulen en el Decret dels veguers de l'1 de maig de 1922, derogat parcialment per la Llei transitòria de procediments judicials, del 21 de desembre de 1993, però només s'hi determina la competència jurisdiccional per decidir-los i s'hi estableixen els requisits.

Aquesta regulació, fragmentària i de mínims, i per tant, insuficient a l'efecte d'oferir la seguretat jurídica necessària en els processos que coneixen els batlles i tribunals, s'ha anat completant mitjançant la jurisprudència i l'adopció de pràctiques harmonitzades que han permès que la trava i l'alienació dels béns i drets de les persones embargades es dugui a terme respectant els drets i les garanties processals preceptius.

No obstant això, les atribucions executives novament conferides a les administracions o al saig, mitjançant la Llei del saig, la Llei de modificació del Codi de l'Administració, i també la nova Llei de bases de l'ordenament tributari, que els permeten embargar els béns i drets propietat de les persones executades, i, si escau, realitzar-los, fa imprescindible disposar d'un marc normatiu complet i adequat en aquest sentit; i és per aquest motiu que s'ha promogut aquesta Llei, que es desglossa en divuit articles, una disposició transitòria i tres disposicions finals.

Els quatre primers articles de la Llei fan referència a qüestions de caràcter general. S'hi palesa que la Llei és aplicable no només als embargaments executius que practiquin el saig o les administracions públiques que tenen la capacitat de fer-ho per si mateixes, sinó també als embargaments, tant executius com preventius, que duguin a terme els òrgans jurisdiccionals, llevat d'una excepció puntual en matèria penal, com a conseqüència de l'absència de regulació suficient que existia fins ara, i que ja s'ha apuntat. Seguidament, s'estableix el deure de col·laboració necessari que totes les persones i entitats públiques o privades han de complir per tal que es puguin promoure de forma eficaç les actuacions esmentades. D'altra banda, després d'establir la prohibició d'interdictes contra les actuacions d'execució forçosa dels actes administratius, s'estableixen, a fi de garantir la seguretat jurídica necessària, unes normes de mínims que fixen la prioritat en les actuacions d'execució forçosa quan concorren diversos procediments, tant singulars com universals, en relació amb una mateixa persona executada.

A continuació, els vuit articles següents regulen la pràctica de l'embargament. En primer lloc, s'estableixen unes normes preliminars en relació amb la determinació dels béns i drets que s'han d'embargar, a fi que aquest embargament no comporti un menyscapte patrimonial excessiu per a la persona embargada; paral·lelament, se li permet d'assenyalar béns i drets a aquest efecte, sempre que la iniciativa no desvirtui el bon fi del procediment ni perjudiqui a terceres persones, i també es té en compte la possibilitat que l'òrgan embargador i la persona embargada es posin d'acord sobre l'ordre d'embargament dels béns i drets. Amb la mateixa finalitat, des d'una perspectiva garantista, es taxen els béns i drets que no són susceptibles de ser embargats, i s'estableix la facultat d'evitar l'embargament o deixar-lo sense efecte si es consigna l'import que és objecte de l'embargament, fins al moment de l'adjudicació definitiva dels béns o drets embargats.

La Llei també detalla la pràctica de l'embargament segons la tipologia de béns o drets travats, i estableix unes regles de procediment a l'efecte, que incideixen en el deure de col·laboració i en els efectes de l'embargament: en el cas dels béns o drets lliurats o confiats en entitats de crèdit o dipòsit, distingeix si es tracta de fons, valors o títols, actius financers il·líquids o caixes de seguretat, i disposa les normes específiques per als comptes de titularitat conjunta i/o indistinta; pel que fa als salaris i les rendes periòdiques, s'estableix una escala i unes reduccions destinades a garantir la subsistència de la persona embargada i de la seva família, i també regula de manera diferenciada els béns immobles i els béns mobles i, de forma separada, quan els béns mobles estan inscrits en registres especials.

Els quatre articles següents regulen la segona fase del procediment, que consisteix en la valoració i l'alienació dels béns i drets embargats prèviament. Es determina que la valoració s'ha de fer a valor de mercat, es permet que la persona executada pugui presentar una valoració contradictòria i s'incorporen unes normes que estableixen quin és el valor definitivament aplicable en aquest cas, tant si s'estima la mitjana aritmètica de les dues valoracions com si s'encomana una tercera valoració, segons l'abast de la diferència existent entre les dues primeres valoracions.

A continuació, després d'establir els dos procediments d'alienació dels béns i drets embargats, a saber, la subhasta i l'adjudicació directa, es detalla cada procediment en dos articles separats. Pel que fa a la subhasta, que es configura com el procediment ordinari, es regula com s'ha d'anunciar i executar materialment, s'estableixen els tipus de sortida i s'incideix especialment en les dues fases

d'adjudicació, provisional i definitiva. En relació amb l'adjudicació directa, que té caràcter residual, es taxen els supòsits que permeten acollir-s'hi i es fixa el preu mínim de l'adjudicació segons si, prèviament, s'han celebrat una o dues subhastes, o no s'han subhastat els béns i drets.

Els dos darrers articles de la Llei fan referència a les despeses del procediment d'execució, que es consideren com a costes de l'execució, a càrrec de la persona executada, i a la fase final del procediment, que comporta, si és el cas, l'aixecament de l'embargament travat i el retorn a la persona executada del romanent dinerari o dels béns i drets que no s'hagin adjudicat.

Finalment, la disposició transitòria regula el règim aplicable als embargaments practicats en els procediments instats abans o després de l'entrada en vigor de la Llei; i les tres disposicions finals faculden el Govern per aprovar les disposicions reglamentàries que siguin necessàries per al desplegament, l'eficàcia i l'execució de la Llei, qualifiquen l'apartat 2 de l'article 2 de la Llei, i fixen la data d'entrada en vigor.

Esmena 1

De modificació

Grup Parlamentari Demòcrata (1)

Es proposa modificar el paràgraf 1 de l'exposició de motius, substituint el text del projecte de llei pel redactat següent:

“La Llei de l'embargament s'aprova de forma coetània amb la modificació del Codi de l'Administració, del 29 de març de 1989, i de la Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal, del 15 de novembre de 1989, i també amb l'aprovació de la Llei del saig. La conjunció d'aquestes iniciatives legislatives es produeix per fer possible un objectiu que és doble. D'una banda, que l'Administració general i els comuns puguin executar per la via forçosa, de forma autònoma i sense la intervenció, preceptiva fins ara, dels òrgans jurisdiccionals, els actes administratius que dictin i siguin executoris, excepte els que imposen una obligació personalíssima i la llei no autoritza les autoritats administratives a adoptar mesures de compulsió directa o no concorre una situació d'extrema urgència i necessitat. **D'altra banda, que l'Administració general i els comuns puguin delegar aquesta execució forçosa en el saig, el qual esdevé competent per executar les resolucions judicials que dictin les jurisdiccions civil i administrativa que consisteixen en el pagament d'una quantitat líquida.**”

Article 1. Objecte de la Llei

1. Aquesta Llei regula la pràctica de l'embargament en el marc dels procediments d'execució forçosa de les resolucions judicials o els actes administratius, dut a terme pel saig o per les administracions públiques que tenen la capacitat de fer-ho per si mateixes.

2. Aquesta Llei també és aplicable als embargaments que practiquin els òrgans jurisdiccionals.

3. Sense perjudici del deure de col·laboració que preveu l'article 2, s'exclouen de l'àmbit d'aplicació d'aquesta Llei els embargaments que tenen com a objecte els instruments o els productes d'activitats constitutives de delictes.

Article 2. Deure de col·laboració

1. Totes les persones i entitats públiques i privades estan obligades a col·laborar en les actuacions regulades en aquesta Llei, i a facilitar al batlle o al tribunal competent, o al saig o a l'Administració, tota la informació que coneguin en relació amb els béns i drets de la persona embargada o executada, sense cap altra limitació que les que imposen el respecte dels drets fonamentals de les persones i la llei.

2. La cessió de dades de caràcter personal al batlle o al tribunal competent, o al saig o a l'Administració, en el marc del deure de col·laboració que imposa aquesta Llei i per a la finalitat que s'hi estableix no requereix el consentiment de la persona afectada.

Article 3. Prohibició d'interdictes

No caben interdictes contra les actuacions que es realitzin per a l'execució forçosa d'actes administratius de conformitat amb aquesta Llei.

Esmena 2**De supressió**

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (1)

Es proposa suprimir el redactat de l'article 3 del Projecte de llei.

Motivació:

Es proposa suprimir aquest article que diu:

“Article 3. Prohibició d'interdictes.

No caben interdictes contra les actuacions que es realitzin per a l'execució forçosa d'actes administratius de conformitat amb aquesta Llei.”

No s'entén quina finalitat i justificació té el contingut d'aquest article, que a més, és limitador de drets.

Article 4. Concurrència de procediments

Sense perjudici de l'ordre de prelación per al cobrament dels crèdits establert per les lleis, si un procediment singular d'execució concorre amb altres

procediments singulars d'execució o amb un procediment concursal o universal d'execució, la preferència per a l'execució dels béns o drets embargats es regeix per les normes següents:

a) Quan concorren dos o més procediments singulars d'execució, és preferent el procediment en què l'aute o, en defecte d'aute, l'ofici d'embargament del batlle o el tribunal, o l'acord d'embargament del saig o de l'Administració que executa és anterior.

b) Quan concorre un procediment singular d'execució amb un procediment concursal o universal d'execució, el procediment singular segueix el règim que estableixi la normativa aplicable en matèria concursal. Subsidiàriament, el batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, ha de suspendre la tramitació del procediment singular d'execució, llevat que el batlle o el tribunal que coneix el procediment concursal d'execució ho decideixi altrament.

Esmena 3**De modificació**

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (2)

Es proposa modificar el redactat de l'article 4 del Projecte de llei, que quedaria redactat de la forma següent:

“Article 4. Concurrència de procediments.

Sense perjudici de l'ordre de prelación per al cobrament dels crèdits establert per les lleis, si un procediment singular d'execució concorre amb altres procediments singulars d'execució o amb un procediment concursal o universal d'execució, la preferència per a l'execució dels béns o drets embargats es regeix per les normes següents:

a) Quan concorren dos o més procediments singulars d'execució, és preferent el procediment en què **la demanda d'execució, o en el seu defecte la resolució** o, en defecte d'aute, l'ofici d'embargament del batlle o el tribunal, o l'acord d'embargament del saig o de l'Administració que executa és anterior. **Tot salvat el cas que la resolució que ordena l'execució o l'acord d'embargament del saig, indiqui el contrari de forma raonada.**

b) Quan concorre un procediment singular d'execució amb un procediment concursal o universal d'execució, el procediment singular segueix el règim que estableixi la normativa aplicable en matèria concursal. Subsidiàriament, el batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, ha de suspendre la tramitació del procediment singular d'execució, llevat que el batlle o el tribunal que coneix el procediment concursal d'execució ho decideixi altrament.”

Motivació:

S'ha introduït com a primer element per a determinar la preferència quan es produeix concurrència d'execucions singulars, la data en que la part interessada hagi presentat davant l'òrgan jurisdiccional, administratiu o el saig, la seva demanda d'execució; i no la data de la resolució, ofici d'embarquement o acord, que actua com a criteri subsidiari. Això ve motivat pel fet que en la pràctica, el dret del creditor que ha obtingut una sentència o resolució o acte favorable es pot trobar que fins que no es dicta resolució, ofici o acord d'execució, pot passar un termini que no depèn d'ell, sinó de factors que li són aliens, com podria ser el propi ritme del tribunal o de l'administració –i ara del saig- per a despatxar els afers que té damunt de la taula.

Es tracta doncs de premiar i no perjudicar, a qui tenint un dret declarat –per sentència o acte administratiu- hagi obrat diligentment.

Es deixa però una porta oberta a que, raonadament, l'òrgan jurisdiccional o l'administració o el saig, puguin raonadament i per motius justificats no tenir en compte aquesta data, per exemple en els casos en que la demanda no estigui suficientment fonamentada.

Si l'execució o la mesura preventiva d'embarquement és acordada d'ofici per l'autoritat competent, no hi haurà demanda d'execució, per la qual cosa, subsidiàriament, es té en compte la data de la resolució.

Per altra banda, es substitueix la paraula “aute” per “resolució”, compte tingut que la pràctica forense indica que la majoria de les execucions no es decideixen per “aute” sinó per “providència”. Així, “resolució” que és un terme més ampli, que abasta “autes” i “providències”, sembla més indicat.

Article 5. Determinació dels béns i drets que s'embarquen

1. Per determinar els béns i drets que s'embarquen s'ha de tenir en compte la proporcionalitat entre el valor dels béns i drets i l'import que és objecte de l'embarquement, la més gran facilitat de realització, i també la mínima onerositat per a la persona embargada.

2. La persona embargada pot assenyalar béns i drets per fer efectiu l'embarquement. L'embarquement s'ha de practicar amb preferència sobre aquests béns i drets si garanteixen el cobrament del deute amb la mateixa eficàcia que els altres béns i drets susceptibles d'embarquement, i amb això no es causa perjudici a terceres persones.

3. En qualsevol moment, el batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, d'una banda,

i la persona embargada, d'altra banda, poden posar-se d'acord en l'ordre d'embarquement dels béns o drets. Si no hi ha acord, s'embarquen els béns o drets seguint l'ordre fixat a la Llei de bases de l'ordenament tributari.

4. No s'han d'embargar els béns o drets el cost de la realització dels quals serà igual o superior a l'import que s'obtingui d'aquesta mateixa realització.

Esmena 4

De modificació

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (3)

Es proposa modificar el redactat de l'article 5, apartat 4 del Projecte de llei i afegint un apartat 5, que quedaria redactat de la forma següent:

“Article 5. Determinació dels béns i drets que s'embarquen

1. Per determinar els béns i drets que s'embarquen s'ha de tenir en compte la proporcionalitat entre el valor dels béns i drets i l'import que és objecte de l'embarquement, la més gran facilitat de realització, i també la mínima onerositat per a la persona embargada.

2. La persona embargada pot assenyalar béns i drets per fer efectiu l'embarquement. L'embarquement s'ha de practicar amb preferència sobre aquests béns i drets si garanteixen el cobrament del deute amb la mateixa eficàcia que els altres béns i drets susceptibles d'embarquement, i amb això no es causa perjudici a terceres persones.

3. En qualsevol moment, el batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, d'una banda, i la persona embargada, d'altra banda, poden posar-se d'acord en l'ordre d'embarquement dels béns o drets. Si no hi ha acord, s'embarquen els béns o drets seguint l'ordre fixat a la Llei de bases de l'ordenament tributari.

4. No s'han d'embargar els béns o drets el cost de la realització dels quals **es preveu raonablement que** serà igual o superior a l'import que s'obtingui d'aquesta mateixa realització.

5. En la determinació de l'import a embargar, el batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració han d'incloure, a més de l'import principal, una previsió per a interessos, despeses i costos d'execució que correspondrà al 25% de l'import principal, i també, si escau d'acord amb la normativa aplicable, en concepte de recàrrecs, sense perjudici que a la fi de l'execució es porti a terme la liquidació que correspongui.”

Motivació:

Compte tingut que es tracta d'una hipòtesi o suposició d'un fet futur –el cost de realització-, es creu procedent per a millorar el text, introduir la menció “es preveu raonablement que..”, doncs altrament, caldria acreditar el cost amb anterioritat, el que suposaria despeses possiblement inútils.

Per altra banda, s'introdueix un apartat 5, per a precisar l'import a embargar, que cal que prevegi, no només l'import del deute principal sinó un plus –que s'estima en un 25% de l'import principal- destinat a interessos, costes i despeses d'execució, i també recàrrecs, tot sense perjudici que una vegada finalitzada l'execució, es realitzi la liquidació corresponent. Aquesta precisió es creu important i escaient per a portar a terme una execució completa del deute, que no es pot determinar totalment fins a la fase final de l'execució i que dependrà de com aquesta es desenvolupi.

Introduir aquesta esmena en el marc d'aquest article 5, és a dir, a la part inicial del projecte de llei, permet que aquesta esmena sigui aplicable a cada cas concret dels que preveu el projecte de llei en els seus articles següents.

Article 6. Béns inembargables

No poden ser objecte d'embargament:

- El mobiliari i el parament del domicili, i la roba de la persona embargada, excepte quan es tracti d'obres d'art, articles de luxe o de col·lecció o, en general, de béns que no es puguin considerar necessaris per a la subsistència normal.
- Els béns i instruments necessaris per a l'exercici de la professió, art o ofici de la persona embargada, quan el seu valor no guardi proporció amb l'import que és objecte de l'embargament.
- Els béns i les quantitats que hagin estat declarats inembargables o inalienables per aquesta Llei, les demés lleis o els tractats internacionals.

Esmena 5

De modificació

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (4)

Es proposa modificar el redactat de l'article 6 del Projecte de llei, que quedaria redactat de la forma següent:

“Article 6. Béns inembargables

No poden ser objecte d'embargament:

- El mobiliari i el parament del domicili, i la roba de la persona embargada, excepte quan es tracti d'obres d'art, articles de luxe o de col·lecció o, en general, de béns que no es puguin considerar necessaris per a la subsistència **digna de la persona embargada i dels familiars que**

depenguin econòmicament d'ell i no tinguin o puguin tenir altres mitjans de subsistència.

b) Els béns i instruments **estrictament** necessaris per a l'exercici de la professió, art o ofici de la persona embargada, quan el seu valor no guardi proporció amb l'import que és objecte de l'embargament.

c) Els béns i les quantitats que hagin estat declarats inembargables o inalienables per aquesta Llei, les demés lleis o els tractats internacionals.”

Motivació:

Es tracta de millorar la redacció de l'article, suprimint un concepte indeterminat com pot ser la “subsistència normal”, substituint-lo per altra frase, també certament indeterminada, però potser més precisa, ja que “normal” dependria del ritme de vida de l'embargat, en canvi “digna” és un concepte més universal, vàlid per a totes les persones amb independència del ritme de vida que tingui en cada moment.

S'amplia igualment aquesta interdicció d'embargament, al que és necessari no només per a la subsistència digna de l'embargat sinó també dels familiars que depenguin econòmicament d'ell, afegint la condició que no tinguin possibilitats d'obtenir revinguts alternatius. Es tracta d'ampliar els supòsits d'interdicció d'embargament quan aquest pot provocar dificultats econòmiques greus de subsistència al nucli familiar.

Igualment es precisa que en relació als béns necessaris per a l'exercici de la professió, art o ofici de l'embargat, el seu embargament impedeixi el seu exercici, però si no ho impedeix, s'admeti la possibilitat d'embargar-los.

Es tracta però, ho reconeixem, d'un article de difícil determinació i concreció, que necessàriament haurà de ser interpretat per l'òrgan que promou o decideix l'embargament.

Article 7. Embargament de béns o drets en entitats de crèdit o dipòsit

1. Quan decideix l'embargament de fons, valors, títols o qualsevol altres béns o drets lliurats o confiats a una entitat de crèdit o dipòsit, o a una altra entitat o persona depositària, el batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, adreça una diligència a l'entitat o a la persona esmentades, i l'insta perquè retengui la quantitat embargada i la transfereixi, si escau, al compte de dipòsits i consignacions que s'indiqui.

En la diligència d'embargament s'ha d'identificar el bé o dret eventualment conegut pel batlle o el

tribunal competent, o el saig o l'Administració, però l'embargament es pot ampliar, sense necessitat d'identificació prèvia, a la resta de béns o drets existents en la mateixa entitat o confiats a la mateixa persona dipositària.

Si de la informació facilitada per l'entitat o la persona dipositària es dedueix que els fons, valors, títols o altres béns o drets existents no són homogenis, o que el valor d'aquests béns o drets excedeix el que s'ha d'assegurar, el batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, ha de concretar els béns o drets que han de ser embargats.

2. En el cas d'embargament d'actius financers il·líquids, l'entitat o la persona dipositària es limita a bloquejar-los i no els ha de realitzar fins que rebí instruccions expressives del batlle o el tribunal competent, o del saig o l'Administració.

3. Quan es tracti de caixes de seguretat, l'entitat o la persona dipositària es limita a bloquejar-ne l'accés.

El batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, ha de requerir el titular de la caixa perquè l'obri en presència seva, i en aquell acte n'embarga el contingut, quan reuneixi les condicions adequades a aquest efecte. Si el requeriment no és atès, n'ordena l'obertura a l'entitat o la persona dipositària.

4. Quan els fons o valors es troben dipositats en comptes a nom de diversos titulars només s'ha d'embargar la part corresponent a la persona embargada. A aquest efecte, en el cas de comptes de titularitat conjunta indistinta, el saldo es presumeix dividit en parts iguals, excepte que es provi una titularitat material diferent.

5. En el cas que en el compte afectat per l'embargament es faci efectiu habitualment l'abonament del salari, la pensió o retribucions anàlogues, s'han de respectar les limitacions que estableix l'article 8. A aquest efecte es considera salari, pensió o retribució anàloga, l'import ingressat per aquest concepte en el compte esmentat dins del mes en què tingui lloc l'embargament o, si no s'ha ingressat el mes de l'embargament, l'import pel mateix concepte ingressat el mes anterior.

Esmena 6

De modificació

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (5)

Es proposa modificar el redactat de l'article 7 del Projecte de Llei, afegint també un apartat 6, que quedaria redactat de la forma següent:

“Article 7. Embargament de béns o drets en entitats de crèdit o dipòsit.

1. Quan es decideix l'embargament de fons, valors, títols o qualssevol altres béns o drets lliurats o confiats a una entitat de crèdit o

dipòsit, o a una altra entitat o persona dipositària, el batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, adreça una comunicació a l'entitat o a la persona esmentades, i li ordena que retengui des d'aquell moment la quantitat embargada i la transfereixi, si escau, al compte de dipòsits i consignacions que s'indiqui.

En la comunicació d'embargament, si és possible, s'ha d'identificar el bé o dret eventualment conegut pel batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, però en la comunicació de l'embargament es pot ordenar, sense necessitat d'identificació prèvia, a la resta de béns o drets existents en la mateixa entitat o confiats a la mateixa persona dipositària.

Si de la informació facilitada per l'entitat o la persona dipositària es dedueix que els fons, valors, títols o altres béns o drets existents no són homogenis, o que el valor d'aquests béns o drets excedeix el que s'ha d'assegurar, el batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, ha de concretar els béns o drets que han de ser embargats.

Si el valor d'aquests béns o drets no és suficient per a cobrir l'import embargat, l'embargament s'estendrà automàticament i sense necessitat de nova comunicació, als béns i drets futurs i els seus rendiments, que s'ingressin o dipositin, fins a cobrir l'import de l'embargament.

2. En el cas d'embargament d'actius financers il·líquids, l'entitat o la persona dipositària es limita a bloquejar-los i no els ha de realitzar fins que rebí instruccions expressives del batlle o el tribunal competent, o del saig o l'Administració.

3. Quan es tracti de caixes de seguretat, l'entitat o la persona dipositària es limita a bloquejar-ne l'accés.

El batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, ha de requerir el titular de la caixa perquè l'obri en presència seva, i en aquell acte n'embarga el contingut, quan reuneixi les condicions adequades a aquest efecte. Si el requeriment no és atès, n'ordena l'obertura a l'entitat o la persona dipositària.

4. Quan els fons o valors es troben dipositats en comptes a nom de diversos titulars només s'ha d'embargar la part corresponent a la persona embargada. A aquest efecte, en el cas de comptes de titularitat conjunta indistinta, el saldo es presumeix dividit en parts iguals, excepte que es provi una titularitat material diferent.

5. En el cas que en el compte afectat per l'embargament es faci efectiu habitualment

l'abonament del salari, la pensió o retribucions anàlogues, s'han de respectar les limitacions que estableix l'article 8. A aquest efecte es considera salari, pensió o retribució anàloga, l'import ingressat per aquest concepte en el compte esmentat dins del mes en què tingui lloc l'embargament o, si no s'ha ingressat el mes de l'embargament, l'import pel mateix concepte ingressat el mes anterior.

6. Les entitats financeres o dipositàries de fons i drets, han de portar a terme el bloqueig dels béns assenyalats o, si és el cas, dels béns suficients, de forma immediata des del moment de recepció de la comunicació que li adreça el batlle o el tribunal competent, o del saig o l'Administració.

Motivació:

Es tracta de millorar la redacció de l'article.

S'afegeix "Quan es decideix", per un motiu de sintaxi de la frase, potser més encertat.

Es substitueix "diligència" per "comunicació". Si bé és cert que el Diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans defineix "Diligència, com a execució d'una decisió judicial o administrativa i com a document en què es fa constar l'execució d'aquesta decisió", el cert és que a Andorra l'acceptació més comuna per "diligència" és l'acte intern realitzat en seu judicial en presència o sense de l'autoritat judicial. És per això que es creu més convenient substituir-la per "comunicació", que és un terme més general i correspon perfectament al concepte que es vol introduir en l'article.

Per altra banda, es substitueix la paraula "insta" referida a l'entitat financera o dipositària, per "ordena", doncs d'una veritable ordre es tracta, sense que aquesta tingui cap capacitat decisòria al respecte. Igualment es precisa que aquesta ordre d'embargament s'haurà d'executar immediatament, evitant que hi pugui haver cap tipus de dilació en la seva execució.

També es redacta de nou el paràgraf que es refereix a la identificació dels béns a embargar, doncs en la majoria dels casos, l'òrgan embargant ho ignorarà, de forma que de forma automàtica i sense necessitat d'una nova ordre, l'entitat o persona dipositària, haurà de bloquejar i en el seu cas, lliurar els béns i drets dipositats. Precisant també que aquests ho seran fins l'import embargat.

A més, es precisa que en el cas que els fons i drets embargats no siguin suficients per a cobrir l'embargament, l'entitat o persona dipositària, haurà de retenir els ingressos futurs de qualsevol

mena, salvat evidentment, els inembargables i els que preveu l'article 8 següent de la llei.

S'assenyala, finalment, l'obligatorietat immediata de les entitats financeres o dipositàries de practicar l'embargament o bloqueig, des del mateix moment de recepció de la comunicació.

Article 8. Embargament de salaris i rendes periòdiques

1. Els salaris, les pensions o les retribucions anàlogues, incloses les rendes periòdiques, s'embarguen de conformitat amb l'escala següent:

- a) La part que no superi l'import del salari mínim interprofessional és inembargable.
- b) De la part compresa entre l'import del salari mínim interprofessional i el doble d'aquest import, se n'embarga el cinquanta per cent.
- c) Allò que excedeixi el doble de l'import del salari mínim interprofessional es pot embargar íntegrament.

Si el deute que ha originat l'embargament prové de l'impagament d'una pensió alimentària, no són aplicables les limitacions establertes a les lletres a) i b).

2. Si la persona embargada té descendents, ascendents, cònjuge o persona amb qui manté una relació anàloga de convivència a càrrec, el percentatge a què es refereix la lletra b) de l'apartat anterior es redueix en un deu per cent per cadascun d'ells.

3. Si la persona embargada rep més d'un salari, pensió o retribució anàloga, s'acumulen tots i es calcula la part inembargable sobre el conjunt.

4. Quan decideix l'embargament de salaris, pensions o retribucions anàlogues, el batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, adreça una diligència a la persona, entitat o oficina pagadora i l'insta perquè retengui la quantia embargada i la transfereixi, si escau, al compte de dipòsits i consignacions que s'indiqui.

5. Les disposicions d'aquest article s'apliquen anàlogament als ingressos procedents d'activitats professionals i mercantils autònomes.

Esmena 7

De modificació

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (6)

Es proposa modificar el redactat de l'article 8 del Projecte de llei, que quedaria redactat de la forma següent:

"Article 8. Embargament de salaris i rendes periòdiques

1. Els salaris, les pensions o les retribucions anàlogues, incloses les rendes periòdiques, s'embarquen de conformitat amb l'escala següent:

a) La part que no superi l'import del salari mínim interprofessional és inembargable.

b) De la part compresa entre l'import del salari mínim interprofessional i el doble d'aquest import, se n'embarga el cinquanta per cent.

c) Allò que excedeixi el doble de l'import del salari mínim interprofessional es pot embargar íntegrament.

Si el deute que ha originat l'embarquement prové de l'impagament d'una pensió alimentària, no són aplicables les limitacions establertes a les lletres a) i b). **En aquest cas, per a determinar l'import a embargar, s'ha de valorar les necessitats ineludibles dels beneficiaris de la pensió i de la persona embargada, essent en tot cas preferent la cobertura de les necessitats ineludibles dels primers.**

2. Si la persona embargada té descendents, ascendents, cònjuge o persona amb qui manté una relació anàloga de convivència a càrrec, el percentatge a què es refereix la lletra b) de l'apartat anterior es redueix en un deu per cent per cadascun d'ells.

3. Si la persona embargada rep més d'un salari, pensió o retribució anàloga, s'acumulen tots i es calcula la part inembargable sobre el conjunt.

4. Quan es decideix l'embarquement de salaris, pensions o retribucions anàlogues, el batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, adreça una **comunicació** a la persona, entitat o oficina pagadora i **li ordena que** retingui la quantia embargada i la transfereixi, si escau, al compte de dipòsits i consignacions que s'indiqui.

5. Les disposicions d'aquest article s'apliquen anàlogament als ingressos procedents d'activitats professionals i mercantils autònomes.”

Motivació:

Es tracta de millorar la redacció de l'article.

En el cas de deutes derivats d'una pensió d'aliments, es modera l'import a embargar. Es tracta d'introduir una acció d'anàlisi de la situació global dels creditors alimentaris i l'embargat, així com les necessitats imperioses de cadascun. Aquesta valoració, fins ara l'autoritat judicial la portava a terme en base al seu bon criteri i en base a la seva potestat jurisdiccional. Ara, amb la regulació que proposa aquest projecte de llei, es fa necessari introduir elements moderadors en aquesta classe d'embarquements,

donant preferència en tot cas, als beneficiaris d'una pensió alimentosa.

S'afegeix “Quan es decideix”, per un motiu de sintaxi de la frase, potser més encertat.

Es substitueix “instar” per “ordenar”, pels mateix motius esmentats en l'esmena anterior.

Article 9. Embargament de béns immobles

1. Quan decideix l'embarquement de béns immobles o de drets sobre béns immobles, el batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, adreça una diligència a tots els notaris i a la Cambra de Notaris, per notificar l'embarquement.

2. En rebre aquesta diligència, els notaris i la Cambra de Notaris han d'inscriure i deixar constància de l'embarquement practicat i, a partir del moment de la inscripció, els notaris s'han d'abstenir d'autoritzar cap acte de gravamen o de disposició sobre els béns i drets embargats sense l'acord previ del batlle o el tribunal competent, o del saig o l'Administració.

Si es realitza l'acte de gravamen o disposició sobre un bé o un dret embargat, amb l'acord previ esmentat anteriorment, el notari ha de fer constar en l'escriptura corresponent l'existència de l'embarquement i l'import del deute del qual respon.

Esmena 8

De modificació

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (7)

Es proposa modificar el redactat de l'article 9 del Projecte de llei, que quedaria redactat de la forma següent:

“Article 9. Embargament de béns immobles

1. Quan es decideix l'embarquement de béns immobles o de drets sobre béns immobles, el batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, adreça una **comunicació** a tots els notaris i a la Cambra de Notaris, per notificar l'embarquement.

2. En rebre aquesta diligència, els notaris i la Cambra de Notaris han **de procedir a anotar** i deixar constància de l'embarquement practicat i, a partir del moment de la **recepció de la comunicació**, els notaris s'han d'abstenir d'autoritzar cap acte de gravamen o de disposició sobre els béns i drets embargats sense l'acord previ del batlle o el tribunal competent, o del saig o l'Administració.

Si es realitza l'acte de gravamen o disposició sobre un bé o un dret embargat, amb l'acord previ esmentat anteriorment, el notari ha de fer constar en l'escriptura corresponent l'existència de l'embarquement i l'import del deute del qual respon.

3. L'embargament de l'habitatge familiar ha de ser el darrer bé a alienar en el marc d'una execució, i en el seu cas, es tindran en compte les circumstàncies familiars així com les propostes de pagament fraccionat.

En cas de proposta de pagament fraccionat de l'import degut per a evitar l'alienació de l'habitatge familiar, serà el batlle o el tribunal competent qui decidirà l'adopció de l'execució fraccionada i els termes de la mateixa, d'acord amb les circumstàncies personals i familiars de la persona executada, així com les del creditor i les incidències i desenvolupament del procés administratiu o judicial. Aquesta proposta la pot plantejar la part executada, el creditor o l'organisme executor. En tot cas, s'ha d'escoltar les al·legacions del creditor.”

Motivació:

Es tracta de millorar i precisar la redacció de l'article.

S'afegeix “Quan es decideix”, per un motiu de sintaxi de la frase, potser més encertat.

Es substitueix “inscriure” per “procedir a anotar” pel fet que la inscripció pressuposa l'existència d'algun tipus de registre d'embargaments, essent potser més convenient una indicació no tan concreta i que serveixi a la finalitat que es recerca, sense entrar en la forma en que el notari deixa constància de l'embargament, que es deixa al seu criteri (per exemple notes marginals, llistats, etc).

Es modifica el moment a partir del qual els notaris s'han d'abstenir de realitzar actes de disposició o gravamen sobre els béns i drets de la persona embargada, que passa a ser des del moment de recepció de la comunicació, amb independència del moment en que el notari realitzi la anotació pertinent.

S'afegeix, per a evitar situacions de precarietat social i familiar, una disposició relativa a l'embargament i realització de l'habitatge familiar, moderant el procés executori i, facultant només a l'autoritat judicial per tal de decidir execucions alternatives o fraccionades.

Article 10. Embargament de béns mobles

1. Quan decideix l'embargament de béns mobles, el batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, ha de fer constar a la diligència d'embargament els aspectes següents:

a) La relació dels béns mobles embargats, amb la descripció de les seves característiques principals, l'estat d'ús i conservació i, si és el cas, l'existència de defectes o tares que puguin disminuir-ne el valor.

S'ha de procurar incorporar documentació gràfica de cada bé.

b) Les manifestacions efectuades pels qui han intervingut en l'embargament, especialment les que es refereixen a la titularitat dels béns mobles embargats, i als drets eventuais de terceres persones.

c) La persona a la qual es designa dipositària i el lloc on s'han de depositar els béns mobles.

2. El batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, pot deixar els béns mobles embargats en possessió de la persona que els tingui en el seu poder, que a partir d'aquest moment en respon com a dipositària, o bé prendre'n possessió per guardar-los en dipòsits o magatzems, propis o aliens.

Esmena 9

De modificació

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (8)

Es proposa modificar el redactat de l'article 10 del Projecte de llei, que quedaria redactat de la forma següent:

“Article 10. Embargament de béns mobles

1. Quan es decideix l'embargament de béns mobles que siguin susceptibles de deteriorament, el batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, ha de fer constar a la diligència d'embargament els aspectes següents:

a) La relació dels béns mobles embargats, amb la descripció de les seves característiques principals, l'estat d'ús i conservació i, si és el cas, l'existència de defectes o tares que puguin disminuir-ne el valor. S'ha de procurar incorporar documentació gràfica de cada bé.

b) Les manifestacions efectuades pels qui han intervingut en l'embargament, especialment les que es refereixen a la titularitat dels béns mobles embargats, i als drets eventuais de terceres persones.

c) La persona a la qual es designa dipositària i el lloc on s'han de depositar els béns mobles.

2. El batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, pot deixar els béns mobles embargats en possessió de la persona que els tingui en el seu poder, que a partir d'aquest moment en respon com a dipositària, o bé prendre'n possessió per guardar-los en dipòsits o magatzems, propis o aliens.”

Motivació:

Es tracta de millorar i precisar la redacció de l'article.

S'afegeix “Quan es decideix”, per un motiu de sintaxi de la frase, potser més encertat.

Es precisa que aquest article és aplicable en els casos que els béns mobles siguin susceptibles de deteriorament, doncs per exemple, els diners o accions o documents de crèdit, certificats de dipòsit, són béns mobles i si estan dipositats en una entitat bancària, en principi no haurien de ser susceptibles de patir cap deteriorament. Però si, per exemple, el dipòsit en caixes de seguretat.

Article 11. Embargament de béns mobles o immaterials inscrits en registres especials

1. Sense perjudici de disposar el dipòsit d'acord amb l'article 10, quan decideix l'embargament de vehicles, embarcacions, accions o participacions en societats mercantils, establiments comercials, o altres béns mobles o béns immaterials inscrits en registres administratius, el batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, adreça una diligència a la persona encarregada del registre per notificar l'embargament.

2. En rebre aquesta diligència, la persona encarregada del registre ha d'inscriure una anotació preventiva per donar publicitat de l'embargament practicat, i s'ha d'abstenir d'autoritzar cap canvi en la titularitat dels béns mobles embargats sense l'acord previ del batlle o el tribunal competent, o del saig o l'Administració.

3. Quan decideix l'embargament d'accions o participacions en societats mercantils, el batlle o tribunal competent, o el saig o l'Administració, també adreça una diligència a tots els notaris i a la Cambra de Notaris, per notificar l'embargament.

4. En rebre aquesta diligència, els notaris i la Cambra de Notaris procedeixen d'acord amb l'article 9.2.

Article 12. Paralització de l'embargament

En qualsevol moment anterior o posterior a la pràctica de l'embargament, i fins a l'adjudicació definitiva dels béns o drets embargats, la persona embargada pot evitar l'embargament o deixar-lo sense efecte, mitjançant la consignació de l'import que és objecte de l'embargament.

Esmena 10

De modificació

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (9)

Es proposa modificar el redactat de l'article 12 del Projecte de Llei, afegint un darrer paràgraf, que quedaria redactat de la forma següent:

“Article 12. Paralització de l'embargament

En qualsevol moment anterior o posterior a la pràctica de l'embargament, i fins a l'adjudicació definitiva dels béns o drets embargats, la persona embargada pot evitar l'embargament o deixar-lo

sense efecte, mitjançant la consignació de l'import que és objecte de l'embargament.

Aquesta consignació s'ha d'efectuar davant el batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració que porti a terme l'execució, la qual, després de la liquidació corresponent, deduïnt els interessos, despeses i costes generats fins aquell moment, retornarà si s'escau, l'import sobrant o es requerirà de pagament del que manqui.”

Motivació:

Es tracta de millorar i precisar la redacció de l'article.

Des del moment que s'inicia una execució forçosa, es generen despeses, costes i interessos, que van augmentant a mesura que passa el temps i que com ja hem introduït en l'esmena 3 a l'article 5 del Projecte de Llei, cal que contempli una previsió per aquests conceptes. Així, una vegada es produeixi el dipòsit, es fa necessària una liquidació final.

Per altra banda, creiem aconsellable que el dipòsit previst, només es pugui realitzar davant l'organisme que porta a terme l'execució, ja que així s'evitaran disfuncions i complicacions burocràtiques, que només aportaran més despesa i malbaratament de recursos.

Article 13. Valoració dels béns i drets embargats

1. Quan els béns o drets embargats siguin altres que diners, s'han de valorar al seu valor de mercat i segons l'estat en què es troben.

2. La valoració s'ha d'efectuar en el termini de quinze dies naturals a comptar de la data en què es rep la informació com a conseqüència de les diligències d'embargament que s'hagin adreçat, i s'ha de notificar a la persona embargada que, en cas de discrepància, pot presentar una valoració contradictòria realitzada per un pèrit adequat, en el termini de quinze dies naturals a comptar de la notificació.

Si la diferència entre totes dues valoracions no excedeix el vint per cent del valor més baix, s'estima com a valor dels béns o drets la mitjana aritmètica de les dues valoracions; en el cas que la diferència sigui superior, el batlle o el tribunal que ha dictat la resolució judicial que s'està executant o, quan es tracti d'un acte administratiu, el batlle o el tribunal de la Secció Administrativa de la Batllia a qui correspongui per torn, ha de nomenar un pèrit per dur a terme una nova valoració. Aquesta valoració ha d'estar compresa entre els límits de les anteriors, i és la que s'aplica definitivament.

Article 14. Alienació dels béns i drets embargats

1. L'alienació dels béns o drets embargats es fa mitjançant algun dels procediments següents:

- a) Subhasta
- b) Adjudicació directa

2. L'Administració que executa no pot alienar els béns o drets embargats fins que l'acte executat esdevingui ferm, excepte en els casos establerts a la Llei de bases de l'ordenament tributari.

Article 15. Alienació per subhasta

1. El procediment ordinari d'adjudicació dels béns o drets embargats és la subhasta pública, amb un tipus de sortida igual al setanta per cent de la valoració dels béns o drets. Si la subhasta queda deserta, es pot procedir a una segona licitació, amb un tipus de sortida igual al cinquanta per cent de la valoració.

2. La subhasta s'ha d'anunciar mitjançant la publicació al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*, sense perjudici de la possibilitat d'utilitzar altres mitjans de publicitat, quan es consideri convenient.

Els béns mobles es poden subhastar individualment o en lots, segons allò que resulti més convenient per al bon fi de l'execució. Quan es tracti de béns immobles, s'han de fer constar, quan sigui el cas, les càrregues o els gravàmens que hi hagi sobre els mateixos béns i també que el licitador, pel sol fet de participar en la subhasta, admet i accepta que queda subrogat en la responsabilitat que se'n deriva, en cas d'esdevenir adjudicatari.

3. L'execució material de la subhasta es pot encomanar a una empresa o un professional especialitzat. En aquest cas, el batlle o el ponent del tribunal competent, o el saig o un representant de l'Administració, assisteix a l'acte de licitació, i té la facultat de decidir sobre les incidències que puguin sorgir en el desenvolupament de l'acte, i fins i tot de suspendre la subhasta o de condicionar l'adjudicació a una ratificació posterior.

4. Les persones que vulguin participar en la subhasta han de presentar un resguard que justifiqui que han formalitzat l'ingrés de l'import corresponent al quinze per cent del tipus de sortida del bé o dret que es pretén subhastar, al compte de dipòsits i consignacions que s'indiqui, als efectes establerts a l'apartat següent.

Com a excepció de l'ingrés esmentat en aquest apartat, la persona executant pot participar en la subhasta sense formalitzar el dipòsit a què es refereix el paràgraf anterior, i també es pot reservar la facultat de cedir l'adjudicació a una tercera persona.

5. El bé o dret subhastat s'adjudica provisionalment a la persona que hi hagi participat i hagi presentat la millor oferta.

Amb aquesta finalitat, el batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, dicta, segons el cas, un aute o un acord d'adjudicació provisional, en què s'identifiquen l'adjudicatari i el bé o dret subhastat, i alhora atorga un termini de quinze dies naturals per ingressar al compte de dipòsits i consignacions que s'indiqui la diferència entre l'import de l'adjudicació i l'import del dipòsit ingressat per participar en la subhasta. En el cas d'adjudicació provisional a l'executant, el termini per fer efectiu l'ingrés esmentat és de tres mesos.

Si l'adjudicatari no consigna l'import dins del termini assenyalat, l'adjudicació provisional s'anul·la i l'adjudicatari perd l'import del dipòsit ingressat en el seu moment, que s'aplica a les costes de l'execució; la quantitat que excedeixi aquest import es considera producte de l'execució.

6. Un cop consignat l'import, el batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, dicta, segons el cas, un aute o un acord d'adjudicació definitiva, que acredita el pagament i constitueix el títol de transmissió del bé o dret subhastat.

7. En l'aute o l'acord d'adjudicació definitiva d'un bé immoble o d'un dret sobre un bé immoble, s'hi han de fer constar, quan sigui el cas, les càrregues o els gravàmens anteriors que subsisteixen, i la subrogació de l'adjudicatari en aquestes càrregues i aquests gravàmens. També s'hi ha de fer constar la cancel·lació de la càrrega que garantia l'obligació per a l'assegurament de la qual s'havia constituït i l'incompliment de la qual ha originat la subhasta del bé o dret. Si hi ha càrregues posteriors, el batlle o tribunal competent les ha de cancel·lar, d'ofici o a instància del saig o de l'Administració.

Quan es tracti de béns immobles o de drets sobre béns immobles, l'aute o l'acord d'adjudicació definitiva es formalitza en escriptura pública, que constitueix el títol de transmissió del bé o dret subhastat.

Esmena 11**De modificació**

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (10)

Es proposa modificar el redactat de l'article 15 del Projecte de llei, que quedaria redactat de la forma següent:

“Article 15. Alienació per subhasta

1. El procediment ordinari d'adjudicació dels béns o drets embargats és la subhasta pública, amb un tipus de sortida igual al setanta per cent de la valoració dels béns o drets. Si la subhasta queda deserta, es pot procedir a una segona licitació, amb un tipus de sortida igual al cinquanta per cent de la valoració.

2. La subhasta s'ha d'anunciar mitjançant la publicació al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra, sense perjudici de la possibilitat d'utilitzar altres mitjans de publicitat, quan es consideri convenient.

L'anunci de la primera subhasta s'ha de realitzar en el termini de quinze dies naturals des que s'ha determinat definitivament la valoració a què es refereix l'article 13. Si la subhasta queda deserta, l'anunci de la segona licitació s'ha de realitzar també en un termini de quinze dies naturals des de l'endemà del dia que va quedar deserta. El dia de la subhasta s'ha de fixar per una data no inferior a un mes i no superior a dos mesos des de l'endemà de la seva publicació al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Els béns mobles es poden subhastar individualment o en lots, segons allò que resulti més convenient per al bon fi de l'execució. Quan es tracti de béns immobles, s'han de fer constar, quan sigui el cas, les càrregues o els gravàmens que hi hagi sobre els mateixos béns i també que el licitador, pel sol fet de participar en la subhasta, admet i accepta que queda subrogat en la responsabilitat que se'n deriva, en cas d'esdevenir adjudicatari.

També hi ha de constar les dades urbanístiques del bé immoble.

3. L'execució material de la subhasta es pot encomanar a una empresa o un professional especialitzat. En aquest cas, el batlle o el ponent del tribunal competent, o el saig o un representant de l'Administració, assisteix a l'acte de licitació, i té la facultat de decidir sobre les incidències que puguin sorgir en el desenvolupament de l'acte, i fins i tot de suspendre la subhasta o de condicionar l'adjudicació a una ratificació posterior.

4. Les persones que vulguin participar en la subhasta han de presentar un resguard que justifiqui que han formalitzat l'ingrés de l'import corresponent al quinze per cent del tipus de sortida del bé o dret que es pretén subhastar, al compte de dipòsits i consignacions que s'indiqui, als efectes establerts a l'apartat següent.

Com a excepció de l'ingrés esmentat en aquest apartat, la persona executant pot participar en la subhasta sense formalitzar el dipòsit a què es refereix el paràgraf anterior, i també es pot reservar la facultat de cedir l'adjudicació a una tercera persona.

5. El bé o dret subhastat s'adjudica provisionalment a la persona que hi hagi participat i hagi presentat la millor oferta.

Amb aquesta finalitat, el batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, dicta, segons el cas, un aute o un acord d'adjudicació provisional, en què s'identifiquen l'adjudicatari i el bé o dret subhastat, i alhora atorga un termini de quinze dies naturals per ingressar al compte de dipòsits i consignacions que s'indiqui la diferència entre l'import de l'adjudicació i l'import del dipòsit ingressat per participar en la subhasta. En el cas d'adjudicació provisional a l'executant, el termini per fer efectiu l'ingrés esmentat és de tres mesos.

Si l'adjudicatari no consigna l'import dins del termini assenyalat, l'adjudicació provisional s'anul·la i l'adjudicatari perd l'import del dipòsit ingressat en el seu moment, que s'aplica a les costes de l'execució; la quantitat que excedeixi aquest import es considera producte de l'execució.

6. Un cop consignat l'import, el batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, dicta, segons el cas, un aute o un acord d'adjudicació definitiva, que acredita el pagament i constitueix el títol de transmissió del bé o dret subhastat.

7. En l'aute o l'acord d'adjudicació definitiva d'un bé immoble o d'un dret sobre un bé immoble, s'hi han de fer constar, quan sigui el cas, les càrregues o els gravàmens anteriors que subsisteixen, i la subrogació de l'adjudicatari en aquestes càrregues i aquests gravàmens. També s'hi ha de fer constar la cancel·lació de la càrrega que garantia l'obligació per a l'assegurament de la qual s'havia constituït i l'incompliment de la qual ha originat la subhasta del bé o dret. Si hi ha **càrregues o drets reals de garantia posteriors que no han de subsistir a la realització del bé**, el batlle o tribunal competent les ha de cancel·lar, d'ofici o a instància del saig o de l'Administració o de l'adjudicatari del bé. **No obstant això, si es produeix un sobrant entre l'import obtingut de la subhasta i l'import objecte de l'execució, el romanent restarà dipositat a la Batllia a disposició dels beneficiaris de les garanties reals posteriors cancel·lades o d'altres execucions o embargaments en curs, respectant el rang o la data de petició de l'embargament o execució, segons els casos, sempre que es tingui coneixement de la seva existència.**

Quan es tracti de béns immobles o de drets sobre béns immobles o si es tracta de béns mobles

quan la llei així ho requereixi, l'acte o l'acord d'adjudicació definitiva es formalitza en escriptura pública, que constitueix el títol de transmissió del bé o dret subhastat.”

Motivació:

Es creu adient, tal com el projecte preveu per les valoracions, fixar terminis per a publicar i celebrar les diferents subhastes públiques.

També es creu convenient que en l'anunci de la subhasta, s'inclouï informació de caràcter urbanístic del bé immoble que es pretengui subhastar.

Té sentit parlar de càrregues o gravàmens anteriors que subsisteixen, per exemple drets reals sobre el bé immoble (servituds, etc), però no té sentit que es parli únicament de càrregues posteriors, cal afegir drets reals de garantia i, en tots els casos, dependrà si per la seva naturalesa subsisteixen a l'alienació del bé. Així per exemple, servituds o usdefruits o altres figures de caràcter eminentment real poden subsistir, si s'han constituït posteriorment amb el vist-i-plau de per exemple el creditor hipotecari.

Igualment, es creu convenient que l'eventual cancel·lació d'aquestes “càrregues”, si correspon, pugui també ser sol·licitada per l'adjudicatari del bé, doncs té un interès directe i una legitimació per a, també, poder-ho demanar.

Es creu convenient determinar quin és el destí d'un eventual sobrant en el producte de la venda del bé subhastat, sobretot en els casos en que hi hagi diverses garanties reals sobre el mateix bé i també en el cas que hi hagi engegats procediments d'execució o embargament, doncs en aquests casos, no és lògic que el remanent es retorni directament a l'executat gravat o en procés d'execució per altres vies.

Finalment, el projecte només preveu l'obligatorietat d'atorgar escriptura en els casos d'alienació de béns immobles o drets sobre béns immobles, però hi ha altres casos en que l'atorgament d'escriptura pública és obligatori per llei, així per exemple en la transmissió o negocis d'accions o participacions socials així es preveu en l'article 20 de la Llei 20/2007, del 18 d'octubre, de societats anònimes i de responsabilitat limitada.

Article 16. Alienació per adjudicació directa

1. L'alienació mitjançant adjudicació directa dels béns o drets embargats escau en els supòsits següents:

a) Quan es tracti de productes peribles, o quan hi hagi altres raons d'urgència, justificades en l'expedient.

b) Quan hagin tingut lloc prèviament una o dues subhastes, i hagin quedat desertes.

c) En altres casos en què no sigui possible promoure la concurrència, per raons justificades en l'expedient.

2. El procediment també pot concloure amb l'adjudicació dels béns o drets a la persona executant, quan es tracti de béns immobles o de béns mobles realitzables o d'interès artístic, històric o cultural, i no s'hagin pogut alienar en segona subhasta.

3. El preu mínim de l'adjudicació directa és:

a) Quan els béns o drets han estat objecte de subhasta amb una sola licitació, el tipus de la primera subhasta.

b) Quan els béns o drets han estat objecte de subhasta amb dues licitacions, el tipus de la segona subhasta, si es tracta de béns immobles, i els dos terços del tipus de la segona subhasta, en el cas de béns mobles.

c) Quan els béns o drets no han estat objecte de subhasta, s'ha de mirar d'obtenir, almenys, tres ofertes. Si hi ha tres o més ofertes, els béns o drets s'adjudiquen a la persona que presenti la millor oferta, que no pot ser inferior al cinquanta per cent de la valoració; si hi ha menys de tres ofertes, l'adjudicació s'ha de fer, pel cap baix, pel setanta per cent de la valoració.

Article 17. Costes de l'execució

Totes les despeses que s'originin des del moment de l'embargament i fins a l'acabament del procediment d'execució tenen la consideració de costes de l'execució, i són exigides a la persona executada.

Article 18. Aixecament de l'embargament

1. Una vegada satisfet l'import que és objecte de l'execució forçosa, en concepte de principal, interessos i costes i també, si escau d'acord amb la normativa aplicable, en concepte de recàrrecs, el batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, ha d'aixecar l'embargament sobre els béns i drets no alienats.

2. L'import obtingut com a conseqüència de l'alienació dels béns o drets embargats que excedeix l'import que és objecte de l'execució forçosa, en concepte de principal, interessos i costes i també, si escau d'acord amb la normativa aplicable, en concepte de recàrrecs, s'ha de lliurar a la persona embargada. També queden a la disposició de la persona embargada els béns i drets que no s'hagin adjudicat en el procediment d'execució.

3. Quan s'aixequi l'embargament sobre un bé o dret determinat, i també en els casos de paràlització que estableix l'article 12, el batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, ho ha de notificar a les persones o entitats que hagi instat perquè retinguin diners o anotin l'embargament, d'acord amb els articles 7 a 11, per tal que cancel·lin les instruccions i les anotacions practicades.

Esmena 12

De modificació

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (11)

Es proposa modificar el redactat de l'article 18 del Projecte de llei, que quedaria redactat de la forma següent:

“Article 18. Aixecament de l'embargament

1. Una vegada satisfet l'import que és objecte de l'execució forçosa, en concepte de principal, interessos i costes i també, si escau d'acord amb la normativa aplicable, en concepte de recàrrecs, el batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, ha d'aixecar l'embargament sobre els béns i drets no alienats.

2. L'import obtingut com a conseqüència de l'alienació dels béns o drets embargats que excedeix l'import que és objecte de l'execució forçosa, en concepte de principal, interessos i costes i també, si escau d'acord amb la normativa aplicable, en concepte de recàrrecs, s'ha de lliurar a la persona embargada, **excepte en els casos previstos en l'article 15.7**. També queden a la disposició de la persona embargada els béns i drets que no s'hagin adjudicat en el procediment d'execució.

3. Quan s'aixequi l'embargament sobre un bé o dret determinat, i també en els casos de paràlització que estableix l'article 12, el batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, ho ha de notificar a les persones o entitats que hagi instat **per a què** retinguin diners o anotin l'embargament, d'acord amb els articles 7 a 11, per tal que cancel·lin les instruccions i les anotacions practicades.

Motivació:

Es creu adient, fer una remissió al que aquesta part ha proposat en l'esmena 10 relativa a l'article 15.7 del projecte, pels casos que hi hagi càrregues reals, execucions o embargaments en curs.

També és corregeix una qüestió ortogràfica.

Esmena 13

D'addició

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (12)

Es proposa afegir un nou article 19 al Projecte de llei, que quedaria redactat de la forma següent:

“Article 19. Recursos

Totes les decisions i acords en incompliment de la present llei poden ser objecte de recurs davant el batlle o tribunals ordinaris competents per raó de matèria o d'atribució del cas, en el termini de tretze dies hàbils des de la seva notificació, però no suspendran la seva execució excepte si poden produir danys o perjudicis irreparables o de difícil reparació. En tot cas, la suspensió d'aquestes decisions o acords, serà decidida pel batlle o tribunal ordinari competent.”

Motivació:

Es creu convenient establir la possibilitat d'interposar recurs, ara si davant la jurisdicció ordinària, per a evitar situacions injustes o abusives en els actes d'embargament o execució, tal com existeix en el sistema actual.

Disposició transitòria. Embargaments en curs

Aquesta Llei és aplicable als embargaments practicats en el marc dels processos que coneguin i tramitin els òrgans jurisdiccionals, que hagin estat instats després de l'entrada en vigor de la Llei. Això no obstant, els batlles i tribunals han d'adaptar a les prescripcions d'aquesta Llei, en la mesura que els sigui possible, els embargaments que practiquin a partir de l'entrada en vigor de la Llei, en el marc de processos instats anteriorment.

Disposició final primera. Disposicions reglamentàries

Es faculta el Govern per aprovar les disposicions reglamentàries que siguin necessàries per al desplegament, l'eficàcia i l'execució d'aquesta Llei.

Disposició final segona. Qualificació de l'article 2.2

L'article 2.2, que incideix en determinades disposicions de la Llei 15/2003, del 18 de desembre, qualificada de protecció de dades personals, té caràcter de llei qualificada. La resta de les disposicions d'aquesta Llei tenen caràcter de llei ordinària.

Disposició final tercera. Entrada en vigor

Aquesta Llei entrarà en vigor al cap d'un mes de ser publicada al *Bulletí Oficial del Principat d'Andorra*, sense perjudici del fet que les referències al saig o a l'Administració que s'hi contenen no seran d'aplicació fins al cap d'un mes de la data en què els primers saigs prenguin possessió de les seves funcions. El Govern ha de publicar un avís al *Bulletí*

Oficial del Principat d'Andorra per donar a conèixer aquesta data.

Esmena 14

De modificació

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (13)

Es proposa modificar la disposició final tercera del Projecte de Llei relativa a l'entrada en vigor, que quedaria redactat de la forma següent:

“Disposició final tercera. Entrada en vigor

Aquesta Llei entrarà en vigor al cap d'un mes de ser publicada al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*, sense perjudici del fet que les referències al saig o a l'Administració que s'hi contenen no seran d'aplicació fins l'endemà de la data en què els primers saigs prenguin possessió de les seves funcions. El Govern ha de publicar un avís al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra* per donar a conèixer aquesta data.”

Motivació:

Entenem que, pel que fa a les normes relatives al saig, no és necessari ni es veu el sentit, a què entri en vigor al cap d'un mes de la seva presa en possessió, essent més lògic que ho sigui l'endemà de la presa en possessió del Saig.

Mariona González Reolit

Informe de la Comissió Legislativa d'Interior relatiu al Projecte de Llei de l'embargament

La Comissió Legislativa d'Interior ha examinat, en el decurs de les reunions celebrades els dies 29 d'octubre, 5, 12, 19 i 26 de novembre del 2014, l'informe del ponent relatiu al **Projecte de Llei de l'embargament**, d'acord amb els articles 98 i 99 del Reglament del Consell General, del qual se'n desprèn el següent:

Esmenes aprovades per unanimitat:

Esmena 1 (Grup Parlamentari Demòcrata) de modificació a l'exposició de motius.

Esmena 14 (Grup Parlamentari Socialdemòcrata) de modificació a la disposició final tercera.

Esmenes no aprovades:

Esmena 2 (Grup Parlamentari Socialdemòcrata) de supressió a l'article 3.

Esmena 3 (Grup Parlamentari Socialdemòcrata) de modificació a l'article 4.

Esmena 9 (Grup Parlamentari Socialdemòcrata) de modificació a l'article 10.

Esmena 13 (Grup Parlamentari Socialdemòcrata) d'addició d'un nou article després de l'article 18.

Esmenes retirades per transacció i aprovades per unanimitat:

Esmena 6 (Grup Parlamentari Socialdemòcrata) de modificació a l'article 7.

Esmena 7 (Grup Parlamentari Socialdemòcrata) de modificació a l'article 8.

Esmena 4 (Grup Parlamentari Socialdemòcrata) de modificació a l'article 5.

Esmenes retirades per transacció i aprovades per majoria:

Esmena 5 (Grup Parlamentari Socialdemòcrata) de modificació a l'article 6.

Esmena 8 (Grup Parlamentari Socialdemòcrata) de modificació a l'article 9.

Esmena 10 (Grup Parlamentari Socialdemòcrata) de modificació a l'article 12.

Esmena 11 (Grup Parlamentari Socialdemòcrata) de modificació a l'article 15.

Esmena 12 (Grup Parlamentari Socialdemòcrata) de modificació a l'article 18.

Nota de la comissió: Els membres de la Comissió han acordat, per unanimitat, adequar els aspectes gràfics i de presentació del Projecte de Llei a l'Acord del Consell General sobre l'estructura, el contingut i la forma de les lleis, del 18 d'abril del 2002. Així mateix, i per coherència amb l'aprovació de l'esmena 8, que ha estat transaccionada, s'ha introduït en l'article 11 un apartat cinquè amb el mateix contingut que l'apartat 3 de l'article 9, però referit als béns mobles o immaterials inscrits en registres especials.

Projecte de Llei de l'embargament

Exposició de motius

La Llei de l'embargament s'aprova de forma coetània amb la modificació del Codi de l'Administració, del 29 de març de 1989, i de la Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal, del 15 de novembre de 1989, i també amb l'aprovació de la Llei del saig. La conjunció d'aquestes iniciatives legislatives es produeix per fer possible un objectiu que és doble. D'una banda, que l'Administració general i els comuns, i també els organismes autònoms i les entitats parapúbliques si els ho permet la seva llei de creació o regulació, puguin executar per la via forçosa, de forma autònoma i sense la intervenció, preceptiva fins ara, dels òrgans jurisdiccionals, els

actes administratius que dictin i siguin executoris, excepte els que imposen una obligació personalíssima i la llei no autoritza les autoritats administratives a adoptar mesures de compulsió directa o no concorre una situació d'extrema urgència i necessitat. D'altra banda, que puguin delegar aquesta execució forçosa en el saig, el qual esdevé competent per executar les resolucions judicials que dictin les jurisdiccions civil i administrativa que consisteixen en el pagament d'una quantitat líquida.

Fins ara, la regulació de la pràctica de l'embargament i la realització de béns i drets en els procediments d'execució forçosa de les resolucions judicials o dels actes administratius es contenia en el Decret del 6 de maig de 1916, als articles 3 i 4 *in fine* de l'annex III del Decret dels veguers del 4 de febrer de 1986, i a l'article 102 de la Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal. Pel que fa als embargaments preventius, es regulen en el Decret dels veguers de l'1 de maig de 1922, derogat parcialment per la Llei transitòria de procediments judicials, del 21 de desembre de 1993, però només s'hi determina la competència jurisdiccional per decidir-los i s'hi estableixen els requisits.

Aquesta regulació, fragmentària i de mínims, i per tant, insuficient a l'efecte d'oferir la seguretat jurídica necessària en els processos que coneixen els batlles i tribunals, s'ha anat completant mitjançant la jurisprudència i l'adopció de pràctiques harmonitzades que han permès que la trava i l'alienació dels béns i drets de les persones embargades es dugui a terme respectant els drets i les garanties processals preceptius.

No obstant això, les atribucions executives novament conferides a les administracions o al saig, mitjançant la Llei del saig, la Llei de modificació del Codi de l'Administració, i també la nova Llei de bases de l'ordenament tributari, que els permeten embargar els béns i drets propietat de les persones executades, i, si escau, realitzar-los, fa imprescindible disposar d'un marc normatiu complet i adequat en aquest sentit; i és per aquest motiu que s'ha promogut aquesta Llei, que es desglossa en divuit articles, una disposició transitòria i tres disposicions finals.

Els quatre primers articles de la Llei fan referència a qüestions de caràcter general. S'hi palesa que la Llei és aplicable no només als embargaments executius que practiquin el saig o les administracions públiques que tenen la capacitat de fer-ho per si mateixes, sinó també als embargaments, tant executius com preventius, que duguin a terme els òrgans jurisdiccional, llevat d'una excepció puntual en matèria penal, com a conseqüència de l'absència de

regulació suficient que existia fins ara, i que ja s'ha apuntat. Seguidament, s'estableix el deure de col·laboració necessari que totes les persones i entitats públiques o privades han de complir per tal que es puguin promoure de forma eficaç les actuacions esmentades. D'altra banda, després d'establir la prohibició d'interdictes contra les actuacions d'execució forçosa dels actes administratius, s'estableixen, a fi de garantir la seguretat jurídica necessària, unes normes de mínims que fixen la prioritat en les actuacions d'execució forçosa quan concorren diversos procediments, tant singulars com universals, en relació amb una mateixa persona executada.

A continuació, els vuit articles següents regulen la pràctica de l'embargament. En primer lloc, s'estableixen unes normes preliminars en relació amb la determinació dels béns i drets que s'han d'embargar, a fi que aquest embargament no comporti un menyscapte patrimonial excessiu per a la persona embargada; paral·lelament, se li permet d'assenyalar béns i drets a aquest efecte, sempre que la iniciativa no desvirtui el bon fi del procediment ni perjudiqui a terceres persones, i també es té en compte la possibilitat que l'òrgan embargador i la persona embargada es posin d'acord sobre l'ordre d'embargament dels béns i drets. Amb la mateixa finalitat, des d'una perspectiva garantista, es taxen els béns i drets que no són susceptibles de ser embargats, i s'estableix la facultat d'evitar l'embargament o deixar-lo sense efecte si es consigna l'import que és objecte de l'embargament, fins al moment de l'adjudicació definitiva dels béns o drets embargats.

La Llei també detalla la pràctica de l'embargament segons la tipologia de béns o drets travats, i estableix unes regles de procediment a l'efecte, que incideixen en el deure de col·laboració i en els efectes de l'embargament: en el cas dels béns o drets lliurats o confiats en entitats de crèdit o dipòsit, distingeix si es tracta de fons, valors o títols, actius financers il·líquids o caixes de seguretat, i disposa les normes específiques per als comptes de titularitat conjunta i/o indistinta; pel que fa als salaris i les rendes periòdiques, s'estableix una escala i unes reduccions destinades a garantir la subsistència de la persona embargada i de la seva família, i també regula de manera diferenciada els béns immobles i els béns mobles i, de forma separada, quan els béns mobles estan inscrits en registres especials.

Els quatre articles següents regulen la segona fase del procediment, que consisteix en la valoració i l'alienació dels béns i drets embargats prèviament. Es determina que la valoració s'ha de fer a valor de mercat, es permet que la persona executada pugui presentar una valoració contradictòria i s'incorporen

unes normes que estableixen quin és el valor definitivament aplicable en aquest cas, tant si s'estima la mitjana aritmètica de les dues valoracions com si s'encomana una tercera valoració, segons l'abast de la diferència existent entre les dues primeres valoracions.

A continuació, després d'establir els dos procediments d'alienació dels béns i drets embargats, a saber, la subhasta i l'adjudicació directa, es detalla cada procediment en dos articles separats. Pel que fa a la subhasta, que es configura com el procediment ordinari, es regula com s'ha d'anunciar i executar materialment, s'estableixen els tipus de sortida i s'incideix especialment en les dues fases d'adjudicació, provisional i definitiva. En relació amb l'adjudicació directa, que té caràcter residual, es taxen els supòsits que permeten acollir-s'hi i es fixa el preu mínim de l'adjudicació segons si, prèviament, s'han celebrat una o dues subhastes, o no s'han subhastat els béns i drets.

Els dos darrers articles de la Llei fan referència a les despeses del procediment d'execució, que es consideren com a costes de l'execució, a càrrec de la persona executada, i a la fase final del procediment, que comporta, si és el cas, l'aixecament de l'embargament travat i el retorn a la persona executada del romanent dinerari o dels béns i drets que no s'hagin adjudicat.

Finalment, la disposició transitòria regula el règim aplicable als embargaments practicats en els procediments instats abans o després de l'entrada en vigor de la Llei; i les tres disposicions finals faculden el Govern per aprovar les disposicions reglamentàries que siguin necessàries per al desplegament, l'eficàcia i l'execució de la Llei, qualifiquen l'apartat 2 de l'article 2 de la Llei, i fixen la data d'entrada en vigor.

Article 1. Objecte de la Llei

1. Aquesta Llei regula la pràctica de l'embargament en el marc dels procediments d'execució forçosa de les resolucions judicials o els actes administratius, dut a terme pel saig o per les administracions públiques que tenen la capacitat de fer-ho per si mateixes.

2. Aquesta Llei també és aplicable als embargaments que practiquin els òrgans jurisdiccionals.

3. Sense perjudici del deure de col·laboració que preveu l'article 2, s'exclouen de l'àmbit d'aplicació d'aquesta Llei els embargaments que tenen com a objecte els instruments o els productes d'activitats constitutives de delictes.

Article 2. Deure de col·laboració

1. Totes les persones i entitats públiques i privades estan obligades a col·laborar en les actuacions regulades en aquesta Llei, i a facilitar al batlle o al tribunal competent, o al saig o a l'Administració, tota la informació que coneguin en relació amb els béns i drets de la persona embargada o executada, sense cap altra limitació que les que imposen el respecte dels drets fonamentals de les persones i la llei.

2. La cessió de dades de caràcter personal al batlle o al tribunal competent, o al saig o a l'Administració, en el marc del deure de col·laboració que imposa aquesta Llei i per a la finalitat que s'hi estableix no requereix el consentiment de la persona afectada.

Article 3. Prohibició d'interdictes

No caben interdictes contra les actuacions que es realitzin per a l'execució forçosa d'actes administratius de conformitat amb aquesta Llei.

Article 4. Concurrència de procediments

Sense perjudici de l'ordre de prelación per al cobrament dels crèdits establert per les lleis, si un procediment singular d'execució concorre amb altres procediments singulars d'execució o amb un procediment concursal o universal d'execució, la preferència per a l'execució dels béns o drets embargats es regeix per les normes següents:

a) Quan concorren dos o més procediments singulars d'execució, és preferent el procediment en què l'aute o, en defecte d'aute, l'ofici d'embargament del batlle o el tribunal, o l'acord d'embargament del saig o de l'Administració que executa és anterior.

b) Quan concorre un procediment singular d'execució amb un procediment concursal o universal d'execució, el procediment singular segueix el règim que estableixi la normativa aplicable en matèria concursal. Subsidiàriament, el batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, ha de suspendre la tramitació del procediment singular d'execució, llevat que el batlle o el tribunal que coneix el procediment concursal d'execució ho decideixi altrament.

Article 5. Determinació dels béns i drets que s'embarguen

1. Per determinar els béns i drets que s'embarguen s'ha de tenir en compte la proporcionalitat entre el valor dels béns i drets i l'import que és objecte de l'embargament, la més gran facilitat de realització, i també la mínima onerositat per a la persona embargada.

2. La persona embargada pot assenyalar béns i drets per fer efectiu l'embargament. L'embargament s'ha

de practicar amb preferència sobre aquests béns i drets si garanteixen el cobrament del deute amb la mateixa eficàcia que els altres béns i drets susceptibles d'embarquement, i amb això no es causa perjudici a terceres persones.

3. En qualsevol moment, el batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, d'una banda, i la persona embargada, d'altra banda, poden posar-se d'acord en l'ordre d'embarquement dels béns o drets. Si no hi ha acord, s'embarquen els béns o drets seguint l'ordre fixat a la Llei de bases de l'ordenament tributari; tanmateix, en el cas dels béns immobles l'habitatge familiar s'embarga en darrer lloc.

4. No s'han d'embargar els béns o drets el cost de la realització dels quals sigui presumiblement igual o superior a l'import que s'obtingui d'aquesta mateixa realització.

Article 6. Béns inembargables

No poden ser objecte d'embarquement:

- a) El mobiliari i el parament del domicili, i la roba de la persona embargada, excepte quan es tracti d'obres d'art, d'articles de luxe o de col·lecció o, en general, de béns que no es puguin considerar necessaris per a la subsistència digna de la persona embargada i dels familiars que en depenguin econòmicament.
- b) Els béns i els instruments estrictament necessaris per a l'exercici de la professió, l'art o l'ofici de la persona embargada, quan el seu valor no guardi proporció amb l'import que és objecte de l'embarquement.
- c) Els béns i les quantitats que hagin estat declarats inembargables o inalienables per aquesta Llei, les demés lleis o els tractats internacionals.

Article 7. Embargament de béns o drets en entitats de crèdit o dipòsit

1. Quan decideix l'embarquement de fons, valors, títols o qualssevol altres béns o drets lliurats o confiats a una entitat de crèdit o dipòsit, o a una altra entitat o persona dipositària, el batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, adreça una diligència a l'entitat o a la persona esmentades, i l'insta perquè retengui immediatament la quantitat embargada i la transfereixi, si escau, al compte de dipòsits i consignacions que s'indiqui.

En cas que sigui possible, en la diligència d'embarquement s'ha d'identificar el bé o dret eventualment conegut pel batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, però l'embarquement es pot ampliar, sense necessitat d'identificació prèvia, a la resta de béns o drets existents en la mateixa entitat o confiats a la mateixa persona dipositària.

Si de la informació facilitada per l'entitat o la persona dipositària es dedueix que els fons, valors, títols o altres béns o drets existents no són homogenis, o que el valor d'aquests béns o drets excedeix el que s'ha d'assegurar, el batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, ha de concretar els béns o drets que han de ser embargats.

2. En el cas d'embarquement d'actius financers il·líquids, l'entitat o la persona dipositària es limita a bloquejar-los i no els ha de realitzar fins que rebí instruccions expresses del batlle o el tribunal competent, o del saig o l'Administració.

3. Quan es tracti de caixes de seguretat, l'entitat o la persona dipositària es limita a bloquejar-ne l'accés.

El batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, ha de requerir el titular de la caixa perquè l'obri en presència seva, i en aquell acte n'embarga el contingut, quan reuneixi les condicions adequades a aquest efecte. Si el requeriment no és atès, n'ordena l'obertura a l'entitat o la persona dipositària.

4. Quan els fons o valors es troben dipositats en comptes a nom de diversos titulars només s'ha d'embargar la part corresponent a la persona embargada. A aquest efecte, en el cas de comptes de titularitat conjunta indistinta, el saldo es presumeix dividit en parts iguals, excepte que es provi una titularitat material diferent.

5. En el cas que en el compte afectat per l'embarquement es faci efectiu habitualment l'abonament del salari, la pensió o retribucions anàlogues, s'han de respectar les limitacions que estableix l'article 8. A aquest efecte es considera salari, pensió o retribució anàloga, l'import ingressat per aquest concepte en el compte esmentat dins del mes en què tingui lloc l'embarquement o, si no s'ha ingressat el mes de l'embarquement, l'import pel mateix concepte ingressat el mes anterior.

6. L'embarquement de fons, valors, títols o qualssevol altres béns o drets lliurats o confiats a una entitat de crèdit o dipòsit, o a una altra entitat o persona dipositària, es pot realitzar mitjançant el servei informàtic de comunicació corresponent, que permeti l'enviament i la recepció de les diligències amb la garantia plena de l'autenticitat de la comunicació i del seu contingut, i també del moment de l'enviament i la recepció íntegres.

Article 8. Embargament de salaris i rendes periòdiques

1. Els salaris, les pensions o les retribucions anàlogues, incloses les rendes periòdiques, s'embarquen de conformitat amb l'escala següent:

- a) La part que no superi l'import del salari mínim interprofessional és inembargable.

b) De la part compresa entre l'import del salari mínim interprofessional i el doble d'aquest import, se n'embarga el cinquanta per cent.

c) Allò que excedeixi el doble de l'import del salari mínim interprofessional es pot embargar íntegrament.

Si el deute que ha originat l'embargament prové de l'impagament d'una pensió alimentària, no són aplicables les limitacions establertes a les lletres a) i b). En aquest cas cal ponderar les necessitats preferents de la persona beneficiària de la pensió alimentària d'una banda, i les necessitats de la persona embargada de l'altra.

2. Si la persona embargada té descendents, ascendents, cònjuge o persona amb qui manté una relació anàloga de convivència a càrrec, el percentatge a què es refereix la lletra b) de l'apartat anterior es redueix en un deu per cent per cadascun d'ells.

3. Si la persona embargada rep més d'un salari, pensió o retribució anàloga, s'acumulen tots i es calcula la part inembargable sobre el conjunt.

4. Quan decideix l'embargament de salaris, pensions o retribucions anàlogues, el batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, adreça una diligència a la persona, entitat o oficina pagadora i l'insta perquè retngui la quantia embargada i la transfereixi, si escau, al compte de dipòsits i consignacions que s'indiqui.

L'embargament de salaris, pensions o retribucions anàlogues es pot realitzar mitjançant el servei informàtic de comunicació corresponent, que permeti l'enviament i la recepció de les diligències amb la garantia plena de l'autenticitat de la comunicació i del seu contingut, i també del moment de l'enviament i la recepció íntegres.

5. Les disposicions d'aquest article s'apliquen anàlogament als ingressos procedents d'activitats professionals i mercantils autònomes.

Article 9. Embargament de béns immobles

1. Quan decideix l'embargament de béns immobles o de drets sobre béns immobles, el batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, adreça una diligència a tots els notaris i a la Cambra de Notaris, per notificar l'embargament.

2. En rebre aquesta diligència, els notaris i la Cambra de Notaris han d'anotar i deixar constància de l'embargament practicat i, a partir del moment de la recepció de la comunicació, els notaris s'han d'abstenir d'autoritzar cap acte de gravamen o de disposició sobre els béns i drets embargats sense l'acord previ del batlle o el tribunal competent, o del saig o l'Administració.

Si es realitza l'acte de gravamen o disposició sobre un bé o un dret embargat, amb l'acord previ esmentat anteriorment, el notari ha de fer constar en l'escriptura corresponent l'existència de l'embargament i l'import del deute del qual respon.

3. L'embargament de béns immobles o de drets sobre béns immobles es pot realitzar mitjançant el servei informàtic de comunicació corresponent, que permeti l'enviament i la recepció de les diligències amb la garantia plena de l'autenticitat de la comunicació i del seu contingut, i també del moment de l'enviament i la recepció íntegres.

Article 10. Embargament de béns mobles

1. Quan decideix l'embargament de béns mobles, el batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, ha de fer constar a la diligència d'embargament els aspectes següents:

a) La relació dels béns mobles embargats, amb la descripció de les seves característiques principals, l'estat d'ús i conservació i, si és el cas, l'existència de defectes o tares que puguin disminuir-ne el valor. S'ha de procurar incorporar documentació gràfica de cada bé.

b) Les manifestacions efectuades pels qui han intervingut en l'embargament, especialment les que es refereixen a la titularitat dels béns mobles embargats, i als drets eventuais de terceres persones.

c) La persona a la qual es designa dipositària i el lloc on s'han de dipositar els béns mobles.

2. El batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, pot deixar els béns mobles embargats en possessió de la persona que els tingui en el seu poder, que a partir d'aquest moment en respon com a dipositària, o bé prendre'n possessió per guardar-los en dipòsits o magatzems, propis o aliens.

Article 11. Embargament de béns mobles o immaterials inscrits en registres especials

1. Sense perjudici de disposar el dipòsit d'acord amb l'article 10, quan decideix l'embargament de vehicles, embarcacions, accions o participacions en societats mercantils, establiments comercials, o altres béns mobles o béns immaterials inscrits en registres administratius, el batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, adreça una diligència a la persona encarregada del registre per notificar l'embargament.

2. En rebre aquesta diligència, la persona encarregada del registre ha d'inscriure una anotació preventiva per donar publicitat de l'embargament practicat, i s'ha d'abstenir d'autoritzar cap canvi en la titularitat dels béns mobles embargats sense

l'acord previ del batlle o el tribunal competent, o del saig o l'Administració.

3. Quan decideix l'embargament d'accions o participacions en societats mercantils, el batlle o tribunal competent, o el saig o l'Administració, també adreça una diligència a tots els notaris i a la Cambra de Notaris, per notificar l'embargament.

4. En rebre aquesta diligència, els notaris i la Cambra de Notaris procedeixen d'acord amb l'article 9.2.

5. L'embargament de béns mobles o béns immaterials inscrits en registres administratius es pot realitzar mitjançant el servei informàtic de comunicació corresponent, que permeti l'enviament i la recepció de les diligències amb la garantia plena de l'autenticitat de la comunicació i del seu contingut, i també del moment de l'enviament i la recepció íntegres.

Article 12. Paralització de l'embargament

En qualsevol moment anterior o posterior a la pràctica de l'embargament, i fins a l'adjudicació definitiva dels béns o drets embargats, la persona embargada pot evitar l'embargament o deixar-lo sense efecte, mitjançant la consignació prop del batlle o el tribunal competent, o del saig o l'Administració, de l'import que és objecte de l'embargament.

Article 13. Valoració dels béns i drets embargats

1. Quan els béns o drets embargats siguin altres que diners, s'han de valorar al seu valor de mercat i segons l'estat en què es troben.

2. La valoració s'ha d'efectuar en el termini de quinze dies naturals a comptar de la data en què es rep la informació com a conseqüència de les diligències d'embargament que s'hagin adreçat, i s'ha de notificar a la persona embargada que, en cas de discrepància, pot presentar una valoració contradictòria realitzada per un pèrit adequat, en el termini de quinze dies naturals a comptar de la notificació.

Si la diferència entre totes dues valoracions no excedeix el vint per cent del valor més baix, s'estima com a valor dels béns o drets la mitjana aritmètica de les dues valoracions; en el cas que la diferència sigui superior, el batlle o el tribunal que ha dictat la resolució judicial que s'està executant o, quan es tracti d'un acte administratiu, el batlle o el tribunal de la Secció Administrativa de la Batllia a qui correspongui per torn, ha de nomenar un pèrit per dur a terme una nova valoració. Aquesta valoració ha d'estar compresa entre els límits de les anteriors, i és la que s'aplica definitivament.

Article 14. Alienació dels béns i drets embargats

1. L'alienació dels béns o drets embargats es fa mitjançant algun dels procediments següents:

a) Subhasta.

b) Adjudicació directa.

2. L'Administració que executa no pot alienar els béns o drets embargats fins que l'acte executat esdevingui ferm, excepte en els casos establerts a la Llei de bases de l'ordenament tributari.

Article 15. Alienació per subhasta

1. El procediment ordinari d'adjudicació dels béns o drets embargats és la subhasta pública, amb un tipus de sortida igual al setanta per cent de la valoració dels béns o drets. Si la subhasta queda deserta, es pot procedir a una segona licitació, amb un tipus de sortida igual al cinquanta per cent de la valoració.

2. La subhasta s'ha d'anunciar mitjançant la publicació al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*, sense perjudici de la possibilitat d'utilitzar altres mitjans de publicitat, quan es consideri convenient.

L'anunci de la primera licitació s'ha de fer en el termini màxim de quinze dies naturals des de la valoració definitiva del bé o dret que es pretén subhastar. Si es procedeix a una segona licitació, l'anunci s'ha de fer en el mateix termini màxim de quinze dies naturals des de l'endemà del dia en què la primera subhasta ha quedat deserta. Les subhastes s'han de realitzar entre els quinze dies naturals i el mes d'ençà la publicació de l'anunci al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

3. Els béns mobles es poden subhastar individualment o en lots, segons allò que resulti més convenient per al bon fi de l'execució. Quan es tracti de béns immobles, s'han de fer constar, quan sigui el cas, les dades urbanístiques oportunes, les càrregues o els gravàmens que hi hagi sobre els mateixos béns i també que el licitador, pel sol fet de participar en la subhasta, admet i accepta que queda subrogat en la responsabilitat que se'n deriva, en cas d'esdevenir adjudicatari.

4. L'execució material de la subhasta es pot encomanar a una empresa o un professional especialitzat. En aquest cas, el batlle o el ponent del tribunal competent, o el saig o un representant de l'Administració, assisteix a l'acte de licitació, i té la facultat de decidir sobre les incidències que puguin sorgir en el desenvolupament de l'acte, i fins i tot de suspendre la subhasta o de condicionar l'adjudicació a una ratificació posterior.

5. Les persones que vulguin participar en la subhasta han de presentar un resguard que justifiqui que han formalitzat l'ingrés de l'import corresponent al quinze per cent del tipus de sortida del bé o dret que

es pretén subhastar, al compte de dipòsits i consignacions que s'indiqui, als efectes establerts a l'apartat següent.

Com a excepció de l'ingrés esmentat en aquest apartat, la persona executant pot participar en la subhasta sense formalitzar el dipòsit a què es refereix el paràgraf anterior, i també es pot reservar la facultat de cedir l'adjudicació a una tercera persona.

6. El bé o dret subhastat s'adjudica provisionalment a la persona que hi hagi participat i hagi presentat la millor oferta.

Amb aquesta finalitat, el batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, dicta, segons el cas, un aute o un acord d'adjudicació provisional, en què s'identifiquen l'adjudicatari i el bé o dret subhastat, i alhora atorga un termini de quinze dies naturals per ingressar al compte de dipòsits i consignacions que s'indiqui la diferència entre l'import de l'adjudicació i l'import del dipòsit ingressat per participar en la subhasta. En el cas d'adjudicació provisional a l'executant, el termini per fer efectiu l'ingrés esmentat és de tres mesos.

Si l'adjudicatari no consigna l'import dins del termini assenyalat, l'adjudicació provisional s'anul·la i l'adjudicatari perd l'import del dipòsit ingressat en el seu moment, que s'aplica a les costes de l'execució; la quantitat que excedeixi aquest import es considera producte de l'execució.

7. Un cop consignat l'import, el batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, dicta, segons el cas, un aute o un acord d'adjudicació definitiva, que acredita el pagament i constitueix el títol de transmissió del bé o dret subhastat.

8. En l'aute o l'acord d'adjudicació definitiva d'un bé immoble o d'un dret sobre un bé immoble, s'hi han de fer constar, quan sigui el cas, les càrregues o els gravàmens anteriors que subsisteixen, i la subrogació de l'adjudicatari en aquestes càrregues i aquests gravàmens. També s'hi ha de fer constar la cancel·lació de la càrrega o el gravamen que ha originat la subhasta del bé o dret. Si hi ha càrregues o gravàmens posteriors que no hagin de subsistir a la realització del bé o dret, el batlle o tribunal competent les ha de cancel·lar, d'ofici o a instància del saig, de l'Administració o de la persona adjudicatària.

Quan es tracti de béns immobles o de drets sobre béns immobles, i en els altres casos en què una llei ho exigeixi, l'aute o l'acord d'adjudicació definitiva es formalitza en escriptura pública, que constitueix el títol de transmissió del bé o dret subhastat.

Article 16. Alienació per adjudicació directa

1. L'alienació mitjançant adjudicació directa dels béns o drets embargats escau en els supòsits següents:

- a) Quan es tracti de productes peribles, o quan hi hagi altres raons d'urgència, justificades en l'expedient.
- b) Quan hagin tingut lloc prèviament una o dues subhastes, i hagin quedat desertes.
- c) En altres casos en què no sigui possible promoure la concurrència, per raons justificades en l'expedient.

2. El procediment també pot concloure amb l'adjudicació dels béns o drets a la persona executant, quan es tracti de béns immobles o de béns mobles realitzables o d'interès artístic, històric o cultural, i no s'hagin pogut alienar en segona subhasta.

3. El preu mínim de l'adjudicació directa és:

- a) Quan els béns o drets han estat objecte de subhasta amb una sola licitació, el tipus de la primera subhasta.
- b) Quan els béns o drets han estat objecte de subhasta amb dues licitacions, el tipus de la segona subhasta, si es tracta de béns immobles, i els dos terços del tipus de la segona subhasta, en el cas de béns mobles.
- c) Quan els béns o drets no han estat objecte de subhasta, s'ha de mirar d'obtenir, almenys, tres ofertes. Si hi ha tres o més ofertes, els béns o drets s'adjudiquen a la persona que presenti la millor oferta, que no pot ser inferior al cinquanta per cent de la valoració; si hi ha menys de tres ofertes, l'adjudicació s'ha de fer, pel cap baix, pel setanta per cent de la valoració.

Article 17. Costes de l'execució

Totes les despeses que s'originin des del moment de l'embargament i fins a l'acabament del procediment d'execució tenen la consideració de costes de l'execució, i són exigides a la persona executada.

Article 18. Aixecament de l'embargament

1. Una vegada satisfet l'import que és objecte de l'execució forçosa, en concepte de principal, interessos i costes i també, si escau d'acord amb la normativa aplicable, en concepte de recàrrecs, el batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, ha d'aixecar l'embargament sobre els béns i drets no alienats.

2. L'import obtingut com a conseqüència de l'alienació dels béns o drets embargats que excedeix l'import que és objecte de l'execució forçosa, en concepte de principal, interessos i costes i també, si escau d'acord amb la normativa aplicable, en

concepte de recàrrecs, s'ha de lliurar a la persona embargada, salvat que hi hagi altres embargaments posteriors. En aquest cas, l'import esmentat s'ha de transferir o dipositar judicialment, a la disposició del batlle o del tribunal competent, o del saig o de l'Administració, que hagin practicat l'embargament posterior. També queden a la disposició de la persona embargada els béns i drets que no s'hagin adjudicat en el procediment d'execució i en relació amb els quals no s'ha practicat un embargament posterior.

3. Quan s'aixequi l'embargament sobre un bé o dret determinat, i també en els casos de paralització que estableix l'article 12, el batlle o el tribunal competent, o el saig o l'Administració, ho ha de notificar a les persones o entitats que hagi instat perquè retinguin diners o anotin l'embargament, d'acord amb els articles 7 a 11, per tal que cancel·lin les instruccions i les anotacions practicades.

Disposició transitòria. Embargaments en curs

Aquesta Llei és aplicable als embargaments practicats en el marc dels processos que coneguin i tramitin els òrgans jurisdiccionals, que hagin estat instats després de l'entrada en vigor de la Llei. Això no obstant, els batlles i tribunals han d'adaptar a les prescripcions d'aquesta Llei, en la mesura que els sigui possible, els embargaments que practiquin a partir de l'entrada en vigor de la Llei, en el marc de processos instats anteriorment.

Disposició final primera. Disposicions reglamentàries

Es faculta el Govern per aprovar les disposicions reglamentàries que siguin necessàries per al desplegament, l'eficàcia i l'execució d'aquesta Llei.

Disposició final segona. Qualificació de l'article 2.2

L'article 2.2, que incideix en determinades disposicions de la Llei 15/2003, del 18 de desembre, qualificada de protecció de dades personals, té caràcter de llei qualificada. La resta de les disposicions d'aquesta Llei tenen caràcter de llei ordinària.

Disposició final tercera. Entrada en vigor

Aquesta Llei entrarà en vigor al cap d'un mes de ser publicada al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*, sense perjudici del fet que les referències al saig o a l'Administració que s'hi contenen no seran d'aplicació fins l'endemà de la data en què els primers saigs prenguin possessió de les seves funcions. El Govern ha de publicar un avís al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra* per donar a conèixer aquesta data.

En els termes precedents es formula l'informe de la Comissió Legislativa d'Interior que, d'acord amb l'article 100.1 del Reglament del Consell General, es tramet al M. I. Sr. Síndic General, als efectes escaients.

Sofia Garrallà Tomàs

Vicepresidenta de la Comissió Legislativa d'Interior

Sílvia Riva González

Presidenta de la Comissió Legislativa d'Interior

Butlletí del Consell General

Dipòsit legal: And. 262/94
ISSN 1024-9044

Preu de l'exemplar: 0,90 €
Subscripcions: Tel. 877877